

லக்ஷ்மி

புத்தொழுது பதிப்பகம்

வீரத்தேவன் கோட்டை

MIL
CTION
KSMI

‘லக்ஷ்மி’யின் பூங்கொடி வெளியீடுகளில் சில...

மீண்டும் பிறந்தால்	38-00
அடுத்த வீடு	75-00
பெண் மனம் (தமிழ் நாடு அரசு பரிசு நூல்)	40-00
கோடை மேகங்கள்	43-00
பெண்ணின் பரிசு	17-00
நீலப்புடவை	21-00
நதிமூலம்	21-00
ஒரு காவிரியைப்போல (சாகித்ய அகதமி பரிசு பெற்றது)	75-00
மீண்டும் வசந்தம்	57-00
மீண்டும் ஒரு சீதை	27-00
வாழ நினைத்தால்	18-00
திரும்பிப் பார்த்தால்	30-00
நியாயங்கள் மாறும்போது	40-00
இனிய உணர்வே என்னைக் கொல்லாதே	63-00
காளியின் கண்கள்	37-00
கங்கையும் வந்தாள்	69-00
அரக்கு மாளிகை	100-00
அதிசய ராகம்	32-00
மருமகள்	30-00
நாயக்கர் மக்கள்	84-00
நிகழ்ந்த கதைகள்	43-00
கதவு திறந்தால்	54-00
ஒரு சிவப்பு பச்சையாகிறது	47-00
பவானி	30-00
அவளுக்கென்று ஒரு இடம்	42-00
முருகன் சிரித்தான்	15-00
அவள் ஒரு தென்றல்	27-00
புதை மணல்	32-00
அத்தை	28-00
மரகதம்	16-00

வீரத்தேவன் கோட்டை

1

டைரெக்டர் ரவிசந்தர், அந்த ஒரு காட்சி படமாக்கப் படுவதற்குள் தமது கைக் கெடியாரத்தைப் பதினோராவது தடவை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டார். பதினோராவது தடவையாக அவன் தொடர்ந்தாற்போல் விட்ட பெரு மூச்சிற்கு எதிரொலி செய்வதுபோல் காமிராமேன் கங்காதரன் சலிப்புடன் தமது தோள்களைக் குலுக்கினார். கடுமையாக வீசிக்கொண்டிருந்த கோடை கால சூரிய கிரணங்கள் தன்மேல் கொடுமையாக வீச, காமிராவிந்த முன் வந்து பதினோராவது முறையாக நின்ற காமினியின் மெல்லிய புருவங்களும் அலுப்பினால் ஒன்றோடொன்று நெரிந்தன. உதவி வசன கர்த்தா, அந்தக் காட்சி முடிவதற்குள் தமது பேனாவையே சாப்பிட்டுவிடுகிறவர் போல் அதை வாயில் வைத்துக் கடித்துக்கொண்டு சிந்தனை யிலேயே மூழ்கிக் கிடந்தார். ஸ்டூடியோவில் வெளிக் காட்சிக்கென ஸ்பெஷலாகத் தயாரிக்கப்பட்டிருந்த சித்திரான்னங்களின் ருசியை முன்கூட்டியே கற்பனை செய்து பார்த்து நாக்கைத் தீட்டிக்கொண்டிருந்த கதையின் ஆசிரியருக்கு ஞாபகம் எல்லாம் வேறு ஒரு உலகிலே இருந்தது. காமிராவையும், கதாநாயகியையும் வெறித்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாரே ஒழிய அவரது சிந்தனை, சிறுவனாக இருக்கையிலே ஆடிப் புது வெள்ளப் பெருக்

கின்போது, காவிரி நதிக்கரைமீது தன் அன்னை, அக்கா, தம்பிகளுடன் உண்டு களித்த பலவித சித்திரான்ன வகைகளைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. முந்திய ஒரு படத்தின் வெள்ளி விழாவுக்குத் தமது அபிமானிகள் சிலர் புரிசாக அளித்திருந்த வெள்ளி சிகரெட் டப்பாவை எடுத்து, கடைசியாக அதிலிருந்த சிகரெட்டை உருவிப் பற்ற வைத்தார் படமுதலாளி.

சூழ்நிலை உற்சாகமின்றி மந்தமாகிவிட்டதன் காரணத்தை நொடியில் ஊகித்துக்கொண்டு விட்டார் முதலாளி. மேலே தொடர்ந்து காட்சியைப் பிடிப்பதில் பயன் இல்லை என்று உணர்ந்த அவர், “இத்துடன் நிறுத்திக்கொண்டு டிபனுக்குப் பிறகு மற்றதை ஆரம்பிக்கலாமே” என்றார்.

இந்தச் சில வார்த்தைகளை, அவர் கூறி முடித்த மறு வினாடி, சூழ்நிலையிலே திடீரென்று ஒரு புது மாற்றம் ஏற்பட்டது. நடிகை காமினியின் சாயம் பூசப்பெற்ற சிவந்த அதரங்களில் ஒரு குறுநகை மின்னலைப்போல் தோன்றி மறைந்தது. நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்ட டைரக்டர், தமது ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தார். தனியானதொரு சிந்தனை உலகிலே உலாவித் திரிந்து கொண்டிருந்த கதாசிரியர் திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். சோர்வினால் எல்லோரிடமும் வியாபித்திருந்த அலுப்பு வினாடிப் பொழுதில் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்தோடி விட்டது.

வெளிப்படக் காட்சி எடுத்துக்கொண்டிருந்த இடத் திற்குச் சில கஜ தூரத்திலே காணப்பட்ட இடிந்த ஒரு பழங்காலத்துக் கட்டிடத்தின் முன்பு அவர்கள் வந்தார்கள் வானத்தை நேக்கிவளர்ந்திருந்த ஒரு பெரிய வேப்பமரத்து நிழலிலே வேலை ஆட்கள், ஜமக்காளத்தை விரித்து, தட்டுகளில் உணவு வகைகளை அவசரமாகப் பரிமாறத்தொடங்

கினார்கள். உணவின் மீது கருத்தாக இருந்த அவர்கள் “அனைவரும் சில நிமிஷங்கள் ஒன்றும் பேசவில்லை. சுத்தமானநெய்வழிந்தோடும்படி தயாரிக்கப்பட்டிருந்தசர்க்கரை பொங்கலை ஸ்பூனால் நாகுக்காக எடுத்து வாய்க்குள் திணித்துக் கொண்டாள் காமினி. பொங்கலின் இனிப்பு நாவின்னிறும் உடல் முழுவதும் பரவி விட்டது போன்று அவளுக்கு ஒரு பிரமையும் ஏற்பட்டது. “அதிகமாக இனிப்புப் பண்டங்களைச் சாப்பிடாதீர்கள்” என்று தனது வைத்தியர் செய்திருந்த எச்சரிக்கையைக்கூட அவள் அது சமயம் மறந்து போனாள், தேவ அமிர்தம் போல் இனித்த பொங்கலைத் தாராளமாக இன்னொரு ஸ்பூன் எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு, தனக்கு முன் தெரிந்த இடிந்த மதில் சுவர் மீது தன் பார்வையைச் சுழற்றினாள்.

“தூரத்திலே இருந்து பார்த்த போது ஏதோ ஒரு இடிஞ்ச குட்டிச் சுவர்னு நினைச்சேன். கிட்டத்திலே பார்க்கிறபோது பாழடைந்த கோட்டை மாதிரின்னா இருக்கு. இது என்ன கட்டிடமோ? கேட்பாரற்று இப்படிப் பாழாக் கிடக்குது” என்றாள் காமினி.

தயிர் சாதத்தை விழுங்கிவிட்டுக் குளிர்ந்த நீரையும் திருப்தியாகப் பருகி முடித்த கதாசிரியர் உள்ளமும் வயிறும் ஒழுங்காகக் குளிர்ந்திருந்தன. “இதைத்தான் வீரத்தேவன் கோட்டைன்னு சொல்வாங்க” என்றார் அவர்.

“வீரத்தேவன் கோட்டையா? நான் அப்படி ஒரு பேரைக் கேள்விப்பட்டதேயில்லையே. ஏதோ இடிஞ்ச குட்டிச் சுவர்னு இதைப் பார்த்ததும் நினைச்சேன்” என்றார் வியப்புடன் கங்காதரன்.

“காமிரா எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்கள் உங்கள் கண்களில் படாது. அப்படிப்பட்டாலும், அது உங்கள் கருத்திலே பதியாது. இந்த அழகிய கோட்டையைக் குட்டிச் சுவர்னு சொல்றதை அந்த வீரத்தேவன்

மட்டும் இப்போது கேட்டானானால்.....” என்று கதா சிரியர் முடிக்காது அதட்டலாக நிறுத்தினார்.

“கேட்டால் என்ன செய்துவிடுவானாம்?” என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தார் டைரெக்டர் ரவிசந்தர்.

“தன்னைச் துச்சமாகப் சேசின மனிதனது தலையைத் திருகிக் கொள்ளிடத்து மணவிலே புதைத்து விடுவான்? அவ்வளவுதான்” என்றார் கதாசிரியர். பேனா முனையின் வழியாகப் பல கொலைகளைக் கூசாது வினாடிப் பொழுதில் செய்து முடித்திருந்த அவரால் அவ்வாறு அலட்சியமாகப் பேச முடிந்தது. ஆனால் இதைக் கேட்டதும் காமினியின் உடல் பயத்தினால் ஒரு முறை சிலிர்த்தது.

“வீரத்தேவன் என்பவன் ரொம்பப் பொல்லாதவனோ? நீங்கள் சொல்கிறதைப் பார்த்தால், நாம் இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிற இடத்தில் கூட ஏதாவது பிணம் கிணம் புதைக்கப் பட்டிருக்குமோ என்னவோ என்று எனக்குப் பயமாய் இருக்கிறதே” என்றாள்.

“வீரத்தேவன் பல கொலைகள் செய்தானோ என்னவோ? ஆனால் அவன் பேரைச் சொன்னாலும் இந்த சுற்று வட்டாரத்தில் அழுத பிள்ளைகூட வாய் மூடும் என்பார்கள். அவ்வளவு செல்வாக்கு அவனுக்கு இருந்தது” என்றார் கதாசிரியர்.

“பேரைக் கேட்டால் என்னவோ பழைய காலத்துக் கதைகளில் வரும் தீவட்டிக் கொள்ளைக்காரன் பெயர் போலிருக்கிறதே” என்றார் உதவி வசனகர்த்தா சிரித்துக் கொண்டு.

“சில கிராமங்களிலே மிராசுதார்கள் தங்களைப் பண்ணையார்கள் என்று பட்டப் பெயரிட்டு அழைத்துக் கொள்கிறார்கள் அல்லவா? அதுபோல, சில தூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு பெரிய மிராசுதார்கள் தங்களை ராஜாக்கள்

என்று அழைத்துக் கொள்ளுவதுண்டு. அந்த மாதிரியான ராஜ குடும்பங்கள் ஒன்றைச் சேர்ந்தவனே இந்த வீரத்தேவன். வீரரத்தம் ஓடிய தமிழர் குடும்பத்திலே பிறந்த இவன், ஒருவிதத்தில் பெரும் கொள்ளைக் காரனாகத் தான் இருந்தான். அழகிய இளம் பெண் ஒருத்தியின் இதயத்தை ஒரே பார்வையிலே கொள்ளை கொண்டு விட்டிருந்தான். அந்த வகையிலே இவனைப் பெரும் கொள்ளைக்காரன் என்று கூடச் சொல்லலாம்” என்று கூறி நிறுத்தினார் கதாசிரியர்.

“கேட்க ரொம்ப ஸ்வாஸ்யமாக இருக்கிறதே” என்று கண்களை அகலமாக விரித்த காமினி, “இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்றாள் வியப்புடன்.

“சமீபத்திலே ஏதாவது ஓலைச் சுவடிகளை ஆராய்ச்சி செய்திருப்பார்” என்று கேலியாகக் கூறிய ரவிசந்தர் கண்களைச் சிமிட்டினார்.

“இதற்குக் கோட்டையென்று ஏன் பெயர் ஏற்பட்டது. அரண்மனைன்னு பெயர் கொடுத்திருந்தால் பொருத்தமாய் இருக்கும். ஒரு சமயம் இங்கே ஏதாவது பெரிய யுத்தம் நடந்ததோ!” என்று வினவினாள் காமினி.

“ஆமாம். அம்மா! ஒரு வகையில் ஒரு பெரும் போர் நடந்தது. அன்பை வெல்ல இருவர் மிகவும் போராடினார்கள். அந்தக் கதையானது மிகவும் அழகானதொரு கதை. அதைக் கேட்டால் நீங்கள்...” என்று நிறுத்தினார் ஆசிரியர்.

“சொல்லுங்களேன் கேட்கலாம்” என்று குழைவான குரலில் வேண்டிக்கொண்ட காமினி, பொங்கல் தட்டைக் கீழே வைத்துவிட்டுக் கதையைக் கேட்பதற்குத் தயாரானாள்.

கதாசிரியர் தமது தொண்டையைப் பலமாகக் கனைத்துக் கொண்டார். பெரிய கதை ஒன்றை ஆரம்பிக்

கப் போவது போல் அவர் செய்த முன்னேற்பாடுகளைக் கண்ணுற்ற பட முதலாளிக்கு உள்ளூர நடுக்கம் ஏற்பட்டது. 'பொங்கலுக்கு வெளியிட வேண்டும்' என்று தீர்மானித்திருந்த அவரது படம் அப்பொழுது கால்வாசிகூடத் தயாராகவில்லை. சீக்கிரம் படத்தை முடிக்க வேண்டும் என்ற அவசரத்தால் அவருக்குப் பசி, தூக்கம் இவையெல்லாம் போய், இரவும் பகலும் படத்தைச் சுட்டுத் தள்ளிவிட வேண்டும் என்ற ஆத்திரம்தான் இருந்தது. அவரது மனோ வேகத்திற்குத் தக்கவாறு ஒத்துழைக்க முடியாத படி பசியும் தூக்கமும் இடையே வந்து படப்பிடிப்பைத் தடை செய்தன. இவையெல்லாம் போதாதென்று, இப்பொழுது கதாசிரியர் வேறு ஒரு கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்துப் பொழுதை வீணாக்கி விட்டால்... என்ற அச்சம் அவர் மனதை ஒரு உலுக்கு உலுக்கியது.

“கதை இருக்கட்டும் ஐயா! காரியத்தை முதலில் பார்ப்போம்” என்று அதட்டிப் பேச அவருக்கு முடியும் என்றாலும், பல காரணங்களைக் கொண்டு அவர் தமது நாளை அடக்கிக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

“ஒரு படத்தைத் திறமையாக எடுத்து முடிக்கப் பணம் ஒன்றின் உதவி மட்டுமே போதாது? எல்லோருடைய பூரணமான ஒத்துழைப்பும் தேவை” என்பது அவர் அனுபவத்தில் அறிந்த உண்மை. உணர்ச்சி மிக்க காட்சிகளைத் திறமையாகச் தத்தரிக்க விரும்பினால் அதில் ஈடுபட்டு உழைப்பவர்களின் மனநிலையை சின்னாபின்னப் படுத்தக்கூடாது என்ற ரகசியத்தை அவர் அறிவார். எனவே, எல்லையற்ற ஒரு பொறுமையை வரவழைத்துக் கொண்டு, ‘ஏன், ஐயா ஆசிரியரே! இது என்ன ‘போக்லோரா,’ புராணமா? சமூகச் சித்திரமா? சரித்திரக் கதையா? எதைச் சேர்ந்தது?’ என்று கேட்டுவிட்டுப் புன்முறுவல் செய்தார்.

“உங்கள் விருப்பப்படி இதை எந்த வகையில் வேண்டுமானாலும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். வாழ்க்கையிலேயே அடிப்படையானதொரு உணர்ச்சி; ஒரு போராட்டம்; இவைகளைக் கருத்தாகக் கொண்ட கதை. இந்தக் கருத்தைப் புராணத்திலும் காணமுடியும். நீங்கள் இப்போது பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் சமூகச் சூறாவளியிலும் காணலாம். ஆகவே, இதை எந்த வகையில் சேர்ப்பது என்று சொல்ல முடியவில்லை” என்றார் கதாசிரியர் பதிலுக்கு.

“சரித்திரக் கதை என்றே எடுத்துக்கொள்வோம். ஏனெனில், இதிலே ராஜா, கோட்டைகள் இவைகள் வருகின்றன. ஆமாம்! இந்தக் கதை சுமார் எத்தனை வருஷங்களுக்கு முன்பு நடந்தது என்று கூறமுடியுமா?” என்று உதவி வசனகர்த்தா ஒரு கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டார்.

“சில நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு என்று மட்டுந்தான் சொல்ல முடியும். ஏதாவது செப்புத் தகட்டை ஆராய்ந்துவிட்டு, நான் கூறுவதில் தப்புகள் கண்டு பிடிக்கப் போவதாக இருந்தால் நான் ஆரம்பிக்காமலேயே நிறுத்திக் கொள்கிறேன்” என்றார் கதாசிரியர்.

“கொஞ்சம் நீங்கள் எல்லோரும் சும்மா இருங்களேன். அவர் கதை சொல்லட்டும் கேட்கலாம். இப்படிக்குறுக்கே பேசினால்?” என்று காமினி அலுத்துக்கொண்டாள்.

“குறுக்கே பேசவில்லை அம்மா! மன்னிக்கவும், ஐயா, கதாசிரியரே! ஆரம்பியுங்கள்” என்றார் டைரெக்டர்.

கதாசிரியர் மீண்டும் தொண்டையைக் கணைத்துக் கொண்டு, “சுமார் சில நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள் சூரியன் மலைவாயில் விழப்போகும் அழகான அந்தி வேளையிலே...” என்று கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“சில நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பா? அப்பொழுது பிராந்தியம் எப்படி இருக்கும்னு, மனசால்கூட நினைச்சுப் பார்க்க முடியலையே? ரொம்பப் புழைய காலத்துக் கதையாக இருக்கிறதே!” என்றாள் காமினி, குறும்பாக.

“ஏன் அம்மா நினைத்துக் பார்க்க முடியாது? இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு நடந்ததாக இருக்கும் ஒரு ‘போக்லோ’ரிலே நேற்று நமது கடைகளில் வந்துள்ள நைலான் சில்க் துணியை அணிந்துகொண்டு நீங்கள் கதாநாயகியாகப் படத்திலே தோன்றி நடித்துவிடுகிறீர்கள். அதைப் பார்த்துவிட்டு நாங்கள் எங்கள் கற்பனையை இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்குப் பின்னோக்கிப் பறக்க விடவேண்டும். ஆனால், உங்களால், சில நூற்றாண்டு களுக்குப் பின்னோக்கிக் கற்பனையைச் செலுத்த முடியாது! தேவலையே இது?” என்றார் கதாசிரியர்.

“விளையாட்டிற்காகக் கேட்டேன். கோபிக்க வேண்டாம், ஸார்! நான் கண்களை மூடிக்கொண்டு நீங்கள் கூறிய காலத்தைக் குறித்துப் பின்னோக்கி ஓடிவிடுகிறேன். நீங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள்” என்றாள் காமினி.

“உங்களுக்கு நான் அவ்வளவு சிரமம்கூடத் தரப் போவதில்லை. இதோ உங்கள் கண்கள் முன்னாலே, வரண்டு ஒரே மணல் வெளியாகக் காட்சியளிக்கும் கொள்ளிடத்திலே, நொங்கும் நுரையுமாகப் புதுவெள்ளம் இரு கரையையும் கிழித்துக்கொண்டு போவதைச் சில வினாடிகளில் காண்பீர்கள்” என்றார் பெருமையுடன். அதற்கு யாரும் குறுக்கே பேசாததினால் கதாசிரியர் ஊக்கமாக மேலே பேசிக்கொண்டே போனார்.

அன்று அஸ்தமிக்க இன்னும் கொஞ்ச நேரம்தான் இருந்தது. கொள்ளிடத்தின் இரு கரைகளையும் தொட்டு விடுவதுபோல், பொங்கி ஓடிக்கொண்டிருந்த புது

வெள்ளத்தின் மீது அந்தி சூரியனின் சிவந்த கிரணம் படிந்தபோது, செப்புத் தகட்டை உருக்கி வார்த்ததுபோல் நீர்ப்பரப்பு சிவந்து காணப்பட்டது. கொள்ளிடக் கரை யோரமாக மரங்கள் அடர்ந்த சேலைமீது பெட்டி வண்டி யொன்று வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தது. இனிமையான அந்த மாலைப் பொழுதிலே, வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த அந்த வண்டிக் காளைகளின் கழுத்துச் சதங்கை ஓயாது செய்துகொண்டிருந்த ஒலி, புதுமை செய்து கொண்டு நின்ற கொள்ளிடப் பெண்களின் பேச்சு, இவை ஆனந்த நடனத்தின் தாள ஒலிபோல் மிகவும் இனிமையாக இருந்தன.

வண்டியின் திறந்த ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்த வாலிபன் ஒருவன், “இந்தக் காட்சியைப் பார்த்தீரா? திருசிரமலை தென் பக்கம் உயர்ந்து காணப்படும் அழகும், இந்த அந்தி வெய்யிலில் மின்னும் கொள்ளிடமும், ஆஹா! அற்புதம்!” என்றான் விம்மிதமாக.

“வசமாக அகப்பட்டுக் கொண்டாய்? அப்படி வா, வழிக்கு! சற்றுமுன் அரண்மனையிலே என்னுடன் நிகழ்த்திய விவாதத்தின்படி இப்போது நீ தோற்று விட்டாய். ‘பாண்டிய நாடுதான் இயற்கை வளம்பெற்றது என்றும் சோழ மண்டலம் இயற்கை அழகிலே குறைத்தது’ என்றும் ஒரேயடியாக விவாதித்த நீயே, எங்கள் கொள்ளிடத்தின் அழகிலே சொக்கிவிட்டாய்! நண்பா! நீ தோற்றுவிட்டதை ஒப்புக்கொள்” என்று கூறிவிட்டுக் கையைக் கொட்டி நகைத்தான், வண்டியில் இருந்த இன்னொரு வாலிபன்.

“உங்கள் நாட்டிலும் இயற்கை அழகு பொலிந்து கிடக்கிறது. ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால், நான் செய்த விவாதத்திலே நான் முற்றிலும் தோற்றுவிடவில்லை. சோழ நாடு பாண்டிய நாட்டைவிட உயர்ந்தது என்பதை எடுத்துக்காட்ட இன்னும் சில சான்றுகள் தேவை என்பது நினைவிவிருக்கட்டும்” என்றான் முதலில் பேசியவன்.

“அத்தகைய சில சான்றுகளையும் இன்னும் சற்று நேரத்திலேயே கண்ணால் கண்டு, உன் தோல்வியை முழுதும் ஒப்புக்கொள்ளப் போகிறாய்” என்று இரண்டா வதாகப் பேசிய வாஸிபன் மெல்ல நகைத்தான்.

வண்டி கொள்ளிடத்தின் கரையிலே வளர்ந்திருந்த பெரிய புளிய மரத்தடியில் நிறுத்தப்பட்டது. சிவந்த மேனியும், நல்ல உயரமும், செழிப்பான தேகக்கட்டும், அழகு பொருந்திய முகமும், ஆடம்பரமான ஆடைகளும் உடுத்திய வாஸிபன் ஒருவன் முன்னால் இறங்கினான். அவனைத் தொடர்ந்தாற்போல் பின்னால் இறங்கிய வாஸிபன் ஏறக்குறைய அதே உயரமுடையவனாக இருந்தபோதிலும் நல்ல கருத்த மேனியும் கட்டுமஸ்தான தோற்றமும் கொண்டவனாக இருந்தான். அவன் அணிந் திருந்த ஆடைகளிலே ஆடம்பரம் அதிகம் காணப்பட வில்லை.

பேச்சிலும், பாவனையிலும் நெருங்கிய நண்பர்கள் போல் தோன்றிய அவர்கள் இருவரும், கொள்ளிடக்கரை மீது புதுப் புனலிலே ஆடி மகிழத் திரண்டிருந்த மக்கள் கூட்டத்தை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டே நடந்தனர். நானாவிதமான பட்டாடைகளை உடுத்திய ஆடவரும், பெண்டிரும், சிறுவர்களும், சிறுமியரும் கொள்ளிடக்கரை முழுவதும் கூடியிருந்த காட்சி, அந்த அந்தி வேளையில் பார்க்க மிக அழகாக இருந்தது.

திருவிழாவிற்காக அருகிலிருந்த, ஊர்களிலிருந்து, வந்திருந்த பல கடைகளும், கொள்ளிடத்தின் சாலையைப் பெரிதும் வியாபித்துக் கொண்டிருந்தன. வளையல் கடை களிலும், தின்பண்டங்கள் குவிந்திருக்கும் கடைகளிலும் கூடியிருந்த இளம் பெண்களின் கூட்டத்தின் பக்கமே

அந்த இரு நண்பர்களின் கண்களும் அடிக்கொரு தடவ வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

நகைக் கடை யொன்றிலே பேரம்பேசிக் கொண்டு நின்ற சில பெண்களைக் கடைக்கண்ணால் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, மிகவும் சலிப்புடன் திரும்பினான் நண்பர் களில் உயரமாக இருந்தவன். சிறிது தொலைவிலிருந்த மகிழ மரத்தின் நிழலிலே, மணல் தரை மீது உட்கார்ந் திருந்த ஒரு வயதான கிழவியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த இரு பெண்கள் மீது அவன் கவனம் சட்டென்று சென்று லயித்தது.

கோடை காலத்திலே மணலை அரித்துக் கொண்டு ஓடும் தன்மையான கொள்ளிடத்து நீரிலே குதித்து நீந்தி விளையாடும் பொழுது ஏற்படும் ஒருவித மகிழ்ச்சி அவன் உடல் முழுவதும் அது சமயம் மின்னலைப் போல் பாய்ந்து பரவியோடியது.

“இருளப்பா! இதோ பார்! இப்பொழுது நீ உன் தோல்வியைக் கட்டாயம் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். அதோ தெரிகிற மகிழ மரத்தின் பக்கம் மெல்ல உன் கண்களை ஓடவிட்டுக் கவனி. என்ன காண்கிறாய்? சோழ நாட்டின் அழகே ஒன்றாய்த் திரண்டு பெண் உருவில் வந்து நிற்பதைப் போன்றிருப்பதைப் பார்! உங்கள் நாடு எங்குளது நாட்டைவிட இயற்கை வளத் திலே மிக்கதாக இருக்கலாம். ஆனால், இப்படிப்பட்ட ஒரு அழகியை உங்கள் நாட்டிலே பார்க்க முடியுமா சொல்?” என்று வியப்புடனும், கட்டுக்கடங்காத ஒரு மகிழ்ச்சி யுடனும் நண்பனிடம் மெல்லிய குரலில் கூறிப் புன்முறுவல் செய்தான்.

பாண்டிய நாட்டிலே பிறந்து வளர்ந்து சோழ மண்ட லத்திற்குப் பிழைப்பிற்காக வந்து தங்கியிருந்த இருளப் பன் தன் நண்பன் காட்டிய திசையைப் பார்க்காதவன் போல் பார்த்தான்.

பதினெட்டு அல்லது இருபது வயதிற்குள் மதிப்பிடத் தக்க ஒரு இளம் பெண், தனது மலர்க் கரத்தை முன்னால் நீட்டியபடி மணல் தரை மீது உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளது தோளைத் தழுவினபடி இன்னொரு பெண் வெகு அருகிலே வீற்றிருந்தாள். கையை நீட்டிக் கிழவியிடம் குறி கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணைத் தன் நண்பன் சோழ மண்டலத்து அழகு அணங்கு என்று குறிப்பிட்டான் என விரைவில் ஊகித்துக் கொண்ட இருளப்பன், சிறிது நேரம் மகிழ் மரத்தினின்றும் மறு பக்கம் திரும்பாது திகைத்து நின்றான்.

இந்த இரு வாலிபர்களின் கருத்தை ஒரேயடியாகக் கவர்ந்து விட்டதைச் சிறிதும், அறியாத அந்தப் பெண், தன் கூறிய முத்துப் பற்கள் தெரியச் சிரித்து, அந்தக் கிழவியிடம் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்த இடத்தில் கதாசிரியர் மேலே கூறுவதை நிறுத்திவிட்டுக் காமினியின் பக்கம் திரும்பினார்.

“ஒரு பெண் மிகவும் அழகாக இருந்தாள் என்று சொன்னவுடன் உங்களுக்கு என்ன தோன்றுகிறது சொல்லுங்கள் என்று வினவினார்.

காமினி சங்கோஜத்துடன், முகத்தை ஒருமுறை குலுக்கிவிட்டு, “தாழ்மூ போன்ற மேனியும் கருமையான கூந்தலும், அகன்ற விழிகளும், எடுப்பான முக்குமாக, செதுக்கி வைத்த தந்தப் பொம்மை போன்ற ஒரு உருவம் மனக் கண்முன் தோன்றுகிறது” என்றாள்.

“அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன் அம்மா! அழகு என்பதைப் பற்றிய பெண்களின் ரஸிகத் தன்மைக்கும் ஆண்களின் ரஸிகத் தன்மைக்கும் அதிக வேற்றுமை இருக்கிறது. மேலும் நீங்கள் பெண்களிலே கறுப்பான அழகிகளைப் பார்த்ததில்லை போலிருக்கிறது. மகிழ் மரத்தடியிலே இருளப்பன் பார்த்து மயங்கிய அந்தப் பெண்

கன்னங்கரேலென்ற மேனி படைத்தவள். ஆனால் அந்தக் கறுப்பு, கண்களை உறுத்தும் கரிய நிறம் அல்ல; சந்திர ஒளியிலே காணும் தன்மையை வீசிக் கொண்டிருந்த மினு மினுப்பு நிறைந்த அழகிய கார்முகில் நிறம். சற்று நீண்ட வட்ட வடிவமான முகத்திலே, ரோஜா மலர்களைப் போன்ற வெளிர்ந்த சிவந்த அதரங்கள். இலேசாக அவைகள் பிரிந்து காணும்போதெல்லாம் முத்துச் சரத்தைப் போன்ற ஒளிவீசும் வெண்ணிறப் பற்கள். செவ்வரி படர்ந்த அகன்ற இரு விழிகள். இவையனைத்தும் அந்தக் கரிய மேனியின் அழகுக்கு அழகு செய்து கொண்டிருந்தன” என்றார் கதாசிரியர்.

காமினி, பதில் பேசாது நீண்டதொரு பெருமூச்சு விடவே, கதாசிரியர் மேலே தொடர்ந்தார்.

அந்தக் கறுப்பழகியை ஏற இறங்கப் பார்த்த இருளப்பன் தன் நண்பன் பக்கம் திரும்பி, “வீரத்தேவா! நான் இன்னமும் தோற்றுவிடவில்லை. மகிழ் மரத்தடியிலே காணப்படும் பேரழகி பாண்டிய நாட்டுப் பைங்கிளி” என்று கூறிவிட்டுக் குறும்புத்தனமாய் சிரித்தான்.

அதைக் கேட்ட வீரத்தேவன், “இருளப்பா. உன் கூற்று உண்மையானது என்பதற்குச் சான்றுகள் என்னவோ?” என மெதுவாக வினவினான்.

“பாண்டிய நாட்டிலே பிறந்து வளர்ந்த எனக்கு எங்கள் நாட்டுப் பெண்களையா அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாது! மீண்டும் ஒரு முறை பார்! அவள் காதிலே அணிந்திருக்கும் மகரக் குண்டலம் பாண்டிய நாட்டுத் தட்டார்கள் செய்யும் வேலைப்பாடுடன் விளங்குகிறது. அப்படிப்பட்ட வேலைப்பாட்டை இந்த நாட்டிலே காண முடியாது. அவள் தலையிலே அணிந்திருக்கும் தலைக்கோலி முத்தும் எங்கள் பாண்டிய நாட்டின் தனித் தன்மை பெற்ற முத்துச் சரங்கள்தாம். அவள் உடுத்தி

மிருக்கும் மஞ்சள் நிறப் பட்டுச்சேலையும் எங்கள் நாட்டிலே நெய்யப் பொற்றதுதான். வீரத்தேவா! பெண்களின் அழகை ரசிக்கத் தெரிந்த எனக்கு அவர்கள் அணியும் ஆடை ஆபரணங்கள் பற்றியும் நன்கு தெரியும். உன்னோடு வேண்டுமானால் ஒரு பந்தயம் வைக்கிறேன். அவள் பாண்டிய நாட்டுப் பெண் திலகமேதான். கன்னில் கூட சோழ மண்டலம் அவளிடம் உறவு கொண்டாட முடியாது” என்று சிரித்தான் இருளப்பன்.

வீரத்தேவன் தன் நண்பன் பக்கம் திரும்பி மிகவும் அமைதியுடன், “இருளப்பா! கடைசியாக நீ கூறியதை நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். அவள் எந்த உணரைச் சேர்ந்தவள் என்று அறியுமுன்பே என் உள்ளம் அவளது உறவை நாடி ஓடிச் சென்றுவிட்டதே!” என்று கூறி விட்டுச் சிரித்தான். பதிலுக்கு இருளப்பன் வானமே இடிந்து விழும்படி உரத்து நகைக்கவே, அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்ட மகிழ் மரத்தடியில் இருந்த பாண்டிய நாட்டு மோகினி திரும்பிப் பார்த்தாள். கொள்ளிடத்து மீன்களைப் போல் அவளது விழிகள், மருட்சியும் வியப்பும் மாறி மாறிப் பிரதிபலிக்க, வீரத்தேவன் பக்கம் சஞ்சரித்தன.

கைக் கெடியாரத்தை உற்றுப் பார்த்த கங்காதரன் வானத்தை வெறித்துப் பார்த்தார். படத்திற்கு உகந்த நல்ல வெளிச்சம் பாழாகிப் போகின்றதே என்று அவர் உள்ளத்திலே தோன்றிய சிந்தனையை ஊகித்துக் கொண்ட பட முதலாளி, “மேலே படப்பிடிப்பை ஆரம்பிக்கலாமே” என்றார்.

காமினியின் சாம்பிய வதனத்தைக் கண்ணுற்ற கதாசிரியர், “அம்மா! கவலைப் படாதீர்கள். கதை நாளைக்கு படப் பிடிப்பின் இடைவேளையில் தொடரும்!” என்று கூறிவிட்டு எழுந்தார்.

மறுநாள் படப்பிடிப்பின் இடைவேளை எப்பொழுதுவரும் என்று காமினி துடித்துக் கொண்டு காத்திருப்பவள் போல், மரத்தடியில் விரிக்கப்பட்டிருந்த ஜமக்காளத்தில் ஓடிவந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். அன்றைய தினம் உணவு பங்கீடு செய்யும் கைங்கர்யத்தை டைரெக்டர் ரவி சந்தர் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். அமெரிக்காவிற்குச் சென்று சினிமா உலகத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துவரும் ‘ஒரு வாய்ப்பு’ சமீபத்தில் அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. மேல்நாட்டு நாகரீகத்திலே ஏற்கனவே கொஞ்சம் பற்றுக் கொண்டிருந்த அவருக்கு, அங்கிருந்து திரும்பி வந்ததும் அது இரட்டிப்பாக அதிகரித்திருந்தது. ஆகவே அன்றைய தினம் படத்தின் வெளிக் காட்சிக்காக டைரெக்டர் வீட்டிலிருந்து வந்த உணவிலே மேல்நாட்டு சமையற் கலையின் மணம் வீசியது. தமிழர் சாதம், தேங்காய் சாதம், இட்லி சாம்பார் என்று நாகைத் தமிழர்களின் உணவிற்கே பழக்கப்படுத்தியிருந்த கங்காதரத்துக்கு, ‘விஜிடபிள் ஸாண்ட் விச்சு’களும் ‘கேக்’களும் அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. ரொட்டிகளின் இடையே திணிக்கப் பெற்றிருந்த பாலேட்டுக் கட்டியின் புளிப்பு வாசனை வயிற்றைப் புரட்டவே, போஜனத்தின் போது அடிக்கடி அவர் முகத்தைச் சுளுக்கினார்.

உணவு விஷயத்தில் காமினி சம நோக்குடையவள். மேல்நாடு, கீழ்நாடு என்றெல்லாம் உணவிலே பாரபட்சம் அவளுக்குக் கிடையாது. ஆகவே, அவள் சாக்லெட்டும், வெண்ணெயும் தடவியிருந்த பெரிய கேக்குண்டு ஒன்றைக் கையில் எடுத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“முறுகலான மசாலா தோசை கிடைத்திருந்தால் ஒரு கை பார்த்திருக்கலாம். உப்புச் சப்பில்லாத இந்த ரொட்டியும் வெண்ணெயும் அவ்வளவாகத் திருப்தி கொடுக்கவில்லை. இருந்தாலும் நல்ல சூடான மணம் வீசும் காப்பி இருக்கிறது. ஒன்றுக்கு இரண்டு கப்பாக எடுத்துத் தாராளமாகச் சாப்பிட்டு அந்தக் குறையை நிவர்த்தி செய்து கொள்வோம்” என்று தமக்குள்ளே எண்ணிய கதாசிரியர், சூடான காப்பியை மெல்ல ருசி பார்த்துப் பருகிக் கொண்டிருந்தார். இரண்டு வாய் காப்பி உள்ளே சென்றதும், அவரது முளை விறுவிறுக்கத் தொடங்கியது.

“கேக்” குத் துண்டத்தைக் கடித்து விழுங்கியவுடன், “அந்த மகிழ் மரத்து மோகினி திரும்பிப் பார்த்த பிறகு என்ன நடந்தது? கதையை மேலே சொல்லுங்கள், கேட்கலாம்” என்று தூண்டினாள் காமினி.

தொண்டையைப் பலமாக இருமிச் சரிபடுத்திக் கொண்ட கதாசிரியர், காமினியை நோக்கி, “என்ன நடக்கும் உங்களால் ஊகிக்க முடியவில்லையா? அழகான இளம் பெண் ஒருத்தி, ஆண்மையும் அழகும் ஒருங்கே நிறைந்த ஒரு ஆண் மகனைக் காண நேரிட்டால் என்ன நேரும்?” என்று பரிகாசமாக வினவினார்.

“சரி ஐயா! கண்டதும் காதல்! மின்சாரத்தைப் போலக் கதாநாயகியை ஒரு தாக்குத் தாக்கியது என்று வைத்துக்கொள்வோம். கதையை மேலே சொல்லுங்கள் கேட்கலாம்” என்று படமுதலாளி குறுக்கிட்டுக் கேலியாகப் பேசினார்.

“நன்றாக இருக்கிறது! கண்டவுடனே காதல் கொள்வதெல்லாம் சினிமாதான். ஒரு ஆண் பிள்ளை தன்னை ஏற இறங்க விதைத்துப் பார்த்து ஏதோ பேசி உரத்துச் சிரிப்பதைக் கண்டால் ஒரு பெண்ணுக்கு அவன் மீது கோபமும் அருவருப்பும்தான் ஏற்படும்

காதல் ஒண்ணும் ஏற்படாது!” என்று சிறிது சினத்துடன் மொழிந்தாள் காமினி.

“அம்மா சொல்வது ஓரளவு உண்மைதான். பெண்கள் மனதைப் பெண்ணால்தான் ஓரளவு அறிய முடியும் என்பது உண்மை. ஆனால் என்னைப் போன்ற கதாசிரியர்கள்தான் அவர்கள் மனதை முழுவதும் அறிவார்கள். காமினி அம்மாள் அவர்கள் கூறுவது போல் பவள வல்லிக்கு... ஓகோ! சொல்ல மறந்துவிட்டேனே! அது தான் அந்தப் பாண்டிய நாட்டு மோகினியின் பெயர், அவளுக்கு முதலில் அவர்களைப் பார்த்ததும் கடுங்கோபம் ஏற்பட்டது. ஆனால், இங்கே ஒரு உண்மையைக் கவனிக்க வேண்டும். பவளவல்லிக்குக் கோபம் ஏற்பட்டது இருளப்பன் மேல்தான். வீரத்தேவன் மேல் அல்ல. முப்பத் திரண்டு பற்களும் தெரிய, வாயைத் திறந்து கொண்டு உரத்த குரலில் கடகடவென்று சிரித்த அவனது சிரிப்பு ஒலியைக் கேட்கக்கூட அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. தென்றலைப் போல குளுமையான இளநகை புரிந்த வண்ணம், அன்பு மிதந்த கண்களால் ஆபூர்வமாகப் பார்த்து நின்ற வீரத்தேவனின் கம்பீர உருவம் அவள் உள்ளத்தை ஒரே பார்வையிலே கொள்ளை கொண்டு போய்விட்டது. ஆனால், பெண்கள் இருக்கிறார்களே அவர்களிடம் இந்த மாதிரி விஷயங்களில் தேசிடையாக ஒப்புக் கொள்ளும் சபாவமே கிடையாது” என்று கூறிவிட்டு, கதாசிரியர் காமினியை நோக்கி, “எனம்மா, நான் சொல்வது சரி தானே? கருத்து வேற்றுமை இருந்தால் தாராளமாய் வெளியிடலாம்” என்றார்.

“கதை மேலே தொடரட்டும். நமது கருத்து வேற்றுமையை இன்னொரு படப்பிடிப்பின் போது வைத்து கொள்ளலாம்” என்று சிரித்தாள் காமினி.

“சரி அப்படியே ஆகட்டும்” என்று மேலே பேசலுற்றார் கதாசிரியர்.

பவளவல்லிக்கு தன் மனவெழுச்சிகளை, வெளியே காட்டாது வீரத்தேவனைக் கவனிக்காததுபோல் முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டு, வேண்டுமென்றே அந்தக் கிழவியிடம் பேச்சுக் கொடுப்பதில் ஈடுபட்டாள். இவ்வாறு ஒரு அலட்சியமான மனப்பான்மையை ஆண் மகளால் சசிக்க முடியாது. தானே வலுவில் பேச முற்படுவான் என்பதை அறியாமலே அறிந்திருத்தது அவளது பெண் உள்ளம். வீரத்தேவனால் வெகு தேரம் தொலைவிருந்து அந்த அழகிய காட்சியை ரசித்துக் கொண்டு நிற்க முடியவில்லை. நண்பனுக்குக் கண்களால் ஜாடை காட்டவே இருவரும் மகிழ் மரத்தடியை நோக்கி நடந்தனர்.

அப்பொழுது பவளவல்லியின் அருகிலிருந்த அவன் தோழி வசந்தமாலை, கிழவியிடம், “அதெல்லாம் சரி பாட்டி, என் தோழிக்கு எவ்வளவு குழந்தைகள் என்று முதலில் சொல்” என்று குறும்புத்தனமாகக் கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தாள்.

“ஒன்று இரண்டு, மூன்று” என்று முணுமுணுத்த கிழவி “அடியம்மா! நீ பத்துப் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழப் போகிறாய்” என்று பவளவல்லியைப் பார்த்து ஆசீர்வதித்தாள்.

“பவளம்! அந்தப் பத்துக் குழந்தைகளும் உன்னைச் சுற்றிலும் வந்து ஆளுக்கொருவராக உன் சேலைத் தலைப் பைப் பிடித்து இழுப்பதை நான் பார்க்க வேணுமடி!” என்று கூறிவிட்டுத் தோழி கைகொட்டி நகைத்தாள்.

அதைக் கேட்டு நாணி, முகத்தைச் சிணுங்கிய பவளவல்லி, தன் பின்னால் வந்து நின்ற இரு வாலிபர்களும் அதைக் கேட்டுவிட்டு உரத்துச் சிரிப்பதை உணர்ந்து வெட்கத்துடன் கையை உதறிக்கொண்டு எழுந்தாள்.

இதற்குள், இருளப்பன் கிழவி பக்கம் நெருங்கி, “எ பாட்டி! நீ ஆண்களுக்கும் குறி சொல்வாய் அல்லவா?” என்று வினவினான்.

“சொல்லாமல் என்ன? எனப்பா தம்பி அப்படிக்கேட்கிறாய்?” என்று வினவிய அந்தக் கிழவி, தன் முன் நின்ற அந்த இரு வாலிபர்களையும் விழுங்கி விடுகிறவள் போல் உற்றுப் பார்த்தாள்.

“அப்படியானால் என் தோழனின் கையைப் பார்த்துக் குறி சொல்” என்று பரிசாசமாக உத்தரவிட்ட இருளப்பன், “நண்பா, உனது கரத்தை நீட்டு, இந்த மூதாட்டி என்ன சொல்கிறாள் எனக் கேட்போம்” என்றான்.

“ஆமாம் பாட்டி! உண்மையை மறைக்காமல் சொல்ல வேண்டும். ‘எப்பொழுது திருமணம் ஆகும்? எவ்வளவு குழந்தைகள்’ என்று எல்லாவற்றையும் அந்த அம்மாவுக்குச் சொன்னது போல் ஒன்றும் விடாது எனக்கும் கூற வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பவளவல்லியின் பக்கம் திரும்பிப் புன்னகை செய்தான் வீரத்தேவன். தனக்குள் வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு, அதைக் கவனியாதவள் போல் பவளவல்லி தன் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

தன்முன் நீட்டிய கரத்தை வெறித்துப் பார்த்த கிழவி மிகவும் எளமான குரலில், “உனக்குத் திருமகன் பார்வை மட்டும் கிட்டாதிருந்தால், நீ இப்போது பிச்சை எடுத்துக் கொண்டு திரிய வேண்டியவன். இடையே வந்து புயல் போல் விசிய அதிர்ஷ்டத்தால் நீ இப்படித் துள்ளித் திரிகிறாய்” என்று கூறிச் சூள் கொட்டினாள்.

அதைக் கேட்ட பவளவல்லி ‘களுக்’கென்று சிரித்து விட்டாள். வீரத்தேவன் முகம் அவமானத்தினால் சிவந்தது. ஆத்திரத்துடன் பற்களை நறுநறுவென்று கடித்

தான். முகத்திற்கு அலங்காரமாக வைத்திருந்த அரும்பு மீசை சினத்தினாலே துடித்தது. “என்ன சொன்னாய் கிழவி? யாரிடம் இந்த எள்ளல் பேச்செல்லாம்? நாவைத் துண்டித்து விடுவேன்” என்று கோபத்துடன் அதட்டிய அவன் கரத்தை ஒங்கினான். அதைக் கண்ட இருளப்பன் அவனது கரத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்து இடைமறித்து, “வா, நண்பா? கோபம் வேண்டாம். மட்டுமரியாதை தெரியாத இந்தக் கிழட்டுப் பிணத்துடன் பேச முற்பட்டது நம் போன்றவர்களின் கௌரவத்திற்குத் தகாது. வீரவாள் பிடிக்க வேண்டிய இந்தக் கரத்தினால், அந்த கீழ் மகளைத் தொட்டால்கூடப் பாவம் வந்து சேரும்” என்று சமாதானப்படுத்தி, இந்தச் சிறு கலகத்தைக் கண்டு அங்கு பலர் வேடிக்கை பார்க்கக் கூடுமன், அப்பால் அழைத்துச் சென்று விட்டான்.

“உண்மையைச் சொன்னால் என் ராசா மகனுக்கு உடம்பு எரியுதே!” என்று கூறிவிட்டுப் பைத்தியக்காரி போல் அந்தக் கிழவி தலையை மேலுங்கீழும் ஆட்டிக் கொண்டு தானே சிரித்துக் கொண்டாள். அவளது பொக்கை வாயினின்றும் எட்டிப் பார்த்த ஒத்தைப் பல்லை யும், அவள் வாயைத் திறந்து சிரிக்கும் பொழுது அவள் முகத்திலே தோன்றிய விகாரக் களையையும் பார்த்த பவளவல்லி பயத்தினால் உடலை உலுக்கிக் கொண்டாள். சற்றுத் தொலைவில் நின்றிருந்த பெட்டி வண்டியை நோக்கிச் சென்ற வீரத்தேவனின் களை பொருந்திய முகம் கோபத்தினால் எவ்வளவு விரைவாக மாறியது என்று தனக்குள்ளே எண்ணி விவரிக்க முடியாத ஒருவகை உணர்ச்சிக்கு உட்பட்டு, பெட்டி வண்டி நின்ற திக்கையே ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு செயலற்று நின்று விட்டாள் பவளவல்லி.

“பவளம்! உன்னை எங்கேயெல்லாம் இந்தக் கூட்டத் தில் தேடுவது? இருட்டப் போகிறது. உன் பாட்டனார் பரிசுலுக்கு நேரமாகிறது என்று தவிக்கிறார்.” என்று

வயதான பெண்மணி ஒருத்தி கூவியழைத்தபடி அங்கு வந்தாள். திருக்கிட்டு உணர்வு பெற்ற பவளவல்லி, “இதோ வருகிறேன்” என்று குரல் கொடுத்துவிட்டு, அங்கிருந்து போகக் கொஞ்சமும் மனமில்லாதவள் போல் பிரிந்து சென்றாள்.

வீரத்தேவனின் உள்ளம் கோபத்தினால் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தாலும் பெட்டி வண்டிக்குள் ஏறி உட்காரு முன்னர், அவனையறியாது அவனது கண்கள் பவள வல்லி இருந்த பக்கம் துழாவின. கரையோரம் நின்ற இரட்டைமாட்டு வண்டியொன்றில் கோழிகள் கூண்டில் அடைவதைப் போன்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பல பெண்கள் ஏறி அடைந்து கொண்டனர். அதற்குள் தானும் கடைசியாக ஏறி அடைந்து கொள்ளுமன், பவளவல்லி கள்ளத்தனமாக வீரத்தேவனின் பெட்டி வண்டி இருத்த திக்கை நோக்கிப் புன்முறுவலித்தாள்.

கொள்ளிடக் கரைக்கு வருமுன் இருந்த உற்சாகமும் துள்ளலும் வீரத்தேவனிடம் அதைவிட்டுத் திரும்பும் பொழுது இருக்கவில்லை. அவன் மௌனமாக வண்டிக்குள் திண்டின் மீது சாய்ந்து கிடந்தான். அவனது உணர்ச்சிகளை மதிப்பவன் போன்று இருளப்பனும், சாளரத்தின் வழியே இருளில் மூழ்கிக் கிடந்த சாலையை வேடிக்கை பார்த்தவண்ணம் வாளாவிருந்தான்.

இரவு சாப்பாட்டிற்குப் பின்பு அந்தப்புரத்தில் தன் அறைக்குள்ளே சென்று அமர்ந்து கொண்ட மங்களம் பிகை அம்மையார் நீண்ட நேரம் தமது மகனது வரவை எதிர்பார்த்து ஆவலுடன் காத்திருந்தாள். இரவின் முற்பகுதி கழிந்ததும் மகனைக் காணாததினால் ஒரு பணிப் பெண்ணை அழைத்து மகனது வரவு காலத் தாழ்ந்ததற்கு உரிய காரணத்தை அறிந்து வரும்படி ஏவினாள். காரண மற்றதொருவிதக் கவலையில் அவளது தாயுள்ளம் கலங்கித் தவித்தது.

அந்தப்புரத்தின் வாயிலருகே ஒலித்த பாதக் குறடுகளின் ஓசை மகனின் வரவை அறிவுறுத்தவே, கவலை நீத்த மங்களாம்பிகை ஆவலுடன் அவனை வரவேற்க எழுந்திருந்தாள்.

“என்னம்மா? கூப்பிட்டு அனுப்பினீர்களா?” என்று வினவிய மைந்தனது கோபாவேசமான முகத்தைக் கண்டதும் தாயின் உள்ளம் துணுக்குற்றது.

அரண்மனை வெளி வீவகாரங்கள் அனைத்தையும் தாமிடம் நாள் தவறாது கூறிவிட்டுத்தான் வீரத்தேவன் உறங்கச் சொல்வான். வழக்கமில்லாத வழக்கமாக அவன் நடந்து கொண்ட முறையும், அவனது முகத் தோற்றமும் மங்களாம்பிகையின் கலக்கத்தை அதிகப்படுத்தின.

“வீரத்தேவா! ஏன் முகம் வாடியிருக்கிறது? என்ன நடந்தது மகனே? எனக்குச் சொல்லக்கூடாதா?” என்று அன்புடன் வினவினாள்.

தாயின் வேதனை தோய்ந்த குரல் வீரத்தேவனின் கோபத்தைச் சிறிது தணிய வைத்தது. “ஒன்றுமில்லை அம்மா. சிறு நிகழ்ச்சிதான் என்றாலும் அதனால் ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தை என்னால் அடக்கவே முடியவில்லை!” என்று அவன் கூறிவிட்டு வரட்சியாகச் சிரித்தான்.

“சிறு சிறு நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் ஆத்திரப்படுவது ஆண்களுக்கு அழகா? குந்தாய்! குணத்திலே நீ அப்படியே உன் தந்தையை ஒத்திருக்கிறாய். படபடப்பினாலும், அந்த முன்கோபத்தாலும்தானே அவர் வீணாகப் பொல்லாதவர் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார். உனக்கும் அந்தப் பாழுங் குணங்கள்கள்தான் பொல்லாதவன் என்ற பெயரை வீணே சூட்டுகின்றன. என் கவலையெல்லாம் உனது சுகத்தைப் பற்றித்தான். உன் தந்தைக்கு ஏற்பட்ட அந்தப் பயங்கர முடிவிற்குப் பிறகு நான் பெரும் கோழையாகி விட்டேன். சிறிது நேரம் நீ காலந்தாழ்த்தி அரண்

மனைக்கு வந்தாலும், வழியில் என்ன நடந்து விட்டதோ என்று என் உடலும் உள்ளமும் துடித்துப் போகின்றன” என்று நாத்தடுமாற உணர்ச்சி ஊசத்தில் கண்களில் நீர் கசியக் கூறினாள்.

“இன்று நடந்த ஒரு சின்னஞ்சிறு சம்பவத்தினால் என் மனம் மிகவும் புண்பட்டிருக்கிறது. நானும், இருளப் பனும், புதுப் புனலாட்டை வேடிக்கை பார்க்கக் கொள்ளிடக் கரைக்குச் சென்றிருந்தோம், அங்கே ஒரு குறிகாரக் கிழவியிடம் விளையாட்டிற்குக் குறி கேட்கக் கையை நீட்டினேன். அவள் உள்ளங்கையை வெறித்துப் பார்த்து விட்டு, ‘உனக்கு அதிர்ஷ்டம் கிட்டியிரா விட்டால் நீ தெருவிலே பிச்சை எடுத்துத் திரியவேண்டியவன்’ என்று வேண்டுமென்றே என்னைத் துச்சமாகப் பேசிவிட்டாள். இருளப்பன், மட்டும் தடுத்திராவிட்டால் அவன் கழுத்தைப் பிடித்துத் திருகியிருப்பேன். அவ்வளவு கோபம் ஏற்பட்டது. என்னையார் என்றெண்ணி அவன் அவ்வாறு பேசினான்?” என்று ஆத்திரத்துடன் உரத்த குரலில் கத்திய வீரத்தேவன் திடுக்கிட்டு, “என்னம்மா! உங்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது? ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?” என்று அதிசயத்துடன் வினவினான்.

கீழே விழுந்துவிடாவண்ணம் கட்டிலின் ஓரத்தைக் கைகளால் பிடித்துக் கொண்ட மங்களாம்பிகையின் கரங்கள் நடுங்கின.

“ஒன்றுமில்லை குழந்தாய். நீ கூறியதைக் கேட்டதும் எனக்கும் உன்னைப்போல் அடக்கமாட்டாத கோபம் பொங்கி வருகிறது. குறி சொல்லித் திரியும் ஒரு கிழட்டுப் பிணம் என் மகனை இழிவாகப் பேசுவதா என்ற ஆத்திரத்தில் என் உள்ளம் குமுறுகிறது. நான் அருகில் இருந்தால் அவளது கூந்தலையும், நாவையும் ஒரே இழுப்பில் சிதைத்திருப்பேன்” என்று கூறிப் பெருமூச்சு விட்டாள் உக்கிரமமாக.

“இன்னொரு சமயம் அந்தக் கிழவியை எங்கேயாவது பார்த்தால்.....” என்று வீரத்தேவன் முடிக்குமுன் மங்களாம்பிகை, “வேண்டாம் மகனே! அவள் இருக்கும் திக்கை நோக்குவதுகூட உன் போன்றவர்களுக்குத் தகாது. ஊர், முன்போல இல்லை. இப்பொழுது வெகுவாகக் கெட்டுக் கிடக்கிறது. யாரோ உனக்கு வேண்டாதவர்கள் பில்லி, சூன்யம் முதலியவைகளை ஏவிவிட இந்தக் கிழவியைத் தூண்டி விட்டிருக்கிறார்கள். மந்திரம், தந்திரம் இவைகளின் உதவி பலமாக இல்லாவிடில் உன்னை அவள் அவ்வளவு இழிவாகப் பேசி இருப்பாளா?” என்று கேட்டாள்.

வீரத்தேவன் அதற்குப் பதில் ஏதும் பேசாது இருப்பதைக் கண்ட மங்களாம்பிகை, “குழந்தாய்! நீ எனக்காக ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். செய்வாயா?” என்று கேட்டாள்.

“என்ன அந்தக் காரியம்?” என்று வியப்புடன் கேட்டான் மைந்தன்.

“மீண்டும் ஒரு முறை எங்கேயேனும் அந்தக் கிழவியைக் கண்டால் நீ காணாதது போல் இருக்க வேண்டும். அதுதான்” என்றாள் தாயார்.

“பில்லி சூனியம் இவைகளில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை அம்மா! அந்தக் கிழட்டுப் பிணத்தை மீண்டும் நான் ஒரு முறை கண்டால் என் கைச் சவுக்கினால், உடல் தோலைப் பிய்த்துவிடத் திட்டமிட்டிருக்கிறேன்” என்றான் அவன் சினத்துடன்.

“அதுதான் வேண்டாம் என்று நான் உன்னைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். வீரத்தேவா! என் கண்ணே! இவ்வளவு நாட்கள் உனக்குச் சொல்லாத ஒரு ரகசியத்தைச் சொல்கிறேன், கேள். உன் தந்தையின் துர்மரணத்துக்குச் சில தினங்களுக்கு முன்பு இவ்வாறு ஒரு கிழவி அவர் ஏறிச் சென்ற வண்டி போன பாதையிலே வலுவிலே

வந்து குறுக்கிட்டு வேண்டுமென்று கோபத்தைத் தூண்டினாள். அவளைக் கைச் சவுக்கினால் நையப் புடைத்த பதினான்காவது நாள் உன் தந்தை கோர மரணத்திற்கு உள்ளானார். “சவுக்கினால் அடிப்பேன்” என்று நீ கூறும் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டதுமே என் மேனி எப்படி நடுங்குகிறது பார்! குழந்தாய்! உனக்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்பட்டுவிட்டால் இந்தப் புனியில் நான் எப்படி உயிருடன் வாழ்வேன்?” என்று அரற்றிய மங்களாம்பிகை தன் கரங்களால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு விம்மி அழுதாள்.

கட்டிலின் அருகே தரை மீது மண்டியிட்டு அமர்த்த வீரத்தேவன், தாயின் காதருகே குனிந்து, “அம்மா! வருத்தப்படாதீர்கள். உங்கள் மனத்திற்குத் துன்பத்தைக் கொடுக்கும் இந்தச் செயலை நான் இன்றுடன் சிந்திக்காது விட்டுவிடுகிறேன்” என்றான். மங்களாம்பிகையின் விம்மிய குரல் தின்றது. அடுத்த கணம் உயிரற்ற மரம் போல் அவள் கட்டிலின் மீது நினைவிழந்து விழுந்து விட்டாள்.”

“கதையின் இந்தக் கட்டத்திலே டைரெக்டர், “பையா! இங்கே கொஞ்சம் காப்பி கொண்டு வா” என்று உத்தரவிட்டார்.

“யாருக்கையா! மூர்ச்சித்துவிட்ட மங்களாம்பிகை அம்மாளுக்கா?” என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்த படமுதலாளி எழுந்திருந்தார்.

கொடுமையாக வீசிய வெய்யிலிலே வெகு நேரம் நின்று கொண்டிருந்துவிட்டு, வானளாவி நின்ற அந்த மரத்தின் நிழலுக்கு வந்ததும், கதாசிரியருக்குச் சிறு பிராயத்தில் பள்ளியில் படித்த ஒரு பழமொழி நினைவுக்கு வந்தது. “நிழலின் அருமை வெய்யில்தான் தெரியும்.” என்று தமக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டார். அவரது கவனத்தைக் கவரும் நிமித்தம் எதிரே வந்து உட்கார்ந்த காமினி, “எங்கள் பங்களாத் தோட்டத்திலே பழுத்தப் பழங்கள், ஸார்! சாப்பிட்டுப் பாருங்கள்!” என்று கூறிய படி மாம்பழத் துண்டங்கள் நிறைந்த தட்டை அவர் அருகில் நகர்த்தினாள். “உங்கள் புதிய பங்களா தோட்டத்திலே பழுத்தவைகளா இவைகள்? மிகவும் இனிப்பாக இருக்கிறதே,” என்று புகழ்ச்சியாகப் பேசிய கதாசிரியர் பெரிய துண்டம் ஒன்றை எடுத்து வாயில் திணித்துக் கொண்டு சுவைத்து விழுங்கினார். மல்கோவா பழத்தின் இனிப்பு நாவிலே பரவியதும், அவரது கற்பனையும் இனிய உருவம் எடுக்கத் தொடங்கியது. துண்டினால் வாயைத் துடைத்துக் கொண்டு தொண்டையைப் பலமாகக் கனைத்துவிட்டுப் பேச ஆரம்பித்தார்.

ஃ

ஃ

ஃ

அனல்பொசி பறப்பதைப் போன்று இதோ நம்முன் வீசுகின்றதே இதைவிட மிகவும் கொடுமையாக அன்று பகல் சூரியன் காய்ந்து கொண்டிருந்தான். கொள்ளிடத்து மணலினின்றும் எழுந்து வெம்மை, காலை வறுத்துவிடும்

போலிருந்தது. ஆனால் கால்களில் பாதரட்சைகளும், தலையிலே கனமான தலைப்பாகைகளும் அணிந்து கொண்டிருந்ததனால் வீரத்தேவனும் அவனது நண்பன் இருளப்பனும், மணல் கரைமீது நிலவிலே உலவுவது போல் மிகவும் சாவதானமாகப் பேசிக் கொண்டு நடந்து சென்ற வண்ணம் இருந்தனர்.

பேச்சின் இடையே தனக்கு முன்னே தெரிந்த நீண்ட சாலையைத் திரும்பிப் பார்த்தான் இருளப்பன். “தோழனே! வண்டி நிற்குமிடத்திலிருந்து வெகு தொலைவில் வந்துவிட்டோம். பொன்னம்பலத் தேவருக்கு வேண்டியவர்கள் இந்தப் பிரதேசத்திலே அதிகம் உள்ளனர். அவர்கள் கண்களில் படுமுன் விரைவில் நாம் திரும்பி விடுவது நலம் அல்லவா? மேலும் இந்த முயற்சி பயனற்றது என்று நினைக்கிறேன். கடந்த பதினைந்து தினங்களாக நாமும் கொள்ளிடத்து இரு கரைகளிலும் சுற்றி அலைந்து வருகிறோம். பயனைக் காணோம். புதுப்புனல் திருநாளிவிருந்து நீ இவ்வாறு மாறிவிட்டதை உன் அன்னையார் அறிவார்களானால் மெத்தவும் துயருறுவார்” என்றான்.

வீரத்தேவன் பதிலுக்கு குறுநகை செய்தான். அவனது உள்ளத்திலே குமுறிக் கொண்டு நின்ற உணர்ச்சிகள் யரவும் நீண்டதொரு பெருமூச்சாக எழுந்தது. இந்தப் பிடிவாதம், மௌனம், பெருமூச்சு இவைகள் எதைக் குறிக்கின்றன என்பதை இருளப்பன் நன்றாக அறிவான். ஆகவே, அவன் நண்பனின் தோள்களைப் பரிவுடன் குலுக்கிவிட்டு, “வெய்யிலின் கொடுமை சகிக்க முடியவில்லை. அதோ தெரிகிற அந்தச் சாலை மர நிழலிலே சற்று நேரம் இளைப்பாறுவோம், வா” என்று அழைத்தான்.

கரை ஓரத்திலே ஒரு பெரிய அரசமரம், குளிர்ந்த நிழலைத் தந்த வண்ணம் ஓங்கி உயர்ந்து வளர்ந்து நின்று

கொண்டிருந்தது. மரத்தையொட்டியிருந்த மேடையை நோக்கி வேகமாகச் சென்ற இருளப்பன் பின்புறத்தினின்றும் பேச்சுக் குரல் எழும்பியதை உணர்ந்து தயக்கத்துடன் நின்றான்.

“பவளவல்லி! மேலே சொல்றேன்! கேட்பதற்கு மிகவும் ரஸமாய் இருக்கிறது” என்றது ஒரு பெண்ணின் குரல். நண்பர்கள் இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர்குறிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டனர். வீரத்தேவனின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் அகன்றன. இதழ்க் கடையிலே மெல்லியதொரு நகை அரும்பியது. சப்தமிட வேண்டாமென நண்பனுக்குச் சைகை செய்துவிட்டு, அவன் மரத்தின் அப்பால் பின்புறத்திலே வந்து நிற்குகொண்டு மெல்ல எட்டிப் பார்த்தான்.

புதுப்புனல் திருநாளன்று மகிழ் மரத்தடியில் தோன்றி மறைந்த அந்தக் கறுப்பழகி, மேடை மீது காலைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். அவளது வலது கரம், அருகிலிருந்த தண்ணீர்க் குடத்தைத் தழுவிப்படி இருந்தது. இடது கரத்தினால் தனது முகவாயைத் தாங்கிக் கொண்டு அவள் வீற்றிருந்த நிலை, கதையின் கற்பனைகளுக்காக வான மண்டல முழுவதும் அவள் உலவிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை உணர்த்தியது. நீர் நிறைந்த செப்புக் குடத்தைத் தனது மடிமீது தாங்கிக் கொண்டு கதையின் போக்கிலே நீர்க்குடத்தின் கனத்தைக் கூடப் பொருட்படுத்தாதவளாக அவளது வாயையே பார்த்துக் கொண்டு, எதிரே உட்கார்ந்திருந்தாள் தோழி வசந்த மாலை. புருவங்களைச் சிந்தனையோடு ஒரு முறை நெரித்து விட்டு, பவளவல்லி தோழி பின்பக்கம் திரும்பினாள். ரோஜா இதழ்களை ஒத்த அழகிய அவளது உதடுகள் மெல்ல அசைந்தன. அவள் பேசலுற்றாள்.

“நான் சொல்கிறேன் என்று நீ சினந்து பயனில்லை. சோழனுக்குப் பெண் பேச ஒட்டக்கூத்தர் பாண்டிய

மன்னரிடம் வந்திருந்தார். வந்த இடத்தில் எப்படி நடந்து கொள்வது என்ற முறை, கல்வியில் கற்றுத் தேர்ந்த கூத்தருக்கு மறந்து போயிற்று. அதற்குத்தான் சொல்ல வந்தேன். ‘சோழ தேசத்தவர்களுக்கு என்றுமே மரியாதை பற்றிய உணர்ச்சி குறைவு’ என்று” என்றாள் பவள வல்லி. வசந்தமாலை எதிர்த்துப் பேசாது இருப்பதைக் கண்டதும் அவள் மேலே சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

“குலோத்துங்க சோழன், தன் மகளை மணக்க விரும்புகிறான் என்ற செய்தியைக் கேட்ட பாண்டிய மன்னன் அதிசயித்துக் குறுநகை செய்து, ‘புலவர் பெருமானே! உங்கள் அரசன், எங்கள் பாண்டிய குலப் பெண்ணைக் கொள்ளத் தகுதி வாய்ந்தவனா? அவனது பெருமைகளைக் கூறும்!’” என்று கேட்டார். உடனே கூத்தர், கர்வம் மேலோங்கியவராய், மிகவும் அதட்டலாகப் பேச ஆரம்பித்தார்.

“மன்னாதி மன்னா! எங்கள் சோழ அரசர்கள் ஏறும் புரவிக்குக் ‘கோரம்’ என்று பெயர். பாண்டிய மன்னர்கள் ஊர்ந்து செல்லும் ‘கனவாட்டம்’ என்ற குதிரை, எங்கள் ‘கோர’த்திற்கு ஒப்பாகுமா? மாரிக் காலத்தில் அன்றி, கோடையிலும் கடல் போல் பரவி. பெருகிப் பாய்ந்து பொன் கொழித்து அலையெறிகின்ற அகன்ற காவிரி யாற்றுக்கு வைகையாறு நிகராகுமா? சிவனது திருஉளத்திற்கு உவப்பையளிக்கும் ஆத்திமாலைக்குப் பாண்டிய மன்னர் அணியும் வேப்ப மாலையா உவமையாகும்! உலகத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கும் அந்தகாரத்தைப் போக்குவது எங்கள் சோழ மன்னனின் சின்னமாகிய சூரியனா? அல்லது பாண்டியன் குலச் சின்னமாகிய சந்திரனா? சோழனது புலிக் கொடிக்கு ஒப்பாகுமா பாண்டியனது மீனக் கொடி? உறையூருக்குக் கொற்கையை ஈடு சொல்ல முடியுமா? ஆகவே எங்கள் சோழ நாட்டுக்குப் பாண்டிய நாடு எவ்விதத்தில் நிகராகும்?” என்று பொருள்பட

புலவர் பாடினார். அந்தச் சில அடிகளைக் கேள்” என்று கூறிவிட்டு பவளவல்லி வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துத் தலையை இலேசாக அசைத்துக் கொண்டு, கண்களை மூடிக் கொண்டு, மோகனமானதொரு நிலையில் இருந்த வாறு வாய் திறந்து இனிய குரலில் பாடத் தொடங்கினாள்:

“கோரத்திற் கொப்போ கனவட்டம் அம்மாண
கூறுவதும் காவிரிக்கு வைகையோ அம்மாண
ஆருக்கு வேம்பு நிகராகுமோ அம்மாண
ஆதித்தனுக்கு நிகரம் புலியோ அம்மாண
வீரருக்குள் வீரனொருவன் மீனவனோ அம்மாண
வெற்றி புலிக் கொடிக்கு மீன் கொடியோ அம்மாண
ஊருக் குறந்தை நிகர் கொற்கையோ அம்மாண
ஒக்குமோ சோனாட்டுக்கு பாண்டிய நாடம்மாண”

என்று பாடி முடித்தாள்.

குளிர்ந்த நிழலிலே இன்பமாக வீசிய தென்றலிலே மிதந்து வந்த அந்தத் தேன் குரல் வீரத்தேவனை மெய் சிலிர்க்கச் செய்தது. பெருமிதமும், வியப்பும் ஒருங்கே எய்தியவனாக அவன் தன் நண்பனை அணுகி, ரகசியமாக “இருளப்பா! இனிப்புக்கு இன்னும் இனிப்பு ஊட்ட முடியாது என்று நான் ஐயுறுவதுண்டு. எனது ஐயப்பாட்டை இன்று தெரிந்து கொண்டேன்” என்றான்.

“இப்பொழுதும் நான்தான் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேன். எங்கள் பாண்டிய நாட்டுப் பெண்கள் வாயினின்றும் எழும் தமிழ் தமிழேயல்ல; அல்ல அப்பனே! தித்திக்கும் செந்தேன் என்று இன்றாவது அறிந்து கொள். மேலும், சோழநாட்டிலே கிடைக்கும் தேனைப் போல் நாக்கிலே ஊற்றி அதன் இனிமையை அனுபவிக்க வேண்டிய அவசியமேயில்லை. காது வழியே புகுந்தாலும் உடலும் உள்ளமும் இனிக்கச் செய்யும் தீந்தேன் வழிந்

தோடும் வளமிகுந்த நாடு எங்கள் பாண்டியநாடு” என்று பரிசாசமாகக் கூறினான்.

“அருமைத் தோழனே! உனது ரசிகத் திறனை மெத்தவும் பாராட்டுகிறேன். சொல்லினைத் தேனிலே குழைத்துப் பேசும் இந்தப் பாண்டிய நாட்டு மோகினிக்கு சோழ நாட்டைப் பற்றிப் பேசும் போது எவ்வளவு சினம் பொங்குகிறது பார்த்தாயா?” என்று கேட்டுப் புன்னகை செய்தான் வீரத்தேவன்.

“விரைவிலே சோழ நாட்டிற்குச் சொந்தமாகிவிடப் போவதை அறியாததனால்தான் அவள் அவ்வாறு பேசுகிறாள். இருந்த போதிலும் வீரத்தேவா! முன்னெச்சரிக்கையாகக் கூறிவிடுகிறேன். இந்தப் பெண்மணி நமது அரண்மனை அந்தப்புரத்தை அடைந்தாளானால் அங்கு தற்போது உள்ளது போல் எப்பொழுதும் அமைதியே நிலவி நிற்காது” என்று விஷமமாகக் கூறினான் நண்பன்.

“அமைதியான வாழ்வில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. மேலும் சொன்னதைக் கேட்டுத் தலையசைக்கும் பொம்மைகளாகப் பணி புரியும் சோழநாட்டுப் பெண்களின் அடிமை மனப்பான்மை என் வீர ரஸனையுணர்ச்சிக்குப் பொருந்தாது. அதனால்தான் இந்த வீராங்கனை மீது என் மனம் ஓடி ஓடிச் சென்று உறவாடுகிறது” எனக் கூறி வாய்விட்டு உரத்துச் சிரித்தான் வீரத்தேவன்.

திடுக்கிட்ட பவளவல்லி கதைவய நிறுத்திவிட்டு பரபரப்பாக எழுந்து நின்றாள். குடத்தைத் தூக்கித் தொப்பென இடையில் வைத்துக் கொண்டு, அச்சத்துடன் சுற்றிலும் பார்த்து மிரண்டு விழித்தாள் வசந்தமாலை.

ஒரு கண நேரந்தான் பவளவல்லி திடுக்கிட்டு மெய்பதறி நின்றாள். அடுத்த கணம் தன் எதிரே வந்து நின்ற அந்த ஆடவர்களை அடையாளம் கண்டு கொண்டு விட்டாள்.

வீரத்தேவனின் வசீகரமான முகத்தைக் கண்டு அவளது மனம் கொள்ளிடத்துச் சுழலைப் போல் இன்பப் பெருக்கிலே துள்ளிக் குதித்து வட்டமிட்டாலும், தன் உணர்ச்சிகளைச் சிறிதும் முகத்திலே காட்டிக் கொள்ளாது மிகவும் அமைதியான குரலில், “ஐயா, பெண்கள் தனியாக உட்கார்ந்து வார்த்தையாடும் இடத்திலே தங்களுக்கு என்ன வேலை?” என்று வேண்டுமென்றே போலியான தொரு கோபத்துடன் வினவினாள்.

“தமிழ் என்பதற்கு இனவேற்றுமை கிடையாது. என்பதைத் தாங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். தங்கள் வாயினின்றும் எழுந்த அந்தத் தமிழ்மொழி தொலைவிலே நின்ற எங்களை இப்படி இங்கே காந்தமாகக் கவர்ந்து கொண்டு வந்து விட்டது” என்று இருளப்பன் கூறிவிட்டு இடி இடியென நகைத்தான்.

“முன்பின் தெரியாத பெண்களாகிய எம்மிடம் இவ்வளவு நெருங்கிப் பேச மிகுந்த துணிச்சல்தான். பார்த்தாயா, வசந்தமாலை, சோழநாட்டு ஆண்பிள்ளைகளுக்கு மட்டு மரியாதை என்பதே எப்பொழுதும் தெரிவதே கிடையாது” என்று இகழ்ச்சியாகப் பேசினாள் அவள்.

“முன்பின் தெரியாதவர்களா? பாண்டிய நாட்டுப் பெண்கள் பொய் அதிகம் பேசுவர்கள் போலிருக்கிறது. நாம் ஏற்கெனவே முன்னொரு தடவை சந்தித்திருப்பதாக எனக்கு ஞாபகம் நன்றாக இருக்கிறது. தாங்களோ இல்லை என்கிறீர்கள். சற்றுமுன் இந்தச் சோழ நாட்டைப் பற்றி அவதூறாகத் தாங்கள் பேசியதை நான் கேட்க நேர்ந்தது. அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை மறுத்துக் கூறவே வந்திருக்கிறேன் நான்” என்றான் வீரத்தேவன்.

பவளவல்லி பதில் கூறாமல், அவளை ஏறிட்டு உறுத்து ஒருமுறை விழித்தாள். வேலைப்போல் பாய்ந்த அந்த விழிகளின் வீச்சைக் கண்டு அஞ்சாதவனாகத் தலை நிமிர்ந்து நின்ற அவன், “கூத்தர் பெருமான் மரியாதை

தவறிப் பாண்டிய அவையில் மிகுந்த செருக்குடன் சோழ நாட்டைப் புகழ்ந்து பேசினார் என்கிறீர்கள், அம்மா! ஆனால், உங்கள் பாண்டிய நாட்டுப் புலவர் புகழேந்தி அதற்கு என்ன விடையிறுத்தார்? அந்நிய நாட்டினின்றும் வந்த தூதுவனாயிற்றே என்று அவர் சிறிதளவாவது மதித்தாரா? ‘சிவன் முடியிலே ஏறுவது சூரியனா? எங்கள் பாண்டிய குலச் சின்னமான சந்திரனா? திருஞான சம்பந்தர் பதிகமெழுதியிட்ட ஏடானது—எதிரேறிக் கரை சேர்ந்தது காவிரியிலா? எங்கள் வைகையில் அன்றோ?’ என்று எதிர்ப் பாட்டுப் பாடிக் கூத்தரை அவமதிக்க வில்லையா?”

பவளவல்லி அவனை எரித்து விடுகிறவள் போல் மீண்டும் ஒருமுறை உற்றுப் பார்த்தாள். “ஐயா! விவாதம் செய்ய தங்களை நாங்கள் வலிய அழைக்கவில்லையே” நீங்கள் வந்த வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போகலாம்” என்று வெடுக்கெனக் கூறிவிட்டு, குடத்தைத் தூக்கி இடையில் வைத்துக் கொண்டு தோழியின் கையைப் பற்றி இழுத்தபடி சாலையை நோக்கிச் சென்றுவிட்டாள்.

அரண்மனை அந்தப்புரத்திலே ஒரு சிறு சம்பவம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. நெற்றியிலே திருநீறும், கழுத்திலே உருத்திராட்ச மாலையும், இடையிலே அணிந்த வெண்பட்டுச் சேலையுமாக மங்களாம்பிகை அம்மையார் சைவப் பழமானதொரு தோற்றத்திலே நின்று கொண்டிருந்தார். அந்தப்புரத்தினுள் இருந்த சிறு கோயிலுக்குச் சென்று அன்றாடம் காலை தமது கையினாலேயே பூஜை செய்து முடித்த பின்புதான் அம்மையார் உணவு உட்கொள்வது வழக்கமாதலால் அவர்கள் புறப்பட ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். தோட்டத்தினின்றும் வேகமாக ஓடி வந்த பணிப்பெண் அவளை அச்சத்துடன் அணுகி ராணி அம்மா! தங்களைக் காணவேண்டுமென்று வயது சென்ற கிழவி ஒருத்தி நம் பூங்காவிலே காத்திருக்கிறாள். பார்க்காமல் போகமாட்டேன்” என்று பிடிவாதம் செய்

கிறாள். பெயர் என்ன என்று கேட்டால் சொல்ல மறுக்கிறாள்.” என்றாள்.

மங்களாம்பிகையின் தாழம்பூவை நிகர்த்த முகம் ஒரு கணம் வெளிறடைந்து போயிற்று. அருகிலிருந்த தூண் ஒன்றை இடது கரத்தால் சட்டெனப் பிடித்துக் கொண்டாள். நெஞ்சத்திலே ஏற்பட்ட பரபரப்பைத் திறமையுடன் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, சாவதானமாக மெல்லிய குரலில், “ராணியார் பூஜைக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் எனத் தெரிவித்தாயல்லவா?” என்று வினவினாள்.

“தெரிவித்தேன் அம்மா! மிகவும் அவசரம். பார்த்து விட்டு விரைவில் சென்று விடுகிறேன் எனக் கெஞ்சுகிறாள்” என்றாள்.

“பூஜை வேளையில் கரடி வந்தாற்போன்று என்பார்கள். அதுபோல் யாரவள் இந்தச் சண்டிக் கிழவி?” என்று தனக்குள் பேசுவது போல் சொல்லிக் கொண்ட மங்களாம்பிகை மெல்ல நகைத்தாள். அவளது நகைப்பு மிகவும் செயற்கையாக இருந்ததைப் பணிப்பெண் கவனித்துத் தனக்குள்ளே அதிசயித்தாள். எனினும், அவள் குனிந்த தலையை நிமிராது உத்தரவுக்காகக் காத்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“நாட்டில் பஞ்சம் மேலோங்கி விட்டதிலிருந்து தினமும் பிச்சைக்காரர்கள் தொந்தரவு அதிகரித்து விட்டது. பரதேசிகள் எந்த நேரமும் வந்து ஓயாது தொல்லை கொடுத்த வண்ணமேதான் இருக்கிறார்கள்?” என்று சலித்துக் கொண்ட மங்களாம்பிகை, “பெண்ணே! சீக்கிரமாகச் சென்று அந்தக் கிழவியை இங்கு வரச்சொல்” என்று உத்தரவிட்டாள்.

பணிப்பெண் பின்தொடர உள்ளே மெல்ல வந்து நின்ற கிழவியைக் கண்டதும் மங்களாம்பிகை தன் முத்துப்

பற்கள் தெரியச் சிரித்தாள். “பாட்டி! மிகவும் அவசரம் என்று நிர்ப்பந்தம் செய்தாயே, வந்த காரியத்தைப் பேசலாமே” என்று கூறிவிட்டுப் பணிப்பெண்ணை நோக்கி, “கோயிலுக்குச் சென்று நீ காத்திரு. நான் விரைவில் வருகிறேன்” என்று கூறி அவளை அனுப்பிய பின்பு அறையின் கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டாள்.

கிழவியுடன் மட்டும் தனியே இருந்த மங்களாம்பிகை கண்கள் சிவக்கப் பற்களை நறநறவெனக் கடித்துக் கொண்டு கடுமையான குரலில், ‘கிழட்டுப் பிணமே! அன்று நீ என் மகனைக் கண்டு என்ன சொன்னாய்? மறுமுறை அவ்வாறு நீ பேசுவாயானால் உன் தலை கழுத்திலே நீடித்து நிற்காது மறக்க வேண்டாம்!’” என்று உறுமினாள்.

“ராணியம்மா! உன் மகன் மிகவும் அழகான காளை போல் வளர்ந்திருக்கிறான். முதலில் எனக்கே அடையாளம் தெரியாமல் போய்விட்டது. பிறகு அவனையார் என அறிந்துகொண்டு விட்டேன்” என்று பதிலளித்த கிழவி, அச்சம் சிறிதும் இன்றித் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு சிரித்தாள். நெற்றி மீது நழுவிப் புரண்ட தன் கூந்தலைத் தள்ளி சரிப்படுத்திக் கொண்டாள் மங்களாம்பிகை. அவளது உடல் முழுவதும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பால் நடுங்கியது.

“நேரில் வரவேண்டாமென்று முன்பே ஒரு தடவை உனக்கு எச்சரித்திருந்தேன். அப்படியும் நீ மிகவும் துணிவுடன் இங்கே வந்து எனக்குத் தொல்லை கொடுக்கிறாய். இதன் பயனை நீ அனுபவிக்காது போகமாட்டாய்” என்று அதட்டினாள்.

“வரவேண்டாம் என்றுதான் இருந்தேன் ராணியம்மா ஆனால், பசியின் கொடுமையைத் தாளமுடியாததனால் நேரேயே வர நேர்ந்தது. உனக்கு என் மேல் ஏன் இன்வளவு கோபம்? உன் மனம் மகிழும் செயலை நான் செய்து

கொடுக்கவில்லையா? அதை நீ எவ்வாறு மறக்க முடியும்?" என்று நயவஞ்சகத்துடன் கேட்டாள் கிழவி.

"ஆனாலும் உன் பசி அடங்காத கோரப் பசியாக அன்றோ இருக்கிறது? பேராசைப் பேயே!" என்று சினத்துடன் மொழிந்த மங்களாம்பிகை அறையின் மூலையில் இருந்த சிறு பேழையொன்றைத் திறந்து சில பொன் நாணயங்களை எடுத்து வந்தாள்.

"இந்தா இத்துடன் போய்த் தொலைந்துவிடு. மீண்டும் ஒரு முறை உனது நிழல் இந்த அரண்மனை மீது படியக் கூடாது" என்றாள்.

தரை மீது உருண்டோடிய நாணயங்களைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்ட கிழவி தன் பொக்கை வாயைத் திறந்து பயங்கரமாக ஒருமுறை சிரித்தாள்.

"பூ! ராணியம்மாள் வரவர மிகவும் கருமியாகி விட்டாளே! இந்த இரண்டு காசுகள் எனக்கு எத்தனை நாட்களுக்கு வரும்?" என்று கேட்டாள்.

மீண்டும் சில நாணயங்களை எடுத்து வந்து அவள் முன் ஆத்திரத்துடன் வீசிய மங்களாம்பிகை, "கிழப்பிணமே! நீ அதிக பேரம் செய்கிறாய். முன்பேதான் சொன்னேனே! அந்த ஓலையை என்னிடம் ஒப்படைத்து விடு என்று. அவ்வாறு செய்தால் நீ கேட்கும் தொகையைக் கொடுத்து உன்னை ஒழித்து விடுகிறேன்" என்றாள்.

கிழவி பதிலுக்குக் கைகொட்டி நகைத்தாள். "ராணியம்மா! அது எப்படி முடியும்? ஓலையை உன்னிடம் கொடுத்து விட்டேனானால் நமது உறவு அத்துடன் அற்று விடுமே!" என்று ஏளனமாகக் கேட்டாள்.

பொறுமையற்ற மங்களாம்பிகை, மீண்டும் சில நாணயங்களை எடுத்து வந்து கிழவிமுன் வீசிவிட்டு, "சரி சரி

போய்த்தொலை" என்றாள் வெறுப்புடன். பொற்காசுகளை எல்லாம் பொறுக்கிச் சேர்த்துத் தன் சேலைத் தலைப்பிலே முடிந்து கொண்ட கிழவி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றாள்.

அன்று மங்களாம்பிகையின் மனம் பூஜையிலேயே செல்லவில்லை. விரைவாகத் தனது அன்றாடப் பூஜையை முடித்துக் கொண்டு கோயிலினின்று வெளிப்பட்டாள். அது சமயம் வீரத்தேவன் அங்கே வந்து கொண்டிருந்தான்.

தாயைக் கண்டதும் அவன் அடக்க முடியாத பரபரப்புடன், "அம்மா! விந்தையான ஒரு சம்பவம்! தங்களைக் காண நான் இங்கே வந்த சமயம் அந்தப்புரத்துப் பூங்காவிலே வயதான மூதாட்டி நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். தொலைவிடிருந்து பார்த்ததில் அவள் அன்று என்னிடம் வீண் வார்த்தையாடிய கிழவி போன்று தோன்றிற்று. அருகில் சென்று பார்ப்பதற்காக நான் விரைந்து செல்லுமுன் அவள் மாயமாக எங்கோ மறைந்து விட்டாள்" என்றான்.

"என் அந்தப்புரப் பூங்காவிலே காற்றுக்கூட நுழைய முடியாதேயப்பா! வீரத்தேவா! இரவில்தான் எல்லோரும் கனவு காண்பார்கள். நீ பகலிலேயே கனவு காணத் துவங்கியிருப்பது விந்தையிலும் விந்தை" என்று இலேசாகச் சிரித்த வண்ணம், பூஜைத் தட்டிலிருந்த ஒரு வில்வத்தை எடுத்து மகன் முன் நீட்டினாள்.

தாயின் கரம் நடுங்குவதைக் கண்ட வீரத்தேவன் தனக்குள்ளே வியப்புற்றான்.

"இத்துடன் இடைவேளை முடிந்துவிட்டதனால் நாளை மீண்டும் தொடரப்படும்" என்று நிறுத்தினார் கதாசிரியர்.

தென்றல் குளுமையாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. இடைவேளையின் போது, காமினி ஜமக்காளத்தின் மீது எதிரே வந்து உட்கார்ந்ததும், எவ்விதமான தூண்டுதலும் இன்றிக் கதாசிரியர், தாமே கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

பஞ்சு எரிஉற்றது போலவே, வீரத்தேவனுக்கும், பவளவல்லிக்கும் இடையே ஏற்பட்ட அன்பு, வேகமாகப் பெருகிக் கொண்டு போயிற்று. எதற்காக என்றோ, ஏன் என்றோ அலசிப் பார்த்து ஆராய மனமின்றி, நாள் தோறும் வீரத்தேவன் நண்பனுடன் கொள்ளிடக் கரையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். பவளவல்லியும், நீர் எடுக்க வருவதாகப் போக்குக் காட்டி, நாள்தோறும் கொள்ளிடத்திற்குத் தன் தோழியுடன் விஜயம் செய்து கொண்டிருந்தான். முதலில், ஒருவரையொருவர் பாராதது போல், அவர்கள் இருவரும் பாவனை செய்தனர். பிறகு பார்த்துத் தமக்குள்ளே லேசாகப் புன்முறுவலித்துக் கொண்டு, மௌனமாகத் திரும்பிச் சென்றனர். காதல் என்பதற்கு எப்பொழுதுமே ஒரு தனிச் சக்தியுண்டு. காதல் கொண்ட இரு உள்ளங்களும், ஒன்றையொன்று உணர்ந்து கொண்டதும், உள்ளத்தில் குமுறிக் கொந்தளிக்கும் உணர்ச்சிகளை மெள்ள வெளியே பரஸ்பரம் தெரிவித்துக் கொள்ள ஒரு தனிப்பட்ட துணிச்சல் தானாகவே ஏற்பட்டு விடும்.

இவ்வாறு கூறிவிட்டு ஆசிரியர் காமினியின் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்தார். “நான் கூறுவதில் தவறு

லக்ஷ்மி

எதேனும் இருந்தால் ஆகேபிக்கலாம்” என்று சொல்லி விட்டு, லேசாக நகைத்தார். “ஐயா! கதை மேலே தொடரட்டும். நான் குறுக்கிட்டுப் பேசி அதன் சுவாரஸ்யத்தைக் குறைக்க விரும்பவில்லை” என்றாள் காமினி. கதாசிரியர் மீண்டும் துவக்கினார்.

யார் முதலில் பேசியது? எதற்காக? எப்பொழுது? என்றெல்லாம் இங்கே நான் விவரிக்க முடியாது. கொள்ளிடக் கரையிலே இரண்டாவது முறையாகச் சந்திப்பு ஏற்பட்ட சில தினங்களில், பவளவல்லியும் வீரத்தேவனும் இணைபிரியாக் காதலர்களாக மாறிவிட்டிருந்தனர். கொள்ளிடத்திற்கு ஒருநாள் வரமுடியா விட்டால், பவளவல்லி மன அமைதியின்றி அனலில் இட்ட புழுப் போல துடித்திடுவாள். அதே போலத்தான் ஒரு தினம் பவளவல்லியைக் காண முடியாது அரண்மனை அலுவல்கள் குறுக்கிட்டுவிட்டால், வீரத்தேவன் மனம் புழுங்கித் தத்தளித்துப் போவான். இவ்வாறு ஒருவரையொருவர் யொருவர், நிலவும் வானமும் போலவும், பூவும் மணமும் போலவும், தாமரையும் குளமும் போலவும், வீரனும் தைரியமும் போலவும், இன்னும் அடுக்கிக் கொண்டே போனால் அவர்கள் காதலுக்கு உவமை கூற இயலாது. இவ்வாறு ஒருவரையொருவர் உயிரினும் மேலாக நேசித்து அன்பு கொண்டிருந்தனர். ஆனால், இதில் ஒரு விந்தை இருந்தது. கொள்ளிடக் கரையிலே தாழைப்புதர் நிழலிலேயும், நாவல் மாத்தின் மேடைமீதும் தினமும் சந்தித்துக் கொண்ட இந்த இளம் காதலர்கள் தங்கள் இருவரையும் விட்டு மற்ற ஏனைய விஷயங்கள் எல்லாம் பேசிக் கொண்டனர். பாண்டிய நாட்டின் வறுமையையும் நாகரீகத்தையும், அழகையும் விவரித்துப் பிரமிப்பு ஏற்படும் வகையில் வர்ணனை செய்து மகிழ்ந்தாள் பவளவல்லி, சோழநாட்டின் செழுமையையும், வளமையையும் அவளுக்கு அறிமுகம் செய்வித்து ஆனந்தம் அடைந்தான் அந்த அழகன். ‘பவளவல்லி’, ‘சுந்தரத் தேவன்’ என்று முறையே தங்கள்

பெயர்களை மட்டும் இருவரும் தெரிந்து கொண்டிருந்தனர். யுகம் நிமிஷமாக, வேகமாய் காலம் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்த காதல் உலகிலே உலகிக் கொண்டிருந்த அந்த இரு இளம் காதலர்க்கு தங்கள் நாட்டையும் தங்களையும் பற்றிப் பேசி முடிக்கவே பொழுது போதவில்லை. மேலும், தங்களைத் தவிர மற்றவர்களைப் பற்றிப் பேசி அறிந்து கொள்ள அவசியம் இருந்ததாகவும், அவர்கள் கருதவில்லை.

ஒரு காலத்திலே மிகவும் கம்பீரமாக முன்கூடம், முற்றம், பின்கூடம் என்று எடுப்பாகக் கட்டியிருந்த பொன்னம்பலத் தேவரின் வீடு கவனிப்புக் குறைவாலும், குடும்பத்திலே நாளடைவிலே ஏற்பட்டிருந்த வறுமை காரணத்தாலும், இங்குமங்கும் இடிந்து, பற்கள் கழன்று போன வாயைப் போல் மிகவும் அவலக்ஷணமாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. முன்கூட்டுக் கூடத்திலே தமது திருமணத்தின் போது வாங்கியிருந்த பழைய பட்டுப் பாயை விரித்துப் போட்டுவிட்டுப் பொன்னம்பலத் தேவர் எட்டுச் சுவடி ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தார். குத்துவிளக்கினின்று வீசிய மெல்லிய ஒளியிலே சுவடியைப் பிரித்துக் கண்களால் ஊன்றிப் படிக்க முயற்சிப்பது போல் அவர் காணப்பட்டாலும், உண்மையிலே அவரது சிந்தனை, சூரியன் அந்தி வாயில் வரு முன்னே நீர் எடுத்துவரத் தன் தோழியுடன் கொள்ளிடக் கரை சென்றிருந்த தமது அருமைப் பேத்தி பவளவல்லி மீதுதான் லயித்துப் போயிருந்தது. நரைத்துத் தொங்கிய தமது புருவங்களை யோசனையுடன் நெரித்துக் கொண்டு கிழவா பெரு முச்செறிந்தார். விவரிக்க முடியாத சஞ்சலம் ஒன்று அவரது உள்ளத்தை வியாபித்து வேதனை செய்யவே, சலிப்புடன் கையிலிருந்த சுவடியைக் கீழே வைத்து விட்டு எழுந்தார்.

முன்கூட்டின் வாயிற்புறத்தே அடைத்துப் பாதுகாப்பதாகப் பெயர் சொல்லித் தொங்கிக் கொண்டிருந்த

உளுத்த கதவு திறக்கப்படும் குறியாகக் கிரீச்சென்று ஒலமிட்டது. சாளரத்தின் வழியே, தோட்டத்திலே வளர்ந்து மண்டிக் கிடந்த எருக்கள் செடிகளை விறைத்துப் பார்த்த வண்ணம் நின்ற தேவரின் காதுகளில் ஜிலுக் ஜிலுக் கென்று பாதரசம் எழுப்பிய ஓசை நன்கு கேட்டது. குடத்தைக் கீழே இறக்கி வைத்துவிட்டு, மாடத்திலிருந்த குங்குமப் பரணியில் கைவிட்டுச் சிறிது குங்குமத்தை எடுத்து, தன் நெற்றியை அலங்கரித்துக் கொண்டாள் பவளவல்லி. சுவற்றில் மாட்டியிருந்த பெரிய பழைய கண்ணாடியில் தன் உருவத்தை ஒருமுறை உற்றுக் கவனித்து, மகிழ்ச்சியுடன் தன் இடது கரத்தைத் தூக்கி விளக்கொளியிலே ஒரு முறை அழகு பார்த்துக்கொண்டாள். தாமரைத் தண்டு போன்ற நீண்ட மோதிர விரலுக்கு அழகு செய்த மோதிரத்திலிருந்த பச்சைக்கல் விளக்கொளியில் கண்களைப் பறித்து விடுவது போல ஒளிவீசிப் பளிச்சிட்டு மின்னியது. அழகிய அந்த ஆபரணத்தைத் தன் அன்புப் பரிசாக வீரத் தேவன் அன்று மாலையில்தான் அவளது கரத்தில் தானே அணிவித்திருந்தான். “உன் பச்சைநிற மேனிக்கு எடுத்த ஆபரணம், இதோ பச்சைக்கல் மோதிரம். எங்கள் குடும்பத்தின் பரம்பரைச் சொத்துக்களில் இதுவும் ஒன்று” என்று கூறிவிட்டு, அதை அவளது விரலில் அணிவித்தான். அவன் கூறிய அன்பு மொழிகள் பலவற்றையும் எண்ணி எண்ணி மெய் சிலிர்த்து போய், தன்னை மறந்து நின்று கொண்டிருந்த பவளவல்லி, “குழந்தாய் பவளம்? இங்கே வா?” என்று சிறிது கடுமையாக ஜன்னலின்னு எழுந்த குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு போனாள். இடது கரத்தைப் புடவைத் தலைப்பிலே மறைத்துக் கொண்டு, பதற்றத்துடன், “என்ன, தாத்தா! என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை, இப்படி அருகில் வா, உன்னிடம் ஒன்று முக்கியமாகச் சொல்லவேண்டும்” என்று உத்தரவிட்ட பொன்னம்பலத் தேவர், சாளரத்தினின்று திரும்பிச் சென்று கூடத்திலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த பழைய

ஊஞ்சற் பலகை மீது அமர்ந்து கொண்டார். கம்பிகளைப் பிடித்தபடி சாய்ந்து கொண்டு அருகிலே வந்து நின்ற பவளவல்லிக்கு உள்ளே கனிந்திருந்த இருளில் அவரது முகபாவம் சரியாக விளங்கவில்லை. ஆனால், அவர் கோபாவேசமாக இருக்கிறார் என்று மட்டும் விளங்கியது. நரைத்துத் தொங்கிய தமது மீசையை இடது கரத்தினால் ஒரு முறை தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டு கிழவர் தொண்டையைக் கனைத்தார். பிறகு அவள் பக்கம் திரும்பி, “ஏனம்மா பவளம்! சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வரை கொள்ளிடக் கரையில் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்?” என்று சினம் மேலோங்கிய குரலில் அதட்டிக் கேட்டார். பவளவல்லியின் முகம் சிவந்தது. நெஞ்சு பதறியது. ஒரு கணம் என்ன பதில் கூறுவதென்று விளங்காது திகைத்து நின்றாள். “கொள்ளிடக் கரையிலே உட்கார்ந்து கதை பேசுவதிலே எங்களுக்குப் பொழுது போவதே தெரிவதில்லை தாத்தா. ஏதேனும் தவறாக நடந்து கொண்டிருந்தால் மன்னிக்கக் கோருகிறேன்” என்று மிகவும் சாமர்த்தியமாகப் பதிலளித்தாள் பவளவல்லி.

அவளது பணிவான மொழிகள் தேவரின் கோபத்தைச் சிறிது தணித்தது. “குழந்தாய்! தாய்க்கு ஒரே மகளாகச் செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டதனால், உலகப் போக்கே உனக்குச் சரிவர இன்னும் விளங்கியபாடில்லை. உன்னையொத்த இளம் பெண்கள் கொள்ளிடக் கரையில் அகால வேளைகளில் காணப்படுவது பெரும் தவறாகும். மேலும், இந்த நாட்டை, நீ வளர்ந்து வாழ்ந்த பாண்டிய தேசம் போல் எண்ணுவதற்கில்லை. சமீக காலத்திலே பலவித காரணங்களால் இந்த நாடு வெகுவாகக் கெட்டுப் போயிருக்கிறது. யாரையும் நம்புவதற்கில்லாது நிலைமை மோசமாகி விட்டிருப்பதால், நீ நதிக்கரையிலிருந்து திரும்பி வர அதிகப் பொழுதானால் எனக்குப் பலவிதமான ஐயங்கள் தோன்றுகின்றன. நான் சஞ்சலப்படுவது மிகவும் இயற்கையே அல்லவா? இந்தக் குலத்தை வாழ வைக்க

எஞ்சியிருப்பது நீ ஒருத்திதான். என் கண்ணின் கருமணி போன்ற உனக்கு அபாயம் ஏதேனும் ஏற்பட்டு விட்டால்.....” என்று கூறிவிட்டு, மேலே பேச முடியாமல் நிறுத்திக் கொண்டார். துக்கமான பல பழைய சம்பவங்கள் அவரது நினைவிலே கொந்தளித்து எழும்பியதால் அவரது தொண்டை கரகரத்தது. நா தடுமாறியது.

பாட்டனின் பேச்சு முடிவில் தொனித்த துயரம் பவளவல்லியின் உள்ளத்தை வேதனை செய்தது. “தாத்தா! இனி இவ்வாறு நதிக்கரையிலே தங்கமாட்டேன். அதிகப் பொழுதைக் கழித்து உங்களுக்கு வீணாக மன ஆயாசத்தைத் தரமாட்டேன். மன்னியுங்கள் இம்முறை மட்டும்” என்று மிகக் குழைவாக வேண்டிக் கொண்டாள் அவள்.

தேவர் பதிலுக்கு லேசாக நகைத்தார். “உன் மீது மனத்தாங்கல் கொண்டு நான் இப்போது பேசுவதாக எண்ண வேண்டாம். பவளம்! உனது நன்மைக்காகவே இன்று நான் சிறிது கடுமையாகப் பேச நேரிட்டது. பொன்னம்பலத் தேவரின் மகள் வயிற்றுப் பேத்தி நீ என் பதை இங்குள்ள பலர் இன்னமும் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அதுவரை நலமே” என்றார்.

“ஏன் தாத்தா, தெரிந்தால் அதனால் என்ன கெடுதி சம்பவிக்கும்?” என்று பவளம் குறுக்கிட்டுக் கேட்டாள். “தெரிந்து கொண்டால், அதுவும் முக்கியமாக, நமக்கு வேண்டாதவர்கள் அறிந்து கொண்டால் ஆபத்து சம்பவிக் கலாம். கொள்ளிடக் கரையோரம் துணிவாகச் சென்று வரும் ஒவ்வொரு சமயமும், எங்கே அந்த வீரத்தேவன் கண்களில் நீ பட்டுவிடுவாயோ என நான் அஞ்சுகிறேன்” என்றார். பேசி முடிப்பதற்குள் அவருக்கு மூச்சுத் திணறியது; குரல் நடுங்கியது.

“அது யார் தாத்தா அந்த வீரத்தேவன்! இந்தப் பெயரை நான் இன்றுவரை கேள்விப்பட்டது கூடக் கிடையாது!” என்று வியப்புடன் வினவினாள் பவளவல்லி.

“அவனது பெயரை உச்சரிக்கவும் எனது நாக்கு கூசுகிறது. அவனைப் பற்றி இதுவரை உன்னிடம் பேச வேண்டாம் என்றுதான் எண்ணியிருந்தேன், ஆனால், அவ்வாறு இருப்பது இனி சரியல்ல; எச்சரிக்கை செய்து வைப்பதே நலம் என்று சொல்கிறேன், கேள். வீரத்தேவன், இந்தப் பொன்னம்பலத் தேவரின் பரமவைரி” என்று கூறிவிட்டு, சினத்தைக் கட்டுப்படுத்த இயலாதவராக, தமது பரந்த மார்பின் மீது தமது வலது கரத்தால் ஆத்திரத்துடன் ஓங்கி அறைந்து கொண்டார்.

திகைப்பெய்திய பவளவல்லி, “தாத்தா! இந்த விஷயம் எனக்கு மிகவும் புதியது. இங்கு வந்து ஒரு வருஷ காலமாகியும் தாங்கள் என்னிடம் இதைச் சொல்லவே இல்லையே” என்றாள் சிறிது மனத்தாங்கலுடன்.

“உனக்குத் தெரியத் தேவையில்லை என்பதற்காகவே நான் இதுவரையில் கூறவில்லை. ஆனால், இனி நமது குடும்ப கௌரவத்தை மறைத்து வைப்பது தவறு என்று தோன்றுவதால் உனக்குக் கூறத் துணிந்துவிட்டேன். ஏதாவது அபாயம் நேரலாம் என்பதற்காகவே உன்னை முன் கூட்டியே எச்சரிக்க எல்லாவற்றையும் விவரமாகச் சொல்லிவிடுகிறேன்” என்றார் கிழவர்.

“என்னை எந்தவிதமான அபாயமும் நெருங்க முடியாது, தாத்தா. நீங்கள் எதற்காக இப்படி அஞ்சுகிறீர்கள் என்று என்னால் ஊகிக்கவே முடியவில்லை” என்று பேத்தி மிகவும் அசட்டையாகப் பதிலளித்தாள்.

“வீரத்தேவன் மிகவும் அழகானதொரு வாலிபன். அதனால்...” என்று தேவர் முடிக்குமுன், பவளவல்லி கலகலவென்று கைகொட்டி நகைத்தாள்.

“குழந்தாய்! இதில் நீ சிரிப்பதற்கு நகைச்சுவை ஏதும் இருப்பதாக எனக்குப் படவில்லை. இதற்குத்தான்

சொல்ல வந்தேன். உனக்கு உலக ஞானம் குறைவு வீரத்தேவனின் அழகு உன்போன்ற இளம் பெண்ணுக்கு ஆபத்தை எளிதில் விளைவிக்கலாம்” என்று கூறிவிட்டுப் பெருமூச்செறிந்தார்.

“தாத்தா! தங்கள் கூற்று நன்று, நன்று! அழகான வாலிபர்களை இளம் பெண்கள் கண்ட மாத்திரத்தில் காதல் கொண்டு மயங்கிச் சுருண்டு விழுந்து விடுவார்களா? உடல் அழகிற்கு அவ்விதமான காந்த சக்தி இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. மன்மதனே மனித உருவில் வந்தால்கூட என் மனம் அவ்வளவு சுலபத்திலே கரைந்து பற்றுக் கொண்டுவிடாது. உங்களுடன் இதுபற்றி விவாதித்தால் நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாது மேலே பலவிதமாகத் தர்க்கிக்கலாம். அது போகட்டும். வீரத்தேவன் என்பவனைப் பற்றிச் சொன்னீர்களே; அவன் நமக்கு எவ்வகையில் பரமவெரியானான், அவன் எங்கேயிருக்கிறான்? அவைகளை விவரமாகக் கூறுங்கள். கேட்க ஆவலாக இருக்கிறேன்” என்றாள்.

“உன் தாய் உனக்கு எல்லை மீறிய சலுகைகள் காட்டி உன் வாயை நன்றாக வளர்த்து விட்டிருக்கிறாள். பாட்டன் என்று கொஞ்சமும் லச்சையின்றி என்ன பேச்சுப் பேசுகிறாய்? பொல்லாத பெண்ணே? உன்னை மணந்து கொள்ளப் போகிறவனை எண்ணி நான் மெத்தவும் அனுதாபப்படுகிறேன்” என்று பரிகாசமாகக் கூறிவிட்டு, உரத்த குரலில் நகைத்தார் கிழவர்.

“என்னை மணக்கிறவன் இருக்கட்டும். அந்த வீரத் தேவனைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள், தாத்தா” என்று பேத்தி கொஞ்சலாக அதட்டிக் கேட்டாள்.

“கொள்ளிடத்தின் மறுகரையிலே வாழ்ந்த சிவஞானத் தேவனின் செல்வ மகனே இந்த வீரத்தேவன். ‘வாழ்ந்த’ என்று ஏன் சொன்னேன் என்றால், சிவஞானத் தேவர் தற்சமயம் ஜீவிதராக இருக்கவில்லை. பத்து

ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆடிப் புதுப்புனல் திருநாள் முடிந்த சில தினங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள், சிவஞானத்தேவர் கொள்ளிடக் கரையில் தமது குதிரை மீது ஏறி தன்னந்தனியனாக வந்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது முன்பின் தெரியாத யாரோ சிலரால் அவர் தாக்கப்பட்டு, கோர மரணத்திற்குள்ளானார்'' என்று கூறிவிட்டு, கிழவர் நிறுத்தினார்.

சிறிது நேரம் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவர் போல் மெளனமாக இருந்துவிட்டு மீண்டும் பேசலுற்றார். சிவஞானத்தேவரைத் தாக்கியவர்கள் யார் என்பது இன்று வரை மர்மமாகவே இருந்த போதிலும், அவனையும் என்னையும் அறிந்த ஒரு சிலர், அவனது கொலைக்குக் காரணம் நான்தான் என்று எண்ணிக் கொடுஞ்சினம் கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஒரு சிலர் அவ்வாறே வெளியே பேசிக் கொள்வதும் என் காதுகளில் விழுந்துகொண்டு தான் இருக்கிறது. ஆனால், இந்த அவதூறைப் பற்றி நான் அணுவளவேனும் அஞ்சவேயில்லை. என்னுடைய வருத்தம் எல்லாம், அந்தக் கிராதகன் சிவஞானத் தேவனின் தலையை என் வாளால் வீசிக் கீழே உருட்டச் சந்தர்ப்பம் இல்லாது போயிற்றே என்பதுதான். உன் மாமனும் மாமியும், படுகொலை அடைந்து போன அன்றைய தினம், புத்திர சோகத்தினால் கொந்தளித்த என் உள்ளம் ஒரு சபதத்தை மேற்கொண்டது. "சிவஞானத் தேவனது சிரத்தை இந்தக் கையினாலே சேதித்து, பெருகும் உதிரத்தை மார்பில் பூசிக்கொண்டு, கொதிக்கும் என் உள்ளத்தைச் சாந்தப்படுத்திக் கொள்வேன்'' என்று நம் குலதெய்வம் திருவரங்கன் முன்பு நான் சபதம் எடுத்துக் கொண்டேன். அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்காக ஒவ்வொரு கணமும் காத்திருந்தேன். ஆனால், எவனோ முன்பின் அறியாத அன்னியன் ஒருவன் என்னை முந்திக்கொண்டு விட்டான். ஆனால், அதனால் காரியம் ஒன்றும் வீணாகி விடவில்லை. அந்தக் கிராதகன் வழிவந்த செல்வ மகன்

வீரத்தேவன் இருக்கிறானே, எனது பழியை அவனது உதிரத்திலே தீர்த்துக் கொள்வேன். இந்த வறுமையும், வயோதிகமும், எனது வலிமையையோ, அல்லது கடுஞ் சினத்தையோ அசைத்துவிட முடியாது. நிச்சயம், நிச்சயம்!'' என்று கூறிவிட்டுக் கோபத்துடன் பற்களை நறநறவென்று கடித்தார். பவளவல்லியின் நெஞ்சம் பதறியது. ஏதோ பதில் பேச நினைத்தாள். ஆனால், வார்த்தைகள் ஏதும் நெஞ்சினின்று எழும்ப மறுத்தன.

கிழவர் மீண்டும் தொடர்ந்தார் போல் பேசலுற்றார்: "சிவஞானத் தேவர் மனைவி மங்களாம்பிகை இருக்கிறானே, அவள் பெண்ணாகப் பிறந்த ஒரு பேய்! அரக்கி. கணவன் மரணமடைந்த அன்றைய தினம் அந்த அரக்கி என்ன செய்தாள் தெரியுமா? பூமியில் படிந்து கிடந்த உதிரத்தை அள்ளி முகத்திலே பூசிக்கொண்டு, "பழிக்குப் பழி, வஞ்சத்திற்கு வஞ்சம், நான் தீர்க்காவிடில் சிவஞானத் தேவனின் மனைவியே இல்லை. என் கணவரின் ஆருயிரை அள்ளிக் குடித்த கிழப்புலி பொன்னம்பலத் தேவரது தலையை என் காலடியில் போட்டு மிதித்த பின்புதான் இந்த மங்கல நாளை அகற்றுவேன்'' என்று வீறிட்டுக் கத்தி, ஆர்ப்பறித்தாளாம். அவள் அவ்வாறு செய்ய இந்த பொன்னம்பலத் தேவர் தம் தலையை நீட்டிக்கொண்டு, கைகளை பூக் கொய்யவிட்டு வாளா இருந்து விடமாட்டான். கிழப்புலி என்றாலும் வலிமை குன்றாத புலி என்பதை விரைவில் காட்டச் சந்தர்ப்பதை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கிறேன். என் மகனையும், மருமகளையும் கொன்று தீர்த்த அந்தப் பழிக்குப்பழி தீர்க்க நான் காத்திருக்கையிலே, கத்தியைக் கையால் தொடும் பார்த்திராத பேதைப் பெண்மணி ஒருத்தி என்மீதா வஞ்சம் கூறுவது? விரைவிலே அந்த அரக்கி, தன் அருமை மகனது உயிரற்ற உடல் மீது விழுந்து அரற்றிப் புலம்பி அழுது ஆர்ப்பரிக்கப்போகிறான், பார்!'' என்று கூறிவிட்டுப் பேச்சை நிறுத்தினார். பவளவல்லி திக்பிரமையுடன்

சிலைபோல் மௌனமாக நின்று கொண்டு இருந்ததைக் கண்டதும் கிழவர் மீண்டும் பேச ஆரம்பித்தார்.

“உன் மாமன் பாண்டித்துரைக்கும், சிவஞானத் தேவருக்கும் இடையே நீண்ட நாட்களாக பகை ஏற்பட்டிருந்தது. கொள்ளிடத்தின் இரு கரைகளிலும் வசித்த இந்த இரு தேவர்களும் ஒரு காலத்திலே நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தனர் என்றால் நீ அதிசயிக்கலாம். ஆமாம், மிகவும் நெருங்கிய நண்பர்களாகப் பழகிய இரு வரும், முடிவில் விஷம்போல் ஒருவரையொருவர் வெறுத்து, விரோதம் பூண்டனர். அவர்களது பகைக்குக் காரணம் ஒரு பெண். கொள்ளிடத்தின் இக்கரையில் மேற்கே உள்ள ஒரு கிராமத்து சிவன் கோயிலுக்குப் பணி புரிந்து வந்த பரத்தை. சொக்கநாயகி என்பவள் மோஹனி உருவாக வந்த ஒரு பிசாசு என்பது என் கருத்து. கோயில் திருவிழா ஒன்றிற்கு நண்பர்களிவரும் ஒன்றாகச் சென்றிருந்த சமயம், இருவரின் கருத்தையும் சொக்கநாயகியின் எழில் கவர்ந்து விட்டது.

அவளைத் தமது அபிமானப் பெண்மணியாக ஆக்கிக் கொள்வதில் நண்பர்கள் இருவருக்குள்ளேயும் பலத்த போட்டி ஏற்பட்டது. உன் மாமன் பாண்டித்துரைத் தேவன் பெயருக்கேற்ற வண்ணம் பார்வைக்கு வசீகரமான தோற்றம் கொண்டவன். கல்வி அறிவிலும் மிகுந்தவன். பேச்சிலும் மெத்தவும் சாமர்த்தியவான். சிவஞானத் தேவரைப்பற்றி ஏதும் சொல்வதற்கே இல்லை. எரிகின்ற கொள்ளியைப் பிடுங்கி நீர் வார்த்து எடுத்தது போன்ற கரிய மேனியும், சிவந்த கண்களும், அவனது முறுக்கிய நீண்ட மீசையும்—கொள்ளிடத்துக் காட்டேரி போலத்தான் இருந்தான். சொக்கநாயகியின் இள உள்ளமும், அழகும் கம்பீரமும், அறிவும் மிகுந்த பாண்டித்துரைத் தேவரிடம் லயித்துப் போனதில் வியப்பு இல்லை. பரத்தை மகள் ஒருத்தியால் ஏற்பட்ட

விரோதத்தில் இரு குடும்பத்திற்கிடையேயும், எழுந்த பூசல்கள் கணக்கில் அடங்கா. சொக்கநாயகியின் தொடர்பு ஏற்பட்டு நான்கு ஆண்டுகள் முடிந்த பின்பு, ஒரு தினம் நம் உறவினர் ஒருவர் வீட்டுத் திருமணத்திற்காக, உன் மாமனும், மாமியும் கிளம்பினார்கள். அன்று ஏனோ என் மனம் காரணமற்றுக் கலக்கமுற்றது. புறப்படுமுன் உன் மாமனுக்கு நான் மெதுவாக இரண்டு வார்த்தைகள் எச்சரிக்கை செய்து வைத்தேன். திருமண நிகழ்ச்சியிலே கலந்து கொண்டு, உன் மாமன் அன்றிரவே ஊருக்குத் திரும்பினான். உன் மாமி பருவதவர்த்தினி அப்பொழுது பூரண கர்ப்பினியாக இருந்தாள்.

கொள்ளிடக் கரையிலே, மரங்கள் நெருங்கிய பாதை மீது பெட்டிவண்டி வந்தபொழுது, எங்கிருந்தோ ஒரு பயங்கரமான கூக்குரல் எழுந்தது. அதைக் கேட்டுத் திகிலுடன் பருவதவர்த்தினி கிரீச்சென்று அலறிவிட்டாள். மரங்களின் பின்னால் மறைவாக இருந்த—யார் என்று தெரியாத பல முரடர்கள் திடீரென்று பாய்ந்து வண்டியைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். வண்டி முகப்பிலிருந்த விளக்கை ஒருவன் தன் கைத்தடியால் ஒங்கி ஒரு அடி போட்டான். விளக்கு உடைந்து அணைந்து எங்கும் இருள் சூழ்ந்து கொண்டு விடவே, கூடச் சென்ற நம் ஆட்களுக்கு என்ன நடந்தது என்றே தெரியாது. தப்பி வந்த வண்டியோட்டி கொண்டு வந்த துர்ச்செய்தியைக் கேட்டுப் பதைத்து, ஆட்களுடன் நான் அந்த ஸ்தலத்திற்கு விரைந்து சென்றேன்.

அன்று காலையில் அங்கு கண்ட கோரக் காட்சியை என் வாழ்நாள் முழுவதும் மறக்கவே முடியாது. உன் மாமனும், பூரண கர்ப்பினியான உன் மாமியும் படு கொலை செய்யப்பட்டிருந்தனர். புழுதி மீது இரத்தம் படிந்த அவர்களது ஆடைகள் மட்டும் கிழிந்து சின்னா பின்னமாகிக் கிடந்தன. கொலை செய்த பாதகர்கள் அவர்களது உடலை எங்கேயோ கொள்ளிடத்து மணலில்

புதைத்து முடி விட்டிருந்தனர். கூடச் சென்றிருந்த நமது ஆட்களில் பலர் படுகாயமுற்று, நினைவின்றிக் குற்றயிராகக் கிடந்தனர்.

சிவஞானத் தேவர் மீது எனக்குச் சந்தேகம் இருந்த போதிலும், இப்படுகொலை கொள்ளைக்காரர்களால் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று முதலில் நான் ஐயுற்றேன். ஆனால், சில மாதங்களில் எனது ஐயப்பாடு விரைவில் தெளிந்து போயிற்று. உன் மாமன் தன் கழுத்திலே பூண்டிருந்த முத்து மாலைகளும், உன் மாமியின் மேனியிலே அணிந்திருந்த ஆபரணங்கள் பலவும் சிவஞானத்தேவன் வசமிருந்தன. மங்களவல்லி அவைகளில் சிலவற்றை இங்குள்ள ஒரு பொற்கொல்லனிடம் குறைந்த விலைக்கு வீற்றிருந்தான். நமது வீட்டு நகைகளுக்கு ஒரு அடையாளம் உண்டு. அவைகளின் பின்புறத்திலே மச்சத்தின் சின்னம் பொறிக்கப் பெற்றிருக்கும்” என்று கூறிவிட்டு நிறுத்தினார்.

அதுவரை மௌனமாக இருந்த பவளவல்லி, “தாத்தா அந்த வீரத்தேவன் பார்வைக்கு எப்படி இருப்பான்?” என்று ஆவலுடன் வினவினாள்.

“பார்வைக்கு மிகவும் வசீகரமான வாலிபன். அவனை நான் நன்கு அறிவேன். என்னையும் அவன் தன்கு அறிவான். அவனது வலது கன்னத்திலே தம்படியளவு வெட்டுக்காயம் ஒன்று உண்டு. ஊன்றிப் பார்த்தாலொழிய அது தெரியவராது” என்று கூறினார்.

பவளவல்லியின் இருதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. “இதோ வந்துவிட்டேன், தாத்தா” என்று கூறிவிட்டு, ஒரே துள்ளில் உள்ளே சென்று, கையிலிருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி அதன் உட்புறத்தை விளக்கொளியில் ஊன்றிப் பார்த்தாள். அந்த அழகிய பச்சைக்கல் மோதிரத்தின் உட்புறத்திலே மச்சக்குறி காணப்பட்டது.

அன்று ஒருவரும் தூண்டிக் கேட்கவில்லை. டிபனுக்குப் பின் கதாசிரியர் தாமாகவே மேலே தொடர்ந்து சொல்ல ஆரம்பித்தார். பவளவல்லிக்கு அன்று இரவு முழுவதும் நித்திரை வரவேயில்லை. “எப்பொழுது விடிந்து அந்திப் பொழுது விரைவில் வரும்?” என்று அவள் துடித்துக் கொண்டு காத்திருந்தாள். மறுநாள் மாலை வழக்கம்போல் கொள்ளிடக்கரை நாவல் மரத்து மேடை மீது தன் காதலன் வரவைக் குறித்துக் காத்திருந்த சமயம், அவளது உள்ளத்திலே ஒரே ஒரு அவாதான் சுழன்று சுழன்று அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தது. பாட்டனின் பரம வைரியான வீரத்தேவனுக்கும் அவள் காதலன் சுந்தரத் தேவனுக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லாது இருக்கக் கடவுள் அருள் புரிய வேண்டும் என்பதுதான் அவளுடைய அந்தச் சிறு அவா!

கொள்ளிடக் கரையில் தெரிந்த நீண்ட சாலை மீது வண்டியொன்று வேகமாக வருகிற சப்தம்கேட்டது. பவளவல்லியின் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொள்ளத் துவங்கியது. “ஒரு சமயம், அவளது அன்பன் பாட்டனின் பரம வைரியான வீரத்தேவனுக்கு உறவினனாக இருந்துவிட்டால்?” என்று எண்ணிய மாத்திரம் அவள் உடல் அச்சத்தினால் சிலிர்த்தது. பாட்டன்தான் சொன்னாரே? கொலையாளிகள் களவு செய்து கொண்டு போன ஆபரணங்களை யாரோ ஒரு தட்டான் விலைக்கு வாங்கினான் என்று. சுந்தரத்தேவனின் பெற்றோர்கள் அந்தப் பச்சைக்கல் மோதிரத்தை, அந்தத் தட்டானிடம் விலைக்கு வாங்கியிருக்கக் கூடுமல்லவா? என்று தனக்குள் ஒரு கணத்

தில் பல ஆசேஷபனைகளையும் சமாதானங்களையும் கூறிக்கொண்டாள்.

மிகவும் உரிமையுடன் அருகில் வந்து மேடை மீது அமர்ந்து கொண்ட விரத்தேவன், தன் காதலியின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினான். “பவளம்! ஏன் முகவாட்டமுற்றிருக்கிறாய்? என்ன நோர்ந்தது?” என்று மிகவும் கவலையுடன் விசாரித்தான்.

“ஒன்றுமில்லை! ஒரு சிறு சந்தேகம்! அதைத் தெரிந்து கொள்ள ஒரு கேள்வி கேட்க ஆவலாக இருக்கிறேன். தாங்கள் அதைத் தவறாக எண்ண மாட்டீர்கள் என்று முன்கூட்டி உத்தரவாதம் அளித்தால் கேட்கத் துணிவேன்” என்றான். திகில் நிறைந்த மெல்லிய குரலில், பவளவல்லியின் முகம் பிரதிபலித்த கலக்கமும் குரலில் தொனித்த அச்சமும் விரத்தேவனுக்குக் குழப்பத்தை உண்டுபண்ணின. “எந்தவிதமான கேள்விகளையும் நீ தாராளமாகக் கேட்கலாம். உனக்கு அந்த உரிமை உண்டு” என்று பரிவுடன் பதிலுக்குப் பகர்ந்தான் அவன்.

பச்சைக்கல் மோதிரத்தை விரல்களால் வருடிக் கொண்டு பவளவல்லி மிகவும் தாழ்வான குரலில், “இந்த மோதிரம் உங்கள் குடும்பத்தின் பரம்பரைச் சொத்து என்கிறீர்களே? இதைப் பார்த்தால், எங்கள் பாண்டிய நாட்டுத் தட்டார்களின் கை வேலையைப் போல் காண்கிறது. இது எங்கே செய்யப் பெற்றது என்ற விவரம் உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று வினவினாள்.

விரத்தேவன் பதிலுக்குக் கைகொட்டிக் கடகட வென்று சிரித்தான். “உனது கேள்வி, சிலப்பதிகாரத்தில் சிலம்பை விற்கப் போன கோவலனிடம் பொற்கொல்லன் கேட்டதை எனக்கு நினைவுறுத்துகிறது. இந்த மோதிரம் எங்கே செய்யப் பெற்றது? யாரால்? என்றெல்லாம் எனக்கு விவரம் தெரியாது. ஒன்றுமட்டும் உறுதி சொல்ல

முடியும். அதை நான் யாரிடமிருந்தும் கவர்ந்து கொண்டு வந்து விடவில்லை. எங்கள் குடும்பத்து நகைகள் குவித்து கிடக்கும் பேழையினின்று ஆராய்ந்து உனக்குப் பரிசளிக்க இதைத் தேடி எடுத்து வந்தேன். பாண்டியநாடு, சோழ நாடு என்று ஏன் இன்னமும் வேற்றுமைப்படுத்தி நீ பேச வேண்டும்? நம் இருவர் உள்ளமும் ஒன்று கலந்த பின்பு இந்த வேற்றுமைக்கு இடம் இன்னமும் இருக்கிறதா? என்ன? பேதைப் பெண்ணே! நீ என்ன விபரீதமான கேள்விகளைக் கேட்கப் போகிறாயோ என்று ஒரு நிமிஷம் நான் கலங்கிப் பதறிப் போய்விட்டேன்” என்று கூறிவிட்டு நகைத்தான்.

எதேச்சையாக அவன் மறுபுறம் திரும்பும் பொழுது அவனது வலது கன்னத்திலே லேசாகக் காணப் பெற்ற அந்த சிறு காய வடுவைக் கண்ணுற்றாள் பவளவல்லி. அச்சத்திலே அவள் உடல் வியர்த்தது. சில வினாடிகள் பேசும் சக்தியை இழந்த பதுமையாக அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“இன்னும் ஏதேனும் சந்தேகங்கள் இருந்தால் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம். எந்தக் கேள்விகளுக்கும் இதோ உன் அடிமை பதிலளிக்கச் சித்தமாகக் காத்திருக்கிறான்” என்று பரிகாசமாக மொழிந்த விரத்தேவன் அவளது கரத்தைப் பற்றி, அந்தப் பச்சை மோதிரத்தை ஆராய்ந்து அழகு பார்க்கத் தொடங்கினான்.

தன் கரத்தை அவனது பிடியினின்று விடுவித்துக் கொண்ட பவளவல்லிக்கு, திடீரென்று கொஞ்சம் துணிவு ஏற்பட்டது. “சுந்தரத் தேவன் என்பது உங்கள் உண்மைப் பெயர்தானே!” என்று சிறிது கோபத்துடன் கேட்டாள். விரத்தேவன் மீண்டும் கடகடவென்று நகைத்தான். “பவளம்! என் ஆருயிர் பவளம்! உனக்கு இன்று ஏதோ சித்தப்பிரமை ஏற்பட்டிருக்கிறதுபோல் காண்கிறது. சற்று முன் நான் அளித்த மோதிரத்தைப் பற்றிச் சந்தேகப்

பட்டாய். இப்பொழுது என் தாய் எனக்களித்த பெயரையே சந்தேகம் கொள்கிறாய்? இன்னும் கிறிது பொழுதில் நான் உன்மீது கொண்டுள்ள அன்பையும் சந்தேகித்தால் நான் வியப்படைய மாட்டேன். உன் மன சஞ்சலத்தின் காரணம் எனக்குப் பெரும் புதிராக இருக்கிறது. சுந்தரத் தேவன் என்பது எனது தந்தைவழிப் பாட்டனின் பெயர். என் பாட்டனின் பெயரைத் தன் வாயால் உச்சரிக்க மனம் கூசு, என் தாயார் வேறு ஒரு செல்லப் பெயரால் என்னை அழைப்பது வழக்கம். என் உண்மைப் பெயரைவிட எனது செல்லப் பெயர்தான் அதிகப் பிரசித்தம் அடைந்து விட்டிருக்கிறது. இங்குள்ள அநேகருக்கு சுந்தரத் தேவன் என்றால் யார் என்றே தெரியாது. ஆனால் வீரத்தேவன் என்றால் தெரியாத காய்க்கை, குருவி கூடக் கிடையாது என்று நிச்சயமாகச் சொல்வேன்” என்று கூறி, மேலே ஏதோ பேச நினைத்த அவன் திக் பிரமையுடன் நிறுத்தினான்.

பவளவல்லியின் கண்களிலே நிறைந்து கன்னங்கள் மீது முத்துக்களைப் போல் உருண்ட கண்ணீரைக் கண்டதும் அவனுக்கு ஏற்பட்ட பிரமிப்பை வர்ணிக்கவே முடியாது. “பவளம்! உன் மனம் நோக நான் என்ன சொல்லி விட்டேன், ஏன் இந்தக் கண்ணீர்?” என்று கலவரத்துடன் வினவினான்.

கன்னங்களிலே வழிந்த கண்ணீர்த் தாரையைத் துடைக்கத் தன் கையை நீட்டிக்கொண்டு நெருங்கினான். தீயை நெருங்கி விட்டவள் போல் பவளவல்லி விடுக்கென்று துள்ளி எழுந்து, சற்றுத் தொலைவில் போய் நின்று கொண்டாள். ஆத்திரம், கோபம், ஏமாற்றம், துயரம் போன்ற பல்வேறு உணர்ச்சிகளுக்கும் ஒரே சமயம் வசப்பட்டிருந்ததனால் அவளால் சட்டென பதில் அளிக்கக் கூட முடியவில்லை.

“தேவரே! பாண்டிய நாட்டினின்று இங்கே வரப் புறப்படும் அன்று நான் எவ்வளவு ஆனந்தப்பட்டேன்.

புதுப்புனல் திருநாளன்று மகிழ் மரத்தடியிலே முதல் முதலாக தங்களைச் சந்தித்த பொழுது எவ்வளவு மகிழ்ச்சி கொண்டேன்? சோழ வளநாடும் அந்த மகிழ் மரத்துச் சந்திப்பும் என் வாழ்க்கையின் சோகக் கட்டத்தின் ஆரம்பம் என்பதை முன்கூட்டி அறியும் சக்தி மட்டும் எனக் கிருந்தால் உம்! அதையெல்லாம் பற்றி இப்பொழுது பேசிப் பயன் என்ன? தேவரே! என்வரை இந்த அன்பு ஒரு அழகிய கனவாக என்றும் என் வாழ்விலே மறக்க முடியாத அமர இன்பமாக நீடித்து இருக்கும். நான் வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, விம்மிக் கொண்டு தன் முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டு வேகமாகக் கரையை நோக்கிச் சென்றான்.

அவளது கண்ணீர், பேச்சு—இவைகளின் தாத்தாயத்தை நன்கு உணர்ந்து கொள்ள முடியாத வீரத்தேவன் ஆச்சரியமும், திக்பிரமையும் ஒருங்கே எய்தி, சிறிது நேரம் வாளா நின்றுவிட்டான். பவளவல்லி மிகவும் விரைவாக மறுபுறத்து சாலையை நோக்கிச் செல்வதை உணர்ந்ததும், திடீரென்று ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவன் போல் வேகமாக அவளைப் பின்பற்றி நடந்தான். “பவளம்! நில்! உன் மனக்கலக்கத்தை விவரமாகப் பூராவும் எடுத்துக் கூறாது ஏதேதோ பிதற்றிவிட்டு நீ பிரிந்து செல்வதை நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். உனக்கு ஏன் இத்துயரம்? என் மீது ஏற்பட்ட இந்த வெறுப்புக்குக் காரணம் என்ன என்பதை எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். நில்!” என்று அதட்டினான்.

பவளவல்லி, தயங்கிக் கொண்டு ஒரு கணம் நின்றாள். கண்ணீர் நிறைந்த கண்களால் அவனை ஏறிட்டு மிகவும் இரக்கமாகப் பார்த்தாள். “வீரத்தேவரே! விவரமாகச் சொல்வதற்கு ஏதும் இருக்கவில்லை. இதுதான் நாம் கஷ்டசி முறையாகச் சந்திப்பது. நான் இங்கே நின்று தங்களுடன் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பொன்னம்பலத் தேவர் கண்டாரானால் தங்களுக்கு எத்தகைய

ஆபத்து நேரும் என்பதை என்னால் சிந்தித்துப் பார்க்கவும் முடியாது” என்றான் துயரத்துடன்.

பொன்னம்பலத் தேவர் என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே வீரத்தேவனின் முகம் சினத்தினால் கடுமையாக மாறியது. “நமது தொடர்பில் பொன்னம்பலத் தேவருக்கு என்ன சம்பந்தம்? பேதைப் பெண்ணே? பொன்னம்பலத் தேவர் என்ற பெயர் எனக்கு எவ்வளவு கோபத்தை உண்டாக்கும் என்பதை நீ அறிய மாட்டாய்? அந்தக் கிழட்டுப் பிணத்திற்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று உக்கிரமாக அதட்டினான்.

“பவளவல்லி நிதானமாக அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். கண்களிலே தளும்பிய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு “தேவர் அவர்களே! அவருக்கும் நமது அன்புத் தொடர்புக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் உண்டு. உங்கள் குல பரமவைரி பொன்னம்பலத் தேவரின் அருமைப் பேத்தி நான்” என்று கூறிவிட்டு, அவள் அதற்கு மேல் பேச விரும்பாதவள் போல் வேகமாகச் சென்று சாலைக்குள் புகுந்து மறைந்துவிட்டாள்.

சிலைபோல் அசைவற்று நின்று கொண்டிருந்த நண்பனின் தோள் மீது இருளப்பன் அன்புடன் தன் கரத்தை வைத்துக் குலுக்கினான். “நண்பா! அன்றே நான் சொன்னேன் அல்லவா? இந்தப் பாண்டிய நாட்டுப் பைங்கிளி, உங்கள் நாட்டும் பெண்களைப் போன்றவள் அல்ல என்று. ஊடல் படலம் இப்பொழுதே ஆரம்பமாகி விட்டதா? பிணங்கிக் கொண்டு செல்லும் அணங்கின் பின்னால் ஓடிச் செல்வது ஆண்மைக்கு அழகல்ல என்று கருதுகிறாய் போலும்” என்று பரிசுத்தான். நண்பன் அதற்கு ஏதும் பதிலளிக்காமல் நிற்பதை உணர்ந்ததும் இருளப்பன் திகைப்புடன் திரும்பி அவன் முகத்தை உற்று நோக்கினான். வீரத்தேவனின் களை பொருந்திய சுந்தரவதனம் சாம்பியிருந்தது. பரிகாசம் மிதந்தாலும் அவனது இரு கண்களும், கோபாவேசத்தில் சிவந்திருந்தன.

இந்தச் சம்பவம் நடந்து பதினைந்து தினங்கள் உருண்டோடி மறைந்தன. அன்று இரவு போஜனத்திற்குப் பிறகு பவளவல்லி, தங்கள் இல்லத்தின் முற்றத்திலே, தரைமீது வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். கூடத்திலே ஒரு கோரைப்பாய் மீது படுத்திருந்த பொன்னம்பலத் தேவர், குறட்டை விட்டுக்கொண்டு இன்பமானதொரு நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தார். சில தினங்களாக அவரது அருமைப் பேத்தி பவளவல்லி கொள்ளிடத்துக்கு தீர் எடுத்துவரச் செல்லும் பழக்கத்தையே நிறுத்திவிட்டிருந்தாள். அதனால் தம் மனக்கவலை குறைந்த அவர் நிம்மதியாக நித்திரை செய்தார் போலும். இருண்ட வானத்திலே சிதறிக் கிடந்த எண்ணற்ற தாரகைகளை வேடிக்கை பார்த்த வண்ணம், முற்றத்தின் திறந்த வெளியில் அமர்த்திருந்த பவளவல்லிக்கு உறக்கம் வர மறுத்தது. பாண்டிய நாட்டினின்று வந்தது முதல் நடந்த பல்வேறு காரியங்களையும் சிந்தித்துப் பார்த்தவண்ணம், தன்னை மறந்து உட்கார்ந்திருந்தாள். அருகே யாரோ நடமாடும் சப்தம் மெல்லியதாகக் கேட்கவே, திடுக்கிட்டு அச்சத்துடன் மிரண்டு கொண்டு எழுந்தாள். மாடத்திலே மினுக்கிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த எண்ணெய் விளக்கைக் கையில் எடுத்து சப்தம் வந்த திக்கை நோக்கித் திரும்பினாள். கையில் கத்தியும், கம்புமாகத் தாழ்வாரத்து இருளில் நின்று கொண்டிருந்த நான்கு முரட்டு ருனிதர்களைக் கண்டதும், அவள் திகில் தாளாது, “தாத்தா! தாத்தா” என்று வாய் விட்டுக் கூப்பிட்டாள்.

எல்லாம் மின்னலைப் போல் நடந்தன. “யாரது?” என்று தேவர் அதட்டிக் கொண்டு தூக்கத்தினின்று எழுந்து உட்கார்ந்தார். மடார் என்று யாரோ கம்பால் அவர் தலைமீது ஓங்கி ஒரு போடு போடவே, பொன்னம்பலத்தேவர் மயக்கமுற்றுச் சாய்ந்து விட்டார்.

“ஐயோ! கள்ளர்கள்! வாருங்கள்! வந்து உதவுங்கள்” என்று கூக்குரலிட்டு அக்கம்பக்கத்தவர்களை உதவிக்கு

அழைக்க பவளவல்லி முயற்சித்தாள். ஆனால், அவள் வாயைத் திறக்கவொட்டாது, அந்த முரடர்களில் இருவர், அவள் வாயில் துணியைப் பந்தாகச் சுருட்டி அடைத்து, அவளது கைகளையும், கால்களையும் பலமான கயிறு களால் அசையவொட்டாது பிணைத்துவிட்டார்கள். கொஞ்ச நேரத்தில் அவள் தான் ஒரு குதிரை வண்டியிலே பிரயாணம் செய்வதை உணர்ந்தாள். என்ன நேருமோ என்ற திகிலிலும், சோர்விலும் அவளுக்குத் தலைசுற்றியது. கண்கள் இருண்டன. பவளவல்லி முடிவில் மயக்க மடைந்து விட்டாள்.

மீண்டும் அவளுக்கு உணர்வு வந்தபோது, பொழுது நன்றாக விடிந்து விட்டிருந்தது. முன்பின் பார்த்திராத ஒரு பிரம்மாண்டமான அறையிலே, பஞ்சனை ஒன்றின் மீது தான் படுத்துக் கிடப்பதை அறிந்ததும், அதிசயத் துடன் எழுந்து உட்கார்ந்து, தன்னைச் சுற்றிலும் ஆராய்ந்து உற்றுக் கவனித்தாள். சுவற்றின் மீது அழகிய சித்திரப் படங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. முகம் தெரிவது போன்று பளபளவென்று அறையின் பளிங்குத் தரை மின்னியது. படுக்கை அருகே சிறிய முக்காலி ஒன்றின் மீது ஒரு வெள்ளிக் கூஜாவும் வெள்ளிக் கிண்ணம் ஒன்றும் தயாராக வைக்கப் பெற்றிருந்தன. படுக்கையின் மீது எழுந்து நின்ற பவளவல்லி, கூஜாவைத் திறந்து அதற்குள் என்ன இருக்கிறதென்று ஆராயக் குனிந்தாள்.

சடக்கென்ற ஓசையுடன் கதவு திறக்கப் பெற்றது. அறைக்குள் மிகவும் பணிவாக நுழைந்தாள் ஒரு பணிப் பெண். “அம்மா! சீக்கிரம் காலைக்கடனை முடித்துக் கொண்டு தாங்கள் தயாராகக் காத்திருக்க வேண்டும் என்று ராணி உத்தரவிட்டிருக்கிறார். காலை பூணைக்குப் புறப்படுமுன் ராணி உங்களைக் காண இங்கே வருவார்!” என்றாள்.

பவளவல்லிக்கு எல்லாம் ஒரே அதிசயமாக இருந்தது. “ராணியா! என்னைக் காணவேண்டுமா?” என்று பிரமிப்புடன் பதிலுக்குக் கேட்டாள். “ஆமாம் அம்மா! ராணி இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலே தங்களுடன் பேச இங்கு வருவார். தங்களுக்குத் தேவையான பொருள்களை உடனுக்குடன் கொண்டு வந்து கொடுக்கம்படி சின்ன ராஜா கட்டளை இட்டிருக்கிறார். தங்களுக்குத் தேவை என்ன என்று கூறினால்” என்று பணிவுடன் நிறுத்தினாள் பணிப்பெண். தான் காண்பது யாவும் கனவல்ல. நனவு தான் என்று உணர்ந்து கொண்ட பவளவல்லிக்கு குழப்பமும் கலவரமும் அதிகரித்தன. “எனக்கு ஒன்றும் தேவையில்லை. நீ இங்கிருந்து போய்த் தொலைந்தால் அதுவே பெரும் புண்ணியம்” என்று சீறி விழுந்தாள் அலுப்பாக.

பற்பல எண்ணி, சஞ்சலத்துடன் பவளவல்லி தனியே அறை நடுவே நின்று கொண்டிருந்த சமயம், அறையின் வெளித் தாழ்ப்பாளை யாரோ சுழற்றும் சப்தம் கேட்டது. நெஞ்சு படபடக்க, மூச்சுத் தடுமாற, கிவியுடன் பவளவல்லி, கதவின் பக்கம் திரும்பினாள். வெள்ளைச் சேலை யுடுத்து, நெற்றியில் பட்டையாக விபூதியும், கழுத்திலே ருத்திராஷ்டி மாலைகளும் அணிந்த சிவப் பழமான கோலத்திலே உள்ளே வந்து நின்ற வயோதிக மாதை ஆச்சரியத்துடன், வைத்த கண் வாங்காது அவள் விழித்துப் பார்த்தாள். உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை, ஏற இறங்க பவளவல்லியை அசட்டையாக உற்று நோக்கி விட்டு, மங்களாம்பிகை அம்மாள் முடிவில் இடி இடியென்று தனது முத்துப்பற்கள் தெரியக் கோர நகை செய்தாள். “குழந்தாய்! உன் ரஸனை உணர்ச்சி இவ்வளவு மட்டரசுமாக இருக்குமென்று கனவிலும் கருதவில்லை. அனலுக்கு அபிஷேகம் செய்து போன்று காணப்படும் இந்தக் கறுப்பி மேல்தான் உன் கருத்து லயிக்க வேண்டுமா? தாழம்பூவை நிகர்த்த மேனி நிறமும், தந்தப் பதுமைகள் போன்ற

அழகும் உள்ள பெண்கள் நம் உறவினர்களிலே எண்ணற்றவர்கள் உன்னை மணக்கக் காத்திருக்கையில், இந்தப் பாண்டிய நாட்டுக் கறுப்புக் காட்டேரியைக் கண்டா நீ சித்தம் கலங்கிப் போனாய்? வேடிக்கையாக இருக்கிறது. உன் ரஸனை உணர்ச்சி! ஒரு சமயம் நீ இவளைப் பட்டப் பகலில் உற்றுக் கவனித்தது இல்லையோ என ஐயுறுகிறேன். இதோ வந்து நல்ல வெளிச்சத்திலே, பொன்னம்பலத் தேவரின் குலவிளக்கை, சற்று நிதானமாக உற்றுப் பார்” என்று பரிகாசமாகக் கூறிவிட்டு நகைத்தாள்.

தனது சூழ்நிலையை ஒருவாறு ஊகித்துக் கொண்டு விட்ட பவளவல்லி, அவமானத்தினால் உடல் குன்றிப் போனாள். அவள் நெஞ்சு பதை பதைத்து, துயரம் தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது. கண்களில் நீர் பொங்க, தரையைப் பார்த்துக் கொண்டு அவள் வாளா நின்றாள்.

“குழந்தாய் வீரத்தேவா! நீ உள்ளே வரலாம். அழகு தான் குறைவு என்றால் இந்தப் பாண்டிய நாட்டுப் பிசா சிற்குப் பணிவும் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. நான் வந்து காணப்போவதாக முன் கூட்டியே தெரிவித்தும், முகத்தைக் கூடக் கழுவாது, புளியமரத்துக் காட்டேரி போல் தலைவிரி கோலமாக இவள் நிற்கும் கோலத்தை வந்து கவனி” என்றாள் சீற்றத்துடன் மங்களாம்பிகை.

தரையையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாலும், பவளவல்லிக்கு அது சமயம் உள்ளே அறைக்குள்ளே மெல்ல வந்த மனிதன் யார் என்பது நன்றாகத் தெரிந்து விட்டது. கொள்ளிடக் கரையில் நாவல் மரத்து மேடையீது எவ்வளவோ நாட்கள், இன்பமாக வார்த்தையாடுகையில், நாணமுற்று தலையைக் குனிந்து தரையை நோக்கும் போதெல்லாம், கண்களால் கண்டுகனித்த அழகிய அந்தப் பாதங்களை மீண்டும் காண நேர்ந்த போது, அவளது

உள்ளமும் உடலும் இன்பத்தினால் சிலிர்த்துப் போயின.

“வீரத்தேவா! எனக்கு பூஜைக்கு நேரமாகின்றது. நான் செல்ல வேண்டும். ஆனால் குழந்தாய்! நான் போகுமுன் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுச் செல்ல விரும்புகிறேன். இதுநாள் வரை என் மனதிற்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டும் காரியங்கள் எத்தனையோ நீ செய்திருக்கிறாய்! ஆனால் இன்று நீ செய்துள்ள காரியத்தினால் உவகையிலே பூரித்துப் போய் விட்டேன் நான்.

“கர்வம் பிடித்த கிழட்டுப் பிணம் பொன்னம்பலத் தேவரின் குலவிளக்கை. எனக்குப் பணிப் பெண்ணாகக் கொண்டு வந்து, இங்கே நீ அடைத்து வைத்த காரியம் எத்தனை மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது தெரியுமா? அந்தக் கிழட்டுப் பிணத்தின் தலையைக் காலால் இடறி உதைக்க வேண்டும் என்று வன்மம் கொண்டிருந்த எனக்கு, அவனது அருமைப் பேத்தியின் கூந்தலை என் கால்களில் போட்டு மிதிக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது மிகவும் ஆறுதலாக இருக்கிறது” என்று உக்கிரமாகக் கூறிவிட்டு, மிகவும் மிடுக்காக, அறையினின்று அப்பால் சென்றாள்.

பவளவல்லியின் உடல் பயத்திலே கிடுகிடு வென்று நடுங்கியது. மழைத் தாரை போல் கண்ணீர் பிரவாக மெடுத்துக் கன்னங்களில் வழிந்து ஓடியது. தன் காதலன் முகத்தை இரக்கமாகப் பார்த்து இரு கைகளையும் கூப்பி, “அன்பரே! தங்கனையொத்த வீர ஆண்மகன் செய்யும் காரியமா இது! தங்கள் மீது நான் கொண்டுள்ள களங்கமற்ற அன்பிற்கு இதுவா பரிசு! கொள்ளிடக் கரையில் என்னுடன் வார்த்தையாடுந்தோறும், அளித்த உறுதி மொழிகள் யாவும் கற்பனையா? என்னை இவ்வாறு அவமானப்படுத்துவது தர்மமாகுமா? யோசித்துப் பாருங்கள் வீரத்தேவரே! உங்களை நான் மிகவும் கெஞ்சிக்

கேட்டுக் கொன்கிறேன். உங்கள் மீது அன்பு கொண்ட பவளவல்லி என்ற உரிமையில் நான் வேண்டவில்லை. மானத்துடன் மதிப்பாக வாழ ஆசைப்படும் ஒரு பேதைப் பெண் என்ற முறையில் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். என்னை ஏதும் துன்புறுத்தாது என் பாட்டனிடம் திரும்பக் கொண்டு சேர்த்துவிடுங்கள்” என்று கண்ணீருடன் விம்மி அழுதுகொண்டு அவனது காலடியில் விழுந்தாள்.

6

வீரத்தேவன் இதழ்க்கடையில் ஏளனப் புன்னகை யொன்று லேசாக நெளிந்தோடியது. ‘வேடிக்கையான வேண்டுகோள் இது’ என்று தனக்குள் கூறிக்கொண்டு, தோள்களைக் குலுக்கினான்,

கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்ட பவளவல்லி அவனை மிகவும் இரக்கமாக உற்று நோக்கினாள். “வீரத்தேவரே! எனது வேண்டுகோள் தங்கள் செவிகளில் விழவில்லையா? என்னை ஏதும் துன்புறுத்தாது, என் பாட்டனிடம் திரும்பக் கொண்டு சேர்க்க மாட்டீர்களா?” என்று விம்மியபடி கெஞ்சிக் கேட்டாள்.

“பெண்ணே! உனக்குச் சித்தம் கலங்கிவிட்டது போலும். எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு உன்னை இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்னுடைய ஆட்கள்” என்று கூறி முடிக்குமுன், “அப்படியானால், என் வேண்டுகோளைத் தாங்கள் நிராகரிக்கிறீர்களா? எனக்கு உதவி செய்ய மறுக்கிறீர்களா? வீரத்தேவரே! இது தங்கள் போன்றவர்களுக்கு நியாயமா?” என்று கூறினாள் பவளவல்லி, துயரமும் ஆச்சரியமும் ஒருங்கே எய்தியவளாக.

“நியாயம், அநியாயம் என்பதையெல்லாம் கவனிக்க எனக்குப் பொழுது இல்லை. இப்பொழுது இங்கே நீ என் தாயின் கைதி. இந்நிலையை மறக்காது, அவர்கள் கூறியபடி சில காலம் பணிவுடன் நடந்துகொண்டாயானால் உனக்கும் எனக்கும் நன்மையுண்டு. இல்லையென்றால் வினே துன்பமுறுவாய். அதைக் கூறத்தான் நான் இங்கே வந்திருக்கிறேன்” என்றான் அசட்டையாக.

கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு எழுந்து நின்ற பவளவல்லி, அவனைக் கோபத்துடன் உறுத்துப் பார்த்தாள். “கைதியா? எனக்கு ஏன் இந்தத் தண்டனை? தங்களைக் காதலித்த பாவத்திற்கா!” என்று இகழ்ச்சியாகக் கேட்டாள்.

“இருளப்பன் கூறியது அவ்வளவும் உண்மைதான். ‘பாண்டிய நாட்டுப் பைங்கிளிகள், புரட்சி மனப்பான்மை கொண்டவர்கள்’ என்றான். அதன் ஆரம்ப அறிகுறியை இப்பொழுதே காண்கிறேன். இருக்கட்டும், அதனால் என்ன?” என்று பதிலளித்த வீரத்தேவன் உல்லாசமாக நகைத்தான்.

அனல்பொறி பறக்கும் விழிகளால் அவனைக் குரோதமாக வெறுத்து நோக்கிவிட்டு, பவளவல்லி வெறுப்புற்றவள் போல் முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

“கைதிபோல இங்கே நீ அடைபட்டுக் கிடந்தாயானாலும் உனக்கு எவ்வித சௌகரியக் குறைவும் இருக்காது. உன் நடத்தையிலே பணிவும், உன் வாக்கில் நல்ல நயமும் இருப்பதாக என் தாயார் கண்டால், உன்னை மன்னித்துத் தன் மருமகளாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்” என்று வீரத்தேவன் கூறியதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் பவளவல்லி திரும்பினாள். அவள் ஏதும் பேசுமுன் வீரத்தேவனது பாதரசை ஓசை, அறைக்கு அப்பால் வெகு தொலைவில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

மங்களாம்பிகை அம்மானைப் போன்ற தந்திரமும், குழ்ச்சிகளும் நிறைந்த பெண்மணி இப்பூதலத்திலேயே கிடையாது என்று கூறிவிடலாம். வீரத்தேவனிடம் அவளுக்கு என்றுமே உள்நுரப் பயம் உண்டு. அதனால் சில சமயங்களில் மகளின் சித்தப்போக்கு தன் கொள்கைகளுக்கு எதிராக இருந்தபோதிலும், வெளிப்படையாக மகனை விரோதித்துக்கொள்ளப் பயந்து அவன் போன போக்கில் விட்டுப் பிடிக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தான். பொன்னம்பலத் தேவரின் மகள் வயிற்றுப் பேத்தியைத் தன் மகன் காதலிக்க நேர்ந்த விபரீதத்தை அறிந்ததும் அவள் ஆத்திரத்தில் கொதித்தாள்; ஆர்ப்பரித்தாள். 'வைரியின் வீட்டுப் பெண்ணைத் தன் இல்லத்தில் சேர்ப்பதா?' என்று கூக்குரலிட்டு, தன் ஆசைபணைகளை உக்கிரமான வார்த்தைகளாலும், கண்ணீருனுடம்பலவிதமாக மகனுக்கு எடுத்துச் சொன்னாள். பயன் இல்லாது போகவே முடிவில் அவள் மூளையிலே ஒரு குழ்ச்சி உதயமானது.

அதன்படி, "பவளவல்லியைச் சிறையெடுத்துக் கொண்டு வந்து தங்கள் அரண்மனையிலேயே சில காலம் வைத்திருப்பது. அவளது தோற்றமும், குணமும் தனக்குப் பிடித்திருந்தால் அவளை மணந்துகொள்ள அனுமதிப்பது இல்லையென்றால் அப்பெண்ணைத் திரும்ப வெளியே கொண்டு விட்டுவிடுவது" என்பதுதான் அவள் சொன்னது. அவளது அந்த யோசனை, வெளிப்பார்வைக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாகவும், நியாயமானதாகவும் தோன்றிய போதிலும், மங்களாம்பிகை கொண்டிருந்த அந்தரங்கக் கருத்து அவள் ஒருத்திக்கு மட்டும்தான் தெரியும்!

ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய்களை வீழ்த்தத் திட்டம் போட்டிருந்தாள் அந்த மறக்குலப் பெண். ஒன்று மகளின் இஷ்டத்திற்கு ஈடு கொடுப்பதுபோல், பவளவல்லியை அங்கே சிறை கொண்டுவரச் செய்வது.

மற்றொன்று, வெகு நாளாகத் தான் பொன்னம்பலத் தேவரின்மீது கொண்டிருந்த வஞ்சத்தை, பவளவல்லி மூலம் தீர்த்துக்கொள்வது என்பதாகும். தான் வசிக்கும் அரண்மனையில், தன் கண்காணிப்பின் கீழ் பொன்னம்பலத் தேவரின் பேத்தி வசமாக அகப்பட்டுக் கொண்டால், அவளை எவ்வாறு துன்புறுத்தி, பழிக்குப் பழி தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்பதை மங்களாம்பிகைக்கு யாரும் போதிக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஆகவே வெளிக்கு மகனுக்கு அவள் ஒத்துப் போவதுபோல் பவளவல்லியை முடிவில் மணப்பதற்கு இசைந்திருப்பதாக வாக்களித்துவிட்டு, தன் மகன் அப்பெண்ணை மணக்கு முன் அவளை இப்பூவுலகினின்று வேறு உலகிற்று அனுப்பி விடுவது என்று மனத்திற்றாள் திட்டமிட்டிருந்தாள்.

பூஜையினின்று திரும்பிய மங்களாம்பிகை, நேரே தன் மகனைக்கூடக் காண விரும்பாது, பவளவல்லி இருந்த அறைக்குள் வந்தாள். அருகிலிருந்த தாதிப் பெண்ணை அப்பால் போகச் சொல்லிவிட்டு, கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு அறைக்கு நடுவே வந்து அகங்காரமாய் நின்று கொண்டாள்.

"குட்டிப் பிசாசே! இன்னமும் அதே அலங்கோல நிலையில் நிற்குகொண்டிருக்கிறாயே. பணிவு என்னும் குணம் பாண்டிய நாட்டில் அகப்படாத அருமைச் சரக்கோ? ஆனாலும், உன் ஜாலமெல்லாம் இங்கே பலிக்காது. உன்னை என் ஏவலுக்குப் பணிய வைப்பதில் நான் சித்திரவதையைக்கூடக் கைக்கொள்ளத் தயங்கமாட்டேன் என்பது ஞாபகம் இருக்கட்டும்" என்று கொக்கரித்தாள் மங்களாம்பிகை.

கோபத்துடன் மிடுக்காக அவளை நிமிர்ந்து பார்த்த பவளவல்லி, "அம்மா? பாண்டிய நாட்டுப் பெண்கள் பயம் என்பதையே அறியாதவர்கள் என்பதையும் தாங்கள் விரைவில் தெரிந்துகொள்ளப் போகிறீர்கள். உங்கள் சித்திர

வதைக்கெல்லாம் இந்தப் பவளவல்லி அஞ்சியவள் அல்ல. மரணத்திற்குக்கூடப் பொன்னம்பலத் தேவரின் குலக் கொழுந்து நடுங்கிவிட மாட்டாள்” என்றாள் அதட்டலான குரலில்.

மங்களாம்பிகை அம்மாள் பற்களை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டு, கோபத்துடன் நகைத்தாள். “கறுப்புக் காட்டேரி! அதிகப்பிரசங்கித்தனமாய் பேசினால் முதலில் அந்த நாக்கைச் சிதைத்துவிடுவேன், ஜாக்கிரதை! யாரிடமடி இந்த வீர கர்ஜனையெல்லாம். நேற்றுப் பிறந்த ஜாண் நீளக்குட்டி, என்னையா எதிர்த்துப் பேசுகிறாய்? மரணத்திற்குப் பயமில்லையா? முடிவில், உனக்கு அதுதான் தண்டனையெனத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். கவலைப் படாதே! விரைவில் உன்னை அதனிடம் அனுப்பி வைக்கிறேன். ஆனால், அங்கு உன்னையும் முறையுடன் அனுப்பமாட்டேன். அனுஅணுவாகச் சித்திரவதை செய்து துடித்து வேதனையால் வெந்து நீ புலம்பிய பின்புதான் அங்கே போவாய். அப்பொழுது நீ எவ்வளவு அழுது கூச்ச விட்டாலும் உன் கிழப்பாட்டன் காதுகளுக்கு உன் புலம்பல் எட்டாது. உன் கரி முகத்தைக் கண்டு காதலில் உருகித் தவிக்கும் மடையன் என் மகனின் காதுகளிலும் உன் ஓலம் கேட்காது. உதவிக்கு இருவரும் வரமாட்டார்கள்” என்றாள் அகங்காரமாக.

திக்கிரமையடைந்த போதிலும் பவளவல்லி மிகவும் நிதானமான குரலில், “அம்மா! மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சாதவர்கள் நோயையும் வேதனையும் கண்டு பயப்பட போகிறார்களா? அதில்லை. உங்களைப்போலவே நானும் வீர ரத்தம் ஓடும் மறக்குலத்தில் உதித்த பெண். என் மானத்தையும் என் குல மரியாதையையும் காத்துக் கொள்ள எனக்கு உரிமையுண்டு. அதையும் தாங்கள் விரைவில் நேரிடையாக உணரப் போகிறீர்கள்” என்று கூறி விட்டு, வெறுப்புடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

ஆத்திரத்தில் மங்களாம்பிகையின் உடல் கிடுகிடுவென நடுங்கியது. கண்கள் கோவைப்பழமாகச் சிவந்தன. “என்ன சொன்னாய்?” என்று உறுமியபடி அவள் அருகி விருந்த வெள்ளி கூஜாவைக் கையில் எடுத்து. ஆத்திரத்துடன் வீசினாள். பவளவல்லியின் தோள்மீது உராய்ந்து கொண்டு சென்ற அந்தப் பாத்திரம், தன்னுள்ளிருந்த பாலை, அறை முழுதும் சிதறி ஓடவிட்டு, சுவரை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த பெரிய நிலைக் கண்ணாடி மீது டணார் என்ற ஓசையுடன் மோதி விழுந்தது. மறுகணம் கலகலவென்ற ஓசையுடன் கண்ணாடி, சுக்கல் தூளாகிக் கீழே சிதறி விழுந்தது.

அதற்கு எதிர் ஒலி செய்வதுபோல், மங்களாம்பிகை கலகலவென நகைத்து, “பார்த்துக்கொள்ளடி கறுப்புப் பிசாசே! இந்த கண்ணாடிக்கு நேர்ந்த விபத்து, சில தினங்களில் உன் கரிமுகத்திற்கும் நேரும் என்பது ரூபகமிருக்கட்டும்” என்று கர்ஜித்தாள். பிறகு கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே சென்றாள். அவள் எங்கே போகிறாள் என்பதைக் காண ஆவலுடன் பின்னே விரைந்து வந்த பவளவல்லி, தன் முகத்திற்கு எதிரே யாரோ வெளிப்புறத்திலிருந்து கதவைப் படைரெனச் சாத்திக்கொள்வதை உணர்ந்தாள். தொடர்ந்தாற்போல் வெளியே கதவு தாளிடப்பட்டுப் பூட்டப்படும் ஓசையும் கேட்டது.

கீழே சிதறிக்கிடந்த கண்ணாடித் துண்டுகளையும் பார்வ துளிகளையும் மாறி மாறிப் பார்த்த பவளவல்லி குழப்பத்துடன் அறையைச் சுற்றிலும் நன்றாக உற்றுக் கவனித்தாள். இனிமையாகத் தென்றலை உள்ளே வீசிக்கொண்டிருந்த சாளரம் சற்று உயரத்திலேயே அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. கல்லால் செதுக்கப் பெற்ற சித்திர வேலைகள் தாங்கிய சாளரத்தின் இடுக்குகளில், சாதாரணமாக ஒரு கைகூட சட்டென நுழைய முடியாத மிகவும்

குறுகலாகக் காணப் பெற்றது. பலமான இரும்புக் கதவு கருங்கல் சுவர், காற்று மட்டுமே நுழையக் கூடிய சாரளம்-இவை அனைத்தையும் கூர்ந்து கவனித்த பவளவல்லியின் துயரம் கண்ணீராக வழிந்தோடியது. அந்தப் பயங்கரமான சிறையினின்று வெளியேற அவளுக்கு ஏதும் மார்க்கம் இருப்பதாகவே தோன்றவில்லை.

வெகுநேரம் சிந்தனையில் தன்னை மறந்து வீற்றிருந்த பவளவல்லி, கதவு மீண்டும் வெளியே திறக்கப்படும் ஒசை கேட்டுத் திடுக்குற்று எழுந்து நின்றாள். மங்களாம்பிகை மீண்டும் வந்து துன்புறுத்தினால் அவளை எதிர்க்கத் தயாராகி விடவேண்டும் என்று தன்னுள்ளே தீர்மானித்துக் கொண்டு மிடுக்குடன் திரும்பிப் பார்த்தாள். தட்டுகளில் பலவித உணவுப் பொருள்களைச் சுமந்து கொண்டு வந்த பணிப்பெண் ஒருத்தி, அவைகளைத் தரைமீது வைத்து விட்டு, “அம்மா! தங்களுக்குப் போஜனம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்றாள்.

“இங்கே எனக்கொன்றும் தேவையில்லை. நீ இவைகளை எடுத்துக் கொண்டு அப்பால் போ. சீக்கிரம்!” என எரிந்து விழுந்தாள் வெறுப்புடன் பவளவல்லி.

பணிப்பெண் சஞ்சலத்துடன் வாயிற்புறம் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, “அம்மா! உங்களிடம் ஒரு முக்கிய விஷயம் பேச வேண்டும்” என்றாள் ரகசியமாக.

“என்னிடம் என்ன உனக்குப் பேச வேண்டும்? எனக்குப் பேச விருப்பமில்லையே” என்று பவளவல்லி இரைந்து கத்தினாள். அதற்கு அப்பெண், தனது வலது ஆள்காட்டி விரலை வாயின்மீது வைத்துச் சப்தமிடக் கூடாது என்பதற்கு அடையாளமாக சமிக்கை செய்து விட்டு, “அம்மா! வெகு முக்கியமானது. இதைப் படித்து விட்டு என்னிடம் திருப்பிக் கொடுங்கள். உங்களுக்கு உதவி செய்ய விரும்பும் ஒரு சிநேகிதி என என்னை நம்புங்கள்

என்றாள் தாழ்வான மெல்லிய குரலில். உடனே இடையில் சொருகிக் கொண்டிருந்த ஓலைச் சுருள் ஒன்றை எடுத்து அந்தப் பெண், சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு பவளவல்லி இடம் கொடுத்தாள். ஆச்சரியமும், கலவரமும் எய்திய பவளவல்லி அந்தச் சுருளை வாங்கிப் பிரித்து, ஜன்னல் அருகே சென்று பார்த்தாள். அதில்,

சகோதரி,

பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்தவன் என்ற உரிமையில் உன்னை நான் என் சொந்த சகோதரியாகப் பாவிக்கிறேன். என் நண்பனின் தாயை நன்கு அறிவேன். கொடுமையே பெண் வடிவில் வந்த அந்த அரக்கியின் கையில் நீங்கள் சிக்கி யிருக்கும் விஷயம் கேள்விப்பட்டதிலிருந்து, என் மனம் படும் சஞ்சலத்தை விவரிக்க இயலாது. உங்களை எப்பாடுபட்டாவது இங்கிருந்து விடுவித்து, பாட்டனிடம் சேர்த்து விடுவதெனத் தீர்மானித்து விட்டேன். மேலும் இது என் கடமையெனவும் நம்புகிறேன். என் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணை சில மூடர்கள், வீண் மமதையால் அவமானம் செய்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு வாளா இருப்பது என்போன்ற ஆண் மகனுக்கு நீதியல்ல என நம்புவதால், என் உயிரைக் கொடுத்தேனும் உங்களைக் காக்க முன் வந்திருக்கிறேன். ஆகவே நீங்கள் என்னைப் பூரணமாக நம்பி, இதைக் கொண்டுவரும் பெண்ணிடம் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தால், இன்றிரவே உங்களைப் பத்திரமாக உங்கள் பாட்டனிடம் சேர்த்து விடுவேன். நண்பன் என்ற முறையில் நெருங்கிப் பழகியதால் இந்த அரண்மனையின் ஒவ்வொரு பகுதியும்

எனக்கு நன்கு தெரியும். என்னை யாரும் சந்தேகிக்க இடம் இல்லை. விரைவில் உங்கள் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தால் நலம் பயக்கும்.

உங்கள் சகோதரன்
இருளப்பன்,

பவளவல்லியின் கண் இமைகள் மகிழ்ச்சியினால் துடித்தன. சிறிது நேரம் அவளால் பேசவே இயலவில்லை. “சம்மதம் என்று சொல், சகோதரி. கலவரத்தில் உன்னைக் கடிந்து கொண்டு விட்டேன். அதற்கு நீ என்னை மன்னிக்க வேண்டும்” என்றாள் நன்றி பெருகும் மெல்லிய குரலில்.

“அதைப் பற்றிப் பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம். முதலில் இந்த உணவைச் சாப்பிடுங்கள். பாத்திரங்களைச் சீக்கிரம் கொடுங்கள். இரவு அரண்மனையில் எல்லோரும் உறங்கிய பின்பு, மெல்ல வந்து கதவைத் திறக்கும் பொழுது தாங்கள் என்னுடன் புறப்படத் தயாராக இருக்க வேண்டும்” என்றாள்.

“கரும்பு தின்னக் கூலியா? ஒவ்வொரு வினாடியும் நான் தயாராக இருப்பேன்?” என்று கூறிய பவளவல்லி, முதன் முதலாக அன்று தன் முத்துப் பற்கள் தெரிய மகிழ்ச்சி பொங்க மெல்லச் சிரித்தாள்.

நடு இரவு சமயம். அரவம் முற்றிலும் அடங்கி அரண்மனை முழுவதும் பயங்கரமானதொரு நிசப்தம் நிலவியிருந்தது. சப்தமிடாது பூட்டைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்த பணிப்பெண், “என்னுடன் வாருங்கள்” என ரகசியமாகப் பவளவல்லியை அழைத்தாள்.

அவளது கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு மெல்லச் சுனரோடு சுவராக ஊர்ந்து வெளிப்பட்ட பவளவல்லியின் இதயம் திகிலால் படபடவென அடித்துக் கொண்டது.

மீண்டும் அறைக் கதவை முன்போலவே சப்தமிடாது. வெளியே பூட்டிவிட்டுப் பணிப்பெண், “என்னுடன் இப்படியே வாருங்கள். ஆடைகள்கூட சப்தமிடக் கூடாது. ஜாக்கிரதை!” என்று காதில் ரகசியமாகப் பகர்ந்தாள்.

எப்படியாவது வெளியே தப்பிவிட்டால் போதும் என்ற ஆத்திரத்தில் பவளவல்லி மூச்சுவிடவும் அஞ்சி, பணிப்பெண் கூறியபடி அணுவளவும் பிசகாது சுவற்றோரமாக நகர்ந்து, இருளில் மறைந்தபடி மெல்ல நடந்தாள்.

பிரம்மாண்டமான முன்கட்டைக் கடந்து, இருவரும் பின்கட்டிற்கு வந்துவிட்டார்கள். அதையும் கடந்து தோட்டத்திற்குள் சென்றுவிட்டால், பிறகு நிதானமாக தோட்டத்தில் நடந்து போகலாம். முன்கூட்டியே திட்டமிட்டிருந்தபடி, பின்பக்கத்துத் தோட்டக்காரன் அவர்கள் அப்பால் செல்வதைக் கவனியாதவன் போல் இருந்தது விடுவான். பின் கட்டிற்குள் நுழைய முன்னேறிய பணிப்பெண் சட்டெனப் பவளவல்லியின் கரத்தைப் பற்றி, அருகிலிருந்த பெரிய தூணின் மறைவில் இழுத்துக் கொண்டு சென்றாள். நிசப்தமான இருளில், அங்கே யாரோ மெல்ல நடந்து வரும் காலடி ஓசை கேட்கவே, பவளவல்லியின் நெஞ்சு இரண்டாகப் பிளந்து விடும் போல் வேகமாகத் துடிக்கத் தொடங்கியது. காலடி ஓசை அருகிலே நெருங்கி வரும் சப்தம் கேட்கவே, இரு பெண்களும் பயத்தினால் அசைவற்று நின்றார்கள்.

பயத்தினால் பவளவல்லி, தூணோடு தூணாக ஒட்டிக் கொண்டிருந்தாள். பின்கட்டின் இறுதியில் எரிந்து கொண்டிருந்த விடிவிளக்கின் மங்கிய ஒளியில் முற்றத்தின் மீது நீண்டதொரு நிழல் படிந்தது. அந்நிழலினின்று உருவத்தை ஊக்கிக் முடியவில்லை. காலடிச் சப்தம் மிகவும் அருகிலே நெருங்கி வருவதையுணர்ந்ததும் பெண்கள் இருவரும் ஒருவர் கையை ஒருவர் ஆதரவாகப் பற்றிக்கொண்டு, முச்சு விடவும் அஞ்சி நின்று கொண்டிருந்தனர்.

தூணின் மீது சாய்ந்தபடிவே அந்நிலையில் முற்றத்தில் இறங்கி மெல்ல நடந்த அவ்வுருவத்தைப் பவளவல்லி நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது. காலினின்று தலைவரை பெரிய சால்வையொன்றினால் போர்த்திக் கொண்டிருந்த அவ்வுருவம் முற்றத்தின் மத்தியை அடைந்ததும். சுற்று முற்றும் பார்த்து, தயங்கி நிற்பது போல் சிறிது நேரம் நின்றது. பவளவல்லி ஒளிந்து நின்று கொண்டிருந்த தூண் ஓரமாக வந்தது. அந்த உருவத்தின் தலைமீது போட்டிருந்த முக்காடு எதேச்சையாக நழுவிக்கீழே விழவே, ஒரு கணம் மங்கிய விளக்கு வெளிச்சத்தில் பவளவல்லி, அம் முகத்தைக் கவனிக்க முடிந்தது. மின்னல் பாய்ந்து அதிர்ச்சியுற்றவள் போல், அவள் வியப்பினால் அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்டாள். பல நாட்களுக்கு முன்னர், புதுப்புனல் திருநாளன்று மகிழ் மரத்தடியில் அமர்ந்து, அவளுக்கும் அவள் தோழிக்கும் குறி சொல்லிய அதே கிழவிதான் அவள்.

நட்ட நடுநிசி வேளையில் அந்த அரண்மனையில் அஞ்சித் தயங்கியபடி நடந்து வந்துகொண்டிருந்த அந்தக் கிழவியைக் கண்டதும், தொடர்ந்தாற்போல் பவளவல்லியின் சிந்தனையில், ஆற்றங்கரையில் அன்று நடந்த பல சம்பவங்கள் ஒருங்கே ரூபகத்திற்கு வந்தன. “விரத்தேவனுக்கும் இந்தக் கிழவிக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அஞ்சித் தயங்கிக்கொண்டு இவள் இங்கு நள்ளிரவில் வரக்காரணம் என்ன?” எனத் தனக்குள் எண்ணி வியப்பும் கலவரமும் ஒருங்கே எய்திய அவளது இதயம் உணர்ச்சிவசத்தில் இரண்டாகப் பிளந்துவிடும்போல் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

இங்கும் அங்குமாகச் சுற்றிலும் பார்த்து, கிழவி திருதிருவென்று விழித்தாள். பிறகு, ஏதோ யோசித்து முடிவு செய்து திருப்தியடைந்தவள்போல் தனக்குள்ளே ‘சூள்’ கொட்டிக் கொண்டாள். இடுப்பில் சொருகி வைத்திருந்த ஒரு சிறு துணிப் பையை எடுத்துத் திறந்து கையை விட்டுத் துழாவினாள். அவளது கண்களில் பேராசை பொங்கி வழிவதைப் பவளவல்லி கண்ணுற்று ஆச்சரியத்துடன் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். தூரத்தே ஏதோ காலடி ஓசை கேட்பதை உணர்ந்ததும் கிழவி பரபரப்புடன் துணிப் பையைச் சுருட்டி, சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு, பரபரப்புடன் துணிப்பையை அருகிலிருந்த திரைச் சீலையின் மடிப்பில் ஒளித்து வைத்து விட்டு நின்றாள்.

அங்கே மெல்ல நடந்து வந்த பணிப்பெண் ஒருத்தி கிழவியின் அருகில் வந்ததும் தாழ்ந்த குரலில், “ராணியார் காத்திருக்கிறார்கள், சீக்கிரமாக இப்படி வா” என்று கூறினாள். அதைக் கேட்டதும் கிழவி, தன் நீண்ட போர்வையினால் தலையை நன்றாக இழுத்துப் போர்த்திகொண்டு அரண்மனைப் பணிப்பெண்ணுடன் மெல்ல நடந்து, சில வினாடிகளில் இருளில் சென்று மறைந்து விட்டாள்.

இதுவரை முச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்ற இரு பெண்களும், முதன் முதலாக தாராளமாகச் சுவாசிக்கத் தொடங்கினார்கள். “இப்பொழுது நாம் சட்டென வெளியேற முடியாது. ராணியார் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறாற்போல் இருக்கிறதே!” என்று ரகசியமாய் பகர்ந்த தோழிப் பெண்ணின் உடல் பயத்தால் நடுங்கியது.

பவளவல்லி தன்னைப்பற்றி அது சமயம் ஏதும் சிந்திக்கவில்லை. அவளது சிந்தனை முழுவதும் கிழவி திரைச்சீலை மடிப்பில் சொருகிவிட்டுச் சென்றிருந்த பையின் மீதுதான் லயித்துப் போயிருந்தது. அந்தப் பையில் உள்ள பொருள் என்னவாக இருக்கலாம்? எனத் தனக்குள் ஆராய்ந்து ஊகிக்க இயலாத அவள், ஆவலை அடக்க மாட்டாது, பயத்தை மறந்து, மறைவிடத்தினின்று வெளிப்பட்டு, முற்றத்திலே துணிவாக இறங்கி, சுவற்றின் மீது ஜன்னலை மறைத்துத் தொங்கிய பெரிய திரைச் சீலையை அணுகினாள். மடிப்பிலே கையை நுழைத்து, கிழவி ஒளித்து வைத்திருந்த பையை எடுத்துக்கொண்டு, அங்கிருந்தபடியே தன் சிநேகிதிக்கு சமிக்ஞை செய்தாள்.

இதற்குள் முன் கட்டிலே யாரோ இருவர் சற்று உரத்த குரலில் பேசும் சப்தம் கேட்கவே தோழிப் பெண்கிவி அடைந்துபோய் முற்றத்திலே பாய்ந்தோடி வந்து பவளவல்லியின் கரங்களைப்பற்றி வேகமாக இழுத்து, “அம்மணி! நாம் இருவரும் தொலைந்தோம் ராணியார் ஏதோ சந்தேகப்பட்டுத்தான் இன்று உறங்காமலே விழித்துக் கொண்டிருக்கிறாற்போல் காண்கிறது. அதோ உற்றுக் கேளுங்கள்; பேசுவது அவர்தான்” என்று கூறினாள்.

பவளவல்லி அதற்கு ஏதும் கூறுமுன், முன்கட்டினின்று யாரோ மிகவும் கோபமாக வார்த்தையாடும் குரல் கேட்டது. தொடர்ந்து நாலைந்து பேர்கள் நடப்பது போன்ற

காலடி ஓசை அருகில் கேட்பதை உணர்ந்ததும் பவளவல்லி என்ன செய்வதென்றே புரியாது கலவரத்துடன் தன் தோழியின் கரத்தைப் பற்றியபடி வேகமாய் ஓடினாள். எங்கே போகிறோம் என்ற சிந்தனையின்றிக் கண்முடித் தனமாய் விரைந்த பெண்கள் இருவரும் தாங்கள் சென்ற திக்கில் மேலே வெளியேற வழியின்றிக் கதவு ஒன்று இடையே பூட்டித் தாளிடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு கலங்கி நின்றார்கள்.

இதற்குள் காலடி ஒலி மிகவும் அருகில் கேட்கத் தொடங்கியது. “யாரது?” என்று அதிகாரமாக மங்களாம் பிகை அதட்டும் குரல் கேட்டது. அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த தூண்டா விளக்குப் பதுமையின் பெரிய சிலையின் பின்னால் பணிப்பெண் ஓடிச்சென்று ஒளிந்துகொண்டு, பவளவல்லியைத் தன்னுடன் அதன் பின்னால் இழுத்துக் கொண்டாள். அங்கிருந்தபடியே, முற்றத்திலே நடந்த அனைத்தையும் அவர்களிருவரும் கவனித்தனர்.

“யாரோ நடந்து சென்றதுபோல் சப்தம் கேட்டது. அல்லவா?” என்று வினவிய மங்களாம்பிகை, முற்றத்தின் நடுவே வந்து நின்றாள். கூடவே பின்னால் நிழல்போல் வந்த அவளது அருமைப் பணிப்பெண், “இல்லை அம்மணி! காற்றின் சலசலப்பினால் இங்குள்ள படுதாக்கள் அசைகின்றன. அவ்வோசை யாரோ நடப்பதுபோல் பிரமிப்பை உண்டு பண்ணுகிறது. அவ்வளவுதான்” என்று மொழிந்தாள்.

அந்தப் பதிலில் பூரண திருப்தியடையாத மங்களாம்பிகை, தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டு, யாவருக்கும் பின்னால் மிகவும் மெதுவாக வந்த கிழவியின் பக்கம் திரும்பி, “கிழட்டுப் பிணமே! உன் பேராசை பூர்த்தியாகி விட்டதல்லவா? நீ கேட்டதைக் கொடுத்தாகிவிட்டது. எடு அந்த ஓலையை!” என்றாள் மிகவும் கடுமையான குரலில்.

“என் அருமை, ராணி! அவசரப்படுகிறாயே. இதோ எடுத்துத் தருகிறேன். இந்தப் பணத்தை நான் கேட்ட சமயம் போன தடவையே நீ கொடுத்திருந்தால் இத்தனை காலமும் நீ அச்சத்தினால் தவிக்க வேண்டியிருந்திருக்காது. ராணி அம்மாளுக்கு முன்யோசனையே போதாது” என்று பரிகாசமாகக் கூறி கிழவி சிரித்தாள்.

“உன் கேலியும் கூத்தும் இருக்கட்டுமடி! முதலில் ஓலையை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, யாரும் விழித்துக் கொள்ளமுன் இங்கிருந்து தொலை. இனி ஜென்மத்திற்கும் உன் நிழல் இங்கே படியக்கூடாது” என்று கோபத்துடன் பற்களைக் கடித்தாள் பதிலுக்கு மங்களாரம்பிகை.

“மலடியாக இருந்தவள் ஒரு மகனுக்குத் தாயாக வேணுமானால், எத்தனையோ கஷ்டங்களை அனுபவித்து தானே ஆகவேணும். சொந்த மகனுக்குமேல் உன் வளர்ப்பு மகன் உன்மேல் ஆசை வைத்திருக்கிறானே; அந்த ஒன்றுக்கே இந்தக் கிழட்டுப் பிணத்திற்கு நீ எவ்வளவு பொருள் கொடுத்தாலும் தகும், ராணியம்மா! நன்றாக யோசித்துப் பார். உனக்குக் குழந்தை பிறக்காமற் போனால் வேறு கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று உன் கணவர் தீர்மானித்திருந்தார். உன் மாமி யாரும் தாம் காலமாகுமுன், பேரக் குழந்தையைக் காணாது போனால் மேல் உலகம் கிட்டாது என்று எண்ணி உன் கணவரை மறுமணம் செய்துகொள்ளும்படி தூபம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவர் மறுமணம் செய்து கொண்டிருந்தால் உனது வாழ்க்கையே அஸ்தமித்துப் போயிருக்குமே? தேவரின் இரண்டாம் மனைவிக்கு நீ அடிமைப் பெண்ணாகப் பணி செய்துகொண்டு, இந்த அரண்மனையில் எங்கேயோ ஒரு முலையில் ஒண்டிக் கொண்டு வாழ்ந்திருப்பாய்.

“உன்னைக் கண்டு இப்போது நடு நடுங்குகிறார்களே இந்த ஆட்படைகள்; அப்படி ஏதாவது நடந்திருந்தால்

உன்னை லட்சியம் செய்திருப்பார்களா? சமயத்திற்கு நீ கேட்டபடி, உனது சூழ்ச்சிக்கு நான் ஒத்துக்கொண்டு, உனக்கு உதவி செய்தேன். மருத்துவப் பெண் என்ற முறையில் உன்னைப் பரிசோதித்து நீ கர்ப்பமாக இருப்பதாக உன் கணவருக்கும் மற்றவருக்கும் பொய் சொன்னேன். பிரசவத்திற்கு நாட்கள் நெருங்கிய சமயம், உன் சூழ்ச்சிக்கு உட்பட்டு, சமயத்திற்கு திருட்டுத்தனமாகப் பிறந்த ஒரு குழந்தையை அறைக்குள்ளே கொண்டு வந்து ஒளித்து வைத்தேன். அந்தக் குழந்தைதான் உனக்குப் பிறந்தது என்று ஊரறியப் பகிரங்கப்படுத்தினேன். இவ்வளவுக்கும் நீ என்னிடம் கொஞ்சமர்வது நன்றியுடன் நடந்து கொண்டாயா? உன்மையில் உன் குழந்தையைப் பெற்றவள் இருக்கும் பொழுது என்னிடம் கொடுத்துச் சென்ற ஓலையை அவள் மகன் வயது வந்ததும் அவனிடம் கொடுக்கச் சொல்லியிருந்தாள். அவனது பூர்வோத்திரங்கள் அதில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறதாம். நான் படிக்கத் தெரியாத மூடம். அந்த ஓலையை உன் மகனிடம் கொடுத்தால் ஏதாவது வெகுமதி கொடுப்பான் என்று எண்ணினேன். அதை உன்னிடம் பிரஸ்தாபித்த போது, பணம் தருவதாகச் சொல்லி என்னை இங்கு வரச்சொல்லி பல முறை வீணாக விவாதித்து அனுப்பினாய்” என்றாள் கிழவி முச்ச விடாது.

“சே பிசாசே! வாயை மூடு. அத்தப் பழைய புராணத்தைப் பற்றி உன்னை இப்பொழுது யாரும் கேட்கவில்லை. என் மகனிடம் உன்மையைக் கூறுவதாகச் சொல்லி என்னை இதுகாறும் பயமுறுத்தி வந்தாய். உன் வாயை அடைக்க நீ கேட்ட தொகையை இன்றுதான் கொடுத்து விட்டேனே; இனியும் ஏன் தொண தொணக்கிறாய்? எங்கே அந்த ஓலை, எடு சீக்கிரம்” என்று மங்களாரம்பிகை சீறினாள்.

“ஆக்கப் பொறுத்தவன் ஆறப் பொறுக்கமாட்டேன் என்கிறாயே? இதோ அந்த ஓலையைத் தருகிறேன்”

என்று கூறி சிரித்த கிழவி, திரைச் சீலையருகே நெருங்கி அதன் மடிப்பிற்குள் கையை விட்டாள். அவள் முகம் கலவரத்தில் பிரதத்தைப் போன்று மிகவும் பயங்கரமாக மாறியது.

“என்னடி! நாடகம் போடுகிறாய் கிழட்டுப் பிணமே! என்னை ஏமாற்றவா பார்க்கிறாய்?” என்று கோபத்துடன் சீறிய மங்களாம்பிகை ஒரே பாய்ச்சலில் அவளை நெருங்கினாள்.

“இல்லை ராணியம்மா! உண்மையாக ஒலையைக் கொண்ட துணிப்பையை இங்கேதான் வைத்தேன். அதற்குள் அதைக் காணவில்லை. மாயமாக எங்கே மறைந்து போய்விடும்?” என்று கிழவி, மெல்லிய குரலில் நடுங்கியபடி கூறினாள்.

“பொய் சொல்லுகிறாய்! ஏன் இந்த நாடகம்? அடி கிழட்டுப் பிசாசே! உன்னை நான் நன்கு அறிவேன். நட்ட நடு திசியில் வந்து என்னிடம் வேடிக்கை செய்து விளையாடுகிறாயா” என்று கோபத்துடன் வினவிய மங்களாம்பிகை, ஒரே எட்டில் பாய்ந்து கிழவியின் கழுத்தைத் தன் இரு கரங்களாலும் பற்றி நெருக்கினாள்.

“ராணியம்மா! ராணியம்மா!” என்று குழறிய கிழவியின் குரல், ‘கொர கொர’வென்று ஒலிப்பதைக் கண்ட பவளவல்லி அச்சத்துடன் பணிப்பெண்ணின் கையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். அந்தக் காட்சியைக் கண்டு அவள் உடல் முழுவதும் வியர்த்துவிட்டது. பணிப் பெண்ணோ, காற்றில் அடிக்கப்பட்ட இறக்கை போல் நடுங்கிக் கொண்டு நின்றாள்.

“கிழட்டுப் பிணமே! இனிமேல் உன் ஜாலம் என்னிடம் பவியாது” என்று உறுதியுடன் மங்களாம்பிகை தன் கரங்களைத் தளர்த்தினாள். அவளது இரும்புப் பிடியிலே திணறிக்கொண்டிருந்த கிழவியின் உடல் தொடர்ந்து தடால்

என்றுபூமியில் சுருண்டு விழுந்ததைக் கண்டதும், மங்களாம்பிகை உட்பட அனைவரும் திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். தன் கலவரத்தைச் சாதுர்மாக மறைத்துக் கொண்டு, கீழே குனிந்து உற்றுக் கவனித்தாள் அவள், கிழவியின் உடலை புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு முக்கின் அருகில் கையை வைத்து உணர்ந்து பார்த்த பணிப்பெண், “ராணி அம்மா! கிழவி இறந்து விட்டாள்” என்று மெல்லிய குரலில் கூறினாள்.

“சரி, திரைச்சீலைக்குப் பின்னால் உடலை இழுத்துப் போட்டு, திரைச் சீலையால் நன்றாக மூடு. மேலே செய்ய வேண்டியதைப் பிறகு யோசிப்போம்” என்று சிறிதும் கலங்காது பதிலளித்த மங்களாம்பிகை, கிழவியின் உயிர் உடலை சில வினாடிகள் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, “ராசுஷி! இனி என்னை வந்து அடிக்கடி பயமுறுத்த மாட்டாய் அல்லவா? பிசாசே! உன் ஆட்டபாட்டம் இன்றோடு ஒழிந்தது” என்று முணுமுணுத்துவிட்டு, வெறுப்புடன் கிழவியின் சடலத்தைத் தன் காலால் ஒருமுறை உதைத்துத் தள்ளினாள்.

அவள் உத்தரவுப்படியே பணிப்பெண், கிழவியின் உடலை இழுத்து. திரைச்சீலைக்குப் பின்னால் தள்ளி, சீலையால் மூடி மறைத்தாள். தாங்கள் செய்த காரியத்தை யாரும் கவனிக்கவில்லை என்று நிச்சயித்த பின்பு, மங்களாம்பிகை முன்கட்டின் பக்கம் திரும்பிச் சென்றாள். பணிப்பெண் அவளைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

முகத்திலே ஆறாக வடிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு பவளவல்லி தன் தோழியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். “அம்மா! இனி இங்கே தாமதித்தால் கிழவியின் கதிதான் நமக்கும்” என்று ஆச்சர்யத்துடன் எச்சரித்த பணிப்பெண், அவளது கரத்தைப் பற்றி, வேகமாக இழுத்துக் கொண்டு தோட்டத்திற்குள் ஓடினாள்.

முன் கூட்டியே ஏற்பாடு செய்தபடி, தோட்டத்தை அவர்கள் இருவரும் சுலபமாகக் கடந்து வெளியே வந்து சேர்ந்தனர். வெளியே தயாராகக் காத்திருந்த வண்டிக்குள், பவளவல்லியை ஏற்றிய பிறகு தோட்டத்திற்குள் திரும்பி இருளில் மறைந்து விட்டாள் அவளுக்கு அது வரை உதவி செய்த பணிப்பெண்.

பொழுது விடியும் நேரம். வண்டி கொள்ளிடக் கரையை அடைந்து விட்டது. தான் ஏற்பாடு செய்திருந்த பரிசலை அங்கு காணாது போகவே, இருளப்பன் கவலையடைந்து போய் அதை விசாரித்து வர, பவளவல்லியையும் வண்டிக்காரனையும் தனியே விட்டுவிட்டுக் கொள்ளிடத்துச் சாலைக்குள் சென்றான். பவளவல்லியினால் ஆவலை அடக்க முடியவில்லை. மடியிலிருந்த பைையை எடுத்து அதை அவிழ்த்து உள்ளிருந்த அந்த ஓலையை எடுத்தாள்.

8

வெளிச்சத்தில் ஓலையைப் பிரித்து பவளவல்லி வாசிக்கலானாள்:

“இந்த காய்ச்சலினின்று நான் பிழைக்கமாட்டேன் என்று அறிவேன். பிழைத்து உலகில் வாழ என்னை ஆசையும் இருக்கவில்லை. அருகில் தரைமீது, சுத்தைத் துணியிலே உருண்டு கொண்டு கிடக்கும் இந்த ஆண் சிவனிற்காகவே, அன்றைய இரவு அந்தப் பயங்கரக் காட்சியைக் கண்ணால் கண்டும்—இன்றுவரை உயிரை வைத்துக் கொண்

டிருக்கிறேன். உலகிலே தோன்றிய காரியம் சித்தி பெற்றுவிட்டது. இனி எனக்கு வேலை ஏதும் இல்லை. ஆகவே மரணத்தை ஆசையுடன் தழுவிக்கொள்ளத் துணிந்துவிட்டேன்.

“காய்ச்சல் வேகத்தில் முளை குழம்புகிறது. அறிவு மங்குகின்றது. கண்கள் அடிக்கடி இருண்டு கொள்கின்றன. பூரணமாக என் உணர்வு முழுவதையும் இழந்து சக்தி ஒடுங்கி விடு முன், நான் கூறவேண்டியவற்றை இதில் எழுதி விடுகிறேன். இந்த ஓலையைப் படிக்கச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் மனிதன் என்னுடன் பிறந்த பிறப்பாகவே எண்ணிக்கொண்டு நடந்த உண்மைகளைக் கூறி உதவ வேண்டுகிறேன்.”

பவளவல்லியின் கண்கள் ஆச்சரியத்தில் அகன்றன. பிரமிப்பும் ஆவலும் எய்தியவளாக மேலே தொடர்ந்து ஓலையை வாசித்தாள்:

“அன்புள்ள சகோதரரே,

இவ்வோலையை எழுத நேர்ந்த துர்ப்பாக்கியவதியின் பெயர் பர்வதவர்த்தினி. கொள்ளிடத்தின் மறுகரையிலே வசித்துவரும், சில தினங்களுக்கு முன்பு கள்ளர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டவருமான பாண்டித் தேவரின் தர்மபத்தினி என்றும் என்னைத் தங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து கொள்கிறேன். குடிசையில், கிழிந்த பாயின்மீது காய்ச்சல் வேகத்தில், குடிக்க நீர் எடுத்துக் கொடுக்க மனித சகாயம் அற்று அனாதையாக மரணப் படுக்கையிலே கிடக்கும் எனது அவல நிலையை என் மதிப்புக்குகந்த மரமன் பொன்னம்பலத் தேவருக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்று மிகவும் இறைஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்னையும் என் மைந்தனையும்

இந்தக் கொடுமைக்கு ஆளாக்கிய அக்கொலை காரர்களை, பழிக்குப் பழி வாங்காது வாளா விருக்க என் மாமன் மனம் ஒருக்காலும் சம்மதி யாது. ஆகவே, இதைப் படிக்க நேரும் என் அன்பு மிகுந்த சகோதரரே, என் மைந்தனையும், இந்த ஓலையையும் என் பொன்னம்பலத் தேவ ரிடம் ஒப்புவிக்கும்படி மிகவும் வேண்டிக் கொள் கிறேன். நீங்கள் செய்யும் இந்த அரிய உதவிக்கு என் கைகளில் அணிந்திருந்த பச்சைக்கல் பதித்த கங்கணங்கள் இரண்டையும் பரிசாக அளிக்கும்படி என்னைக் காத்துவந்த அம்மையாருக்கு நான் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

“மரணப் படுக்கையிலே அவதியுற்றுக் கொண்டிருக்கையிலே, இறங்கி, கெஞ்சி, நான் கேட்டுக் கொள்ளும் இந்த வேண்டுகோளை நிராகரிக்க மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இங்ஙனம், விசுவாசமிக்க பர்வதவர்த்தினி.”

இவ்வாறு காணப்பெற்ற ஓலையைப் படிந்து முடித்த வுடன் ஆச்சரியத்தில் ஸ்தம்பித்துப் போன பவளவல்லி, கையில் இருந்த மற்றொரு ஓலையையும் வெளிச்சத்தில் உற்று நோக்கி வாசிக்கலானாள்.

“என் வணக்கத்திற்கும், மதிப்புக்கும் உரிய மாமா அவர்களுக்கு தண்டனிட்டு வணங்கி பர்வதவர்த்தினி எழுதிக் கொள்ளும் லிகிதம். இதை முடிக்குமுன், இந்த அபாக்கியவதி இவ்வுலகினின்றும் விடைபெற்று வானுல கிற்கு ஏகியிருப்பாள் எனத் தாங்கள், ஊகித்துக்கொள்ள லாம். அன்று தினம், கல்யாண விருந்திற்குப் புறப்படுமுன்

தங்களது அருமை மைந்தனுக்கு எச்சரிக்கை செய்தீர்கள். ‘முத்தோர் சொல் வார்த்தை அமுதம்’ என்ற மொழியைப் பயின்றும் தங்கள் அருமைச் செல்வன் கேளாது புறப்பட் டார். அவரது பிடிவாதம் எவ்வாறு முடிந்தது என்பதைத் தாங்களே இதற்குள் அறிந்திருப்பீர்கள்.

‘விதி இவ்வாறு இருக்கையில், இது சமயம் நான் யாரையும் குறை கூறிப் பயன் இல்லை. விருந்து முடியு முன் அவசரமாக விடை பெற்றுக் கொண்டு தங்கள் மைந் தரும், நானும் புறப்பட்டோம். என் உள்ளுணர்வு வா விருந்த ஆபத்தை முன் கூட்டியே அறித்திருந்ததனாலோ என்னவோ தாமரை இலைத் தண்ணீராக, சஞ்சலத்தில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. என் மனக் கலக்கத்தை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாது, பற்பல விஷயங்களைப் பற்றி, நான் வழி முழுவதும் வார்த்தையாடிக் கொண்டு ருந்தேன். கொள்ளிடக் கரையில் மரங்கள் அடர்ந்த பாதை மீது வண்டி வந்ததும், எங்கிருந்தோ ஒரு பேரிரைச் சல் கேட்டது. என் உடலும் உள்ளமும் பயத்தினால் ஸ்தம்பித்துப் போகவே சில வினாடிகள் நான் மெய் மறந்து சிலைபோல் ஆகிவிட்டேன். திடுதிடுவென்று எங் கிருந்தோ பல முரடர்கள் வெளிப்பட்டு, வண்டியைச் சூழ்ந்து கொள்ளவே பயத்தினால், ‘கிரீச்’சென்று அலறி விட்டேன்.

“அதற்குப் பின் நடந்த கோரத்தை நினைக்கவும் என் நெஞ்சம் பொறுக்கவில்லை. நானைந்து முரடர்கள் பாய்ந்து உள்ளிருந்த எங்கள் இருவரையும் பலவந்தமாகப் பிடித்து இழுத்து வெளிப்படுத்தினர். ஒரு முரடன், என் கரத்தைப் பலமாகப் பற்றி, சற்று தொலைவிருந்த மரத்தருகில் என்னைக் கொண்டு போய் நிறுத்தினான். என் பிராண நாயகருக்கு என்ன ஆபத்து நேர்ந்து விட் டதோ என்பதை எண்ணிக் கலங்கித் தவித்த நான் அது சமயம், எனக்கு நேரவிருந்த ஆபத்தையோ, அவமானத்

யோ பொருட்படுத்தவில்லை. வண்டியில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கு உடைபட்டு அணைந்து போனதினால் எங்கும் ஒரே இருள் மயமாக இருந்தது. கண்களால் ஊடுருவ முடியாத அந்த அந்தகாரத்திலே என் நாயகர், நாலைந்து முரடர்களுடன் கோபமாக அலறிக் கூச்சலிட்டு, சண்டை போடுவது மட்டும் எனக்குப் புரிந்தது. தன்னந்தனியாக அவர் பலருடன் போரிடும் பொழுது, உதவி ஏதும் செய்ய முடியாமல் நிற்கிறோமே என்ற நினைவு என் உள்ளத்தை வாட்டவே, சட்டென்று மிகவும் தந்திரமாக—அருகில் நின்றுகொண்டு என் கரங்களைப் பிடித்து என்னை மரத்திலே சேர்த்துக்கட்ட முயற்சித்துத் கொண்டிருந்த முரடனிடம், மிகவும் இரக்கமாக, “கள்ளா! உனக்கு வேண்டியது பொருள்தானே. என் உடலில் உள்ள ஆபரணங்கள் அனைத்தையும் கொடுத்துவிடுகிறேன் உன்னைப் பெற்ற தாயைப் போல என்னை எண்ணி, ஏதும் உபத்திரவிக்காது விட்டுவிடப்பா. உனக்கு கோடிப் புண்ணியம்” என்று கொஞ்சிக் கேட்டேன்.

“கள்ளன் என்று மீண்டும் ஒருமுறை சொன்னாயானால் உன் மென்னியை அப்படியே திருகிப் புதைத்து விடுவேன் இங்குள்ள யாரும் கள்ளன் அல்ல. நாங்கள் யார் தெரியுமா? பேதைப் பெண்ணே! சிவஞானத்தேவரின் அபிமானத்திற்குகந்த அந்தரங்க ஆட்கள் நாங்கள். பாண்டித்துரையையும் அவனது மனைவியையும் சேர்ந்தாற் போல் சுவர்க்கத்திற்கு அனுப்பி வைக்க முன்வந்துள்ள வீரப்புவிகள் என அறிந்துகொள். நீ பெண்ணாக இருப்பதாலும், மேலும் கர்ப்பினியாக இருப்பதாலும், உன்னைக் கத்தியால் வெட்டிக் கொல்ல மனமில்லை. இம்சை அதிகம் செய்யாது உன் மெல்லிய கழுத்திலே கயிற்றை மாட்டி, மெல்ல இறுக்கிக் கொண்டு விட வேண்டுமென்றுதான் எஜமானரது உத்தரவு. மரணமடையுமுன், உன் இஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்” என்றான் அந்த முரடன்.

“என்ன பதில் சொல்லுவது என்பதற்கு முன், ஒரு பயங்கரக் காட்சியை நான் கண்டேன். எங்கிருந்தோ ஒரு புதரினின்றி ஒரு முரடன், தீவட்டியொன்றைப் பொருத்தி எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். கும்பலாக நின்ற சில முரடர்களில் ஒருவன், அவன் கையிலிருந்த தீவட்டியை வாங்கி, வண்டியருகில் கொண்டு சென்றான். அந்த வெளிச்சத்திலே அப்பொழுது நான் கண்ட காட்சியை, என்னால் மறக்கவே முடியாது. தலை வேறாகவும் உடல் வேறாகவும், தங்கள் அருமைச் செல்வ மைந்தன், வெட்டப்பட்டு மரணமுற்றுக் கிடந்தார்.

“ஐயோ என்று நான் கூச்சலிட வாய் திறந்தபோது என் அருகில் நின்ற முரடன் தலையில் யாரோ ஓங்கி ஒரு அடி போடவே, அவன் ஸ்மரனை தப்பிக் கீழே விழுந்து விட்டான். கையில் கட்டியிருந்த கயிற்றை அவசரமாகக் கத்தியால் அறுத்துவிட்ட வண்ணம், நம் வண்டியோட்டியும் விஸ்வாசமுள்ள வேலைக்காரனுமான நாகமுத்து, “அம்மா! இங்கிருந்து ஓடிவிடுங்கள். மற்ற முரடர்கள் அருகில் நெருங்குமுன் சென்று தப்பித்துக் கொள்ளுங்கள். அவர்கள் தங்களைத் தொடராது, நான் ஒருவன் நின்று சமாளித்துக் கொள்ளுகிறேன். தாயே! தயங்காதீர்கள். தேவர் அவர்கள் வம்சம் நசித்துப் போகாமல் தாங்கள் தாங்கி நிற்கும் சிசுவிற் காக, கொஞ்ச காலமாவது தாங்கள் வாபேவண்டும்” என்று பதறினான்.

“அதற்குள் ஆரவாரம் செய்துகொண்டு நின்ற முரடர்களில் ஒருவன் ‘தம்பி சோலையப்பா! தேவியாரின் சடலமும் தயாராகிவிட்டதா?’ என்று கேலிக் குரல் கொடுத்தபடி, மரத்தை நோக்கித் திரும்பினான். யோசிக்க நேரமில்லை. நாகமுத்து கூறிய மொழிகளைத் தடுத்துப் பேசப் பொழுதில்லை. ஆகவே, அருகிலிருந்த சுள்ளிப் புதர் ஒன்றிற்குள் ஓடிச் சென்று மறைந்து கொண்டேன். சில வினாடிகளில் என் மன உறுதியையும், தைதியத்தையும்

யும் மேற்கொண்டு, அங்கிருந்தபடியே இருளில் பதுங்கிப் பதுங்கி ஓடினேன்; ஓடினேன்.

“திக்குத் திசை தெரியாது, இருட்டிலே, கல்லிலும் முள்ளிலும் விழுந்தடித்து ஓடிய களைப்புத் தாளாது, விடியும் தருவாயில், ஏதோ ஒரு கிராமம் போல் தென்பட்ட ஒரு இடத்தை அடைந்தேன். ஊருக்கு வெளிப்புறத்தில் வயல் வெளி ஓரத்திலே தன்னந்தனியாகக் காணப்பெற்ற ஒரு சிறு குடிசையைக் கண்டதும், சிறிது கைரியம் கொண்டு, மெல்ல அக்குடிசையை அடைந்தேன். உடலை வாட்டிய வேதனை தாள முடியாது, குடிசையின் வாயிற் படியிலேயே, நான் மயக்கமுற்று விழுந்து விட்டேன். சில நிமிஷங்களில் உணர்வு வந்து பார்த்த பொழுது, என் அருகிலேயே வயது சென்ற மூதாட்டி ஒருத்தி என்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். கொஞ்சப் பொழுதிலே, ஆண் சிசு ஒன்றிற்கு நான் தாயானேன்.

“எனக்கு உதவி செய்த மூதாட்டியின் பெயர் பச்சை அம்மாள் என்பது. என் மேனி மீதில் உள்ள ஆபரணங்கள் அனைத்தையும் அவள் உதவிக்குப் பரிசாக அளித்து விட்டேன். இரண்டு தினங்களாக எனக்குக் கடும் ஜூரமும், ஜன்னியும் ஏற்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து பிழைக்க மாட்டேன் என்று கருதுவதினால், நான் கூற வேண்டியவற்றை இந்த ஓலையில் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறேன். பச்சையம்மாள் படிப்பற்றவர். தங்கள் பெயரைச் சொல்லி, குழந்தையையும், ஓலையையும் தங்களிடம் சேர்ப்பிக்கச் சொன்னபோது, அவள் கொள்ளிடத்தின் மறு கரையை தன் கண்ணால் கண்டதுகூட இல்லையென்றும், வேறு யார் மூலமாகவாவது, தங்கள் பேரனைத் தங்கள் வம்சம் ஒப்புவிக்க ஏற்பாடு செய்வதாகவும் வாக்களித்திருக்கிறாள்.

“என் உயிர் பிரியுமுன் ஒரு முக்கிய விஷயத்தைக் கூறிவிடுகின்றேன். தங்கள் பேரனின் உள்ளங்கையில், நடுமத்தியிலே, என் அளவிலே மூன்று கரிய புள்ளிகள் காணப்படுகின்றன. மார்பின்மீது, பச்சையாக, ஒரு பொற்காசு அகலத்திலே ஒரு மச்சம் காணப்படுகின்றது. அத்துடன் இரு கால்களிலும் ஆறு விரல்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகள்தான் குழந்தையின் அடையாளச் சின்னங்கள். இவைகளைக் கண்டால் அவன் தங்களது அருமைப் பேரன் என ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். கடைசியாக ஒரு வேண்டுகோள். தாயும் தந்தையுமற்ற இந்தச் சிசுவை, தாங்கள் கண்ணின் கருமணியாக வளர்த்துச் சீராட்டி இவ்வுலகில் நேர்மையாக வாழ வழிசெய்து தரவேண்டும் என்று வணக்கத்துடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தங்கள் பால் அன்றும், என்றும், மாறாத விசுவாசமும், மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்துப் பூஜித்த,

அபாக்கியவதி,
பர்வதவர்த்தினி”

ஓலையைப் படித்து முடித்ததும் பிரமிப்புற்ற பவள வல்லி பெருமூச்செறிந்து, தலைநிமிர்ந்து கொள்ளிடக் கரையைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அது சமயம் ஒரு திடுக்கிடும் சம்பவம் நடந்தது.

பின்னிருந்த சாலையிலே, அதிவேகமாக உருண்டோடி வந்த பெட்டி வண்டியொன்று சட்டென நின்றது. அதிலிருந்து நாலைந்து ஆட்கள் இறங்கினர். திடீரெனப் பாய்ந்தோடி வந்த அவர்கள் அனைவரும் பவளவல்லியை சூழ்ந்து கொண்டனர்.

திடீரென்று தோன்றிய நூலைந்து முரட்டு மனிதர்கள் பவளவல்லியை சூழ்ந்துகொண்டதும் அவள் திகைத்துப் போனாள். “நயவஞ்சகி! கொலைகாரப் பாதகி! என்ன காரியம் செய்துவிட்டு, ஓடப் பார்த்தாய்!” என்று கோபத்துடன் கர்ஜித்தபடி வீரத்தேவன் அவர்களைத் தள்ளிக்கொண்டு, முன்வந்து பவளவல்லியின் கரத்தைப் பற்றி, முரட்டுத்தனமாக இழுத்துச் சென்று, அவளைப் பெட்டி வண்டியில் ஏற்றி, தானும்கூட ஏறிக்கொண்டான். வண்டி வேகமாக எதிர்ப்புறம் செல்லத் தொடங்கியது. “தேவரே! தாங்கள்...” என்று பவளவல்லி வாயைத் திறந்து பேசுமுன் வீரத்தேவன், “போதும் பெண்ணே! உனக்களித்த சந்தர்ப்பங்களைப் பாழடித்துக் கொண்டு விட்டதுடன் தீராப் பழியையும் தேடிக்கொண்டு விட்டாய். இனி ஏதும் கூறத் தேவையில்லை. வாயை மூடிக்கொண்டிரு. இல்லையேல், கஷ்டத்திற்கு உள்ளாவாய்?” என்று அதட்டினான்.

அரண்மனை அடைந்ததும் பவளவல்லி மீண்டும் முன்னிருந்த அதே அறையில் கொண்டு வைக்கப்பட்டாள். சிறிது பொழுதில், வெள்ளைப் புடவைபும், விபூதியும், ருத்திராஷ்டமூலாக சைவக் கோலத்திலே பூஜையினை எழுந்த மங்களாம்பிகை அம்மாள் தன் மைந்தன் சகிதமாக பவளவல்லி இருந்த அறைக்குள்ளே மிகவும் அட்டஹாசம் செய்தபடியே பிரவேசித்தாள்.

“குழந்தாய், வீரத்தேவா? நான் கூறியபோது என் வார்த்தைகள் உனக்குக் கசப்பாக இருந்தன. இப்பொழுது

கண்கூடாக நீ காணுவது என்ன? பொன்னம்பலத் தேவரின் குலக்கொழுந்து இரத்தவெறி நிறைந்த ஒரு குட்டிப்பிசாசு என்பதைப் புரிந்துகொண்டாயா? என் அருமை மகனே! இந்தப் பாதகியின் அடாத செயலால் நீ ஒரு பெரும் கண்டத்தினின்றும் தப்பிப் பிழைத்தாய் என்பதை எண்ணிக்கொள்” என்றாள்.

பரிகாசமும் அகங்காரமும் மிகுந்த பெரிய குரலில், பவளவல்லி பக்கம் திரும்பி, “குட்டிப் பிசாசே? நீ செய்திருக்கும் காரியம் எத்தனை பாதகமானது. அதற்கு என்ன தண்டனை சம்பவிக்கும் என்பதை அறிவாயாடி! தப்பி ஓட நினைத்த நீ, வழியில் வந்து இடையூறு விளைவித்ததற்காக பாவம், ஒரு பிச்சைக்காரக் கிழவியைக் கழுத்தை முறித்துக் கொன்றுவிட்டிருக்கிறாய். சோழ நாட்டிலே கொலைக் குற்றத்திற்குக் கடுபையான தண்டனை உண்டென்பதை பாண்டிய நாட்டு பைங்கிளியான நீ அறியவில்லை போலும்” என்றாள் மங்களாம்பிகை.

திடுக்கிட்ட பவளவல்லி, “நன்று நன்று, ராணியாரே சோழநாட்டு நீதி மிகவும் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. தாங்கள் செய்த ஒரு கொலையை மிகத் துணிவுடன் என் தலையீது சுமத்துகிறீர்களே? தங்கள் சாமர்த்தியத்தை என்னவென்று சொல்வது!” என்றாள் ஆத்திரத்துடன்.

கோபத்தினால் மங்களாம்பிகையின் முகம் சிவந்தது. வார்த்தைகள் தடுமாறின. “பெண்ணே! நீ மிகமிகக் கெட்டிக்காரிதான். என்னையே எதிர்த்துப் பேசுவதுடன் உன் பழியை என்மீது சுமத்துகிறாயே? உன் துணிச்சலுக்குத் தக்க பரிசு விரைவில் கிட்டும். மகனே! பார்த்துக் கொள் அப்பா! இந்த பாண்டிய நாட்டு மோகினி பேசும் பேச்சை” என்றாள் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு.

“வீரத்தேவரே! பிறர் வீட்டுப் பெண்ணைக் கடத்திக் கொண்டு வந்து சிறைப்படுத்தியதுமல்லாமல், அபாண்டமான பழியையும் என்மீது சுமத்துகிறார்கள். உங்கள்

வளர்ப்புத் தாயைச் சற்று அமரிகையாக இருக்கச் சொல்லுங்கள். உங்களுக்குச் சில முக்கியமான விஷயங்களைத் தெரிவிக்கிறேன்” என்றாள் பவளவல்லி. “வளர்ப்புத் தாயா! என்னடி பிதற்றல்” என்று கிரீச்சிட்டுக் கத்தினாள் உடல் பதறிய மங்களாம்பிகை.

“அம்மா, ராணியாரே! உண்மையெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். வீரத்தேவர் தங்களது சொந்த மகன் அல்ல. வளர்ப்பு மகன்தான். தங்களுடன் இந்தச் சதியிலே ஒத்து உதவி செய்த. அந்தக் கிழவி இந்த ரகசியத்தைத் தங்கள் மகனிடம் கூறிவிடுவதாக நீண்ட நாளாய் தங்களைப் பயமுறுத்திப் பணம் பறித்து வந்தாள். நேற்றைய இரவு அவள் அவ்வாறு வந்தபோது தங்கள் திருக்கரத்தினால் மரணமடைந்தாள். தாங்கள் கொன்றதை என் கண்களாலேயே கண்டேன். தங்களுடன் கூட இருந்து உதவி செய்த இந்தப் பணிப்பெண்ணும் ‘யார் கொலையாளி’ என்ற உண்மையை அறிவாள். கிழவி கொடுக்கவிருந்த ஓலையை நீங்கள் அங்கே தேடினீர்கள். அது ஏன் கிடைக்கவில்லை. தெரியுமா? அருகில் மறைந்திருந்து எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நான் அதை எடுத்துக்கொண்டு விட்டேன். நீங்கள் பார்க்குமுன்பு ஓலையை நான் படித்தறிந்து கொண்டேன். ராணியம்மா! விதியானது உங்களை மிகவும் சதி செய்துவிட்டது. யார் மீது நீங்கள் கொடுஞ்சினம் கொண்டிருந்தீர்களோ—யாரை விஷமாக வெறுத்தீர்களோ—அந்த மனிதரது மைந்தனையே எடுத்துத் தங்கள் அருமை மகனாக வளர்த்துவிட்டீர்கள்? வீரத்தேவர் என் மாமன் பாண்டித் துரையின் அருமை மகன். வேண்டுமானால் இந்த ஓலையைப் படித்து நீங்களே அறிந்துகொள்ளுங்கள்” என்றாள் பவளவல்லி.

“பொய்! சுத்தப் பொய்!” என்று அலறிய மங்களாம்பிகை, அடி பெயர்ந்த மரம்போல் தடால் என்று கீழே விழுந்து மூர்ச்சையானாள்.

கதையைச் சுவாரஸ்யமாகக் கேட்டு வந்த காமினி, “பொழுது போனதே தெரியவில்லை. கதை அவ்வளவு சுவையாக இருக்கிறது. பிறகு என்ன நடந்தது. அதைச் சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்” என்றாள் ஆவலுடன்.

கதாசிரியர் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, அருகிலிருந்த தட்டிலிருந்து காப்பிக் கோப் பையை எடுத்து ஒரு வாய் காப்பியைப் பருகி, தமது கற்பனையைத் தூண்டி விட்டுக் கொண்டார். “அம்மா! இனி கதையில் சொல்லக் கூடியது அதிகம் ஒன்றுமில்லை. மூர்ச்சை தெளிந்த மங்களாம்பிகை தன் அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள். அதற்குப் பின் அவள் யாரையும் காணவோ, பேசவோ விரும்பவில்லை. ‘நம் பரமவாரியின் மகனைத் தன் மகனாக எடுத்து வளர்த்து விட்டோமே’ என்ற மன அதிர்ச்சியை அவளால் தாள முடியாது போகவே, தன் கைகளில் அணிந்து கொண்டிருந்த வைர மோதிரம் ஒன்றைப் பொடி செய்து விழுங்கி, தனது உயிரை மாய்த்துக் கொண்டு விட்டாள் அவள்.

வீரத்தேவனுக்கும் உண்மை பெரும் அதிர்ச்சியைத் தான் கொடுத்தது. சில தினங்கள் அவன் மனம் கலங்கிய வனாக, உன்மத்தம் பிடித்தவனைப்போல் இருந்தான். மங்களாம்பிகையின் ஈமக் கடன்கள் அனைத்தும் நடந்தேறிய பின்னர் சில நாட்கள் சென்றதும், வீரத்தேவன் பவளவல்லியை அவளது பாட்டனிடம் சேர்ப்பிக்க ஏற்பாடுகள் செய்தான். பவளவல்லி அரண்மனையை விட்டு வெளியேற மறுத்தாள். “தேவரே! இவ்வளவிற்குப் பிறகு நான் திரும்ப எப்படித் தனியே போக முடியும்? வீட்டை விட்டு வெளியேறி மறைந்து போய்விட்டதாக என்னைப் பற்றிய வீண் அவதூறுகளைச் சகித்துக்கொண்டு நான் மறுபடியும் பாட்டனின் வீட்டிற்குள் தனியாகச் செல்ல முடியாது” என்றாள்.

“அவள் கருத்தைக் குறிப்பாக அறிந்து கொண்ட வீரத்தேவன், ஒரு சுப தினத்திலே எவ்வித ஆர்ப்பாட்டமும் இன்றி, பவளவல்லியைத் திருமணம் செய்து கொண்டான்.

“விஷயங்கள் அனைத்தையும் ஆதியோடந்தமாக முன்கூட்டியே வீகிதம் மூலம் பவளவல்லி தன் பாட்டனுக்குத் தெரிவித்திருந்ததனால் பொன்னம்பலத் தேவர், அவர்களை வரவேற்க வாயிலிலேயே தயாராக நின்று கெரண்டிருந்தார். வண்டியிலிருந்து இறங்கிய வீரத்தேவனை அக்கிழவர் ஓடிவந்து மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டார். “குழந்தாய்! விதி நம்மை எவ்வாறு சதி செய்துவிட்டது பார்த்தாய்! என் அருமைக் கடிமணியே! உன்னை இதுவரையார் என அறியாது எவ்வளவு வெறுத்தேன். என் குலக்கொழுந்தே? என்னை மன்னிப்பாயா அப்பா!” என்று கதறி அழுதார். பிரிந்தவர்கள் கூடினார்கள்; பேசினார்கள். அதையெல்லாம் விவரித்தால் நேரம் போதாது. அதற்குப் பிறகு நெடுநாள் வீரத்தேவனும் பவளவல்லியும் இந்தக் கோட்டையிலே பலகாலம் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்று கூறப்படுகிறது” என்று கதாசிரியர் கதையை முடித்தார்.

கதை முடிந்ததும் எல்லோரும் கையை தட்டினார்கள். “நமது படப்பிடிப்பும் இன்றுடன் முடிந்தது. கதையும் முடிந்தது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கிறது பார்த்தீர்களா! எல்லோரும் வீரத்தேவனுக்கு ஜே! போடுவோம். எங்கே சொல்லுங்கள் வீரத்தேவனுக்கு ஜே!” என்று காமிராமேன் பரிசாசமாகக் கத்தினார்.

காமினி உள்பட அனைவரும் ஆனந்தமாக “வீரத்தேவனுக்கு ஜே!” என்று கோஷமிட்டுவிட்டுத் தத்தம் வேலைகளைக் கவனிக்க எழுந்தனர்.

